COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOHANNA LINDSEY

Perechea perfectă

JOHANNA LINDSEY

Perechea perfectă

That Perfect Someone
Johanna Lindsey
Copyright © 2010 Johanna Lindsey

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Perechea perfectă
Johanna Lindsey

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Perechea perfectă / Johanna Lindsey.
trad.: Iulia Bodnari. – București: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0341-8

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Perechea perfectă

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

Alma

Capitolul 1

Poate părea ciudat să consideri Hyde Park propria curte, dar pentru Julia Miller așa era. Crescuse în Londra și se plimba acolo călare aproape zilnic, de când își amintea, de la primul ponei din copilărie până la iepele de rasă care urmaseră. Oamenii îi făceau cu mâna în semn de salut, fie că o cunoșteau sau nu, din simplul motiv că erau obișnuiți să o vadă. Lumea bună, vânzătorii de prăvălii care o luau de-a dreptul prin parc în drum spre locul de muncă, grădinarii, toți o remarcau pe Julia și o tratau ca pe una de-a lor.

Înaltă, blondă și îmbrăcată modern, ea le întorcea întotdeauna zâmbetele și saluturile. Avea o fire prietenoasă, în general, și oamenii tindeau să îi răspundă în același fel.

Împrejurările în care crescuse erau încă și mai ciudate decât faptul că ajunsese să considere un parc atât de uriaș terenul ei personal de călărie. Crescuse în partea aristocratică a orașului, dar familia ei nu era deloc aristocratică. Locuia în una dintre cele mai mari case din Berkeley Square fiindcă aceste case de oraș nu erau doar la îndemâna nobilimii. De fapt, familia ei, care își dobândise porecla[1] în Evul Mediu, când un meseriaș preluase numele meseriei sale, fusese printre primele care cumpărase și construise în Berkeley Square pe la 1700, când fuseseră puse temeliile cartierului, așa că familia Miller trăia acolo de multe generații.

Julia era bine-cunoscută și apreciată în vecinătate. Prietena ei cea mai apropiată, Carol Roberts, era fiica unor aristocrați, și celelalte tinere din lumea bună care o cunoscuseră prin intermediul lui Carol sau de la pensioanele particulare pe care le frecventase,

[1] Miller înseamnă morar.

o plăceau și o invitau la petrecerile lor. Nu se simțeau amenințate de drăgălășenia ei sau de buzunarele ei pline, fiindcă era deja logodită. Fusese promisă în căsătorie aproape de la naștere.

– Ce plăcere să te întâlnesc aici, spuse o voce feminină în spatele ei. Carol Roberts se apropie călare, și iapa ei își potrivi cu ușurință pasul după iapa Juliei.

Julia chicoti privindu-și prietena micuță, cu părul negru.

– Asta ar fi trebuit să fie observația mea. Tu nu prea mai ieși călare.

Carol oftă.

– Știu. Lui Harry nu-i place când aude, mai ales că încercăm să avem primul copil. Nu vrea să risc să îl pierd înainte de a ști măcar că l-am conceput.

Julia știa că plimbările călare puteau cauza într-adevăr pierderi de sarcină.

– Atunci de ce ți-ai asumat riscul?

– Fiindcă nu am conceput nici un copil luna asta, spuse Carol, strângându-și dezamăgită buzele.

Julia încuviință plină de simpatie.

– În plus, adăugă Carol, mi-e atât de dor de plimbările noastre călare, încât sunt dispusă să-l înfrunt pe Harry în puținele zile când am indispozițiile lunare și nu încercăm să concepem un copil.

– Nu a fost acasă să te vadă, nu-i așa? ghici Julia.

Carol râse, iar ochii ei albaștri sclipiră strengărește.

– Nu, într-adevăr, și o să ajung acasă înaintea lui.

Julia nu se îngrijora gândindu-se că prietena ei ar fi putut avea neplăceri cu soțul. Harold Roberts își adora soția. Se cunoscuseră și se plăcuseră înainte de primul sezon al lui Carol, cu trei ani în urmă, așa că nimeni nu se mirase când se logodiseră la câteva săptămâni de la debutul lui Carol și să căsătoriseră după câteva luni.

Carol și Julia fuseseră vecine toată viața și trăiseră amândouă în Berkeley Square, în două case alăturate, despărțite doar de o alee îngustă. Chiar și ferestrele de la dormitoarele lor dădeau una spre alta – avuseseră grijă să fie așa! –, astfel că, atunci când

nu se vizitau, vorbeau pe fereastră, fără să fie nevoite să ridice vocea. Nu era de mirare că deveniseră cele mai bune prietene.

Juliei îi era foarte dor de Carol. Chiar dacă se vizitau adesea atunci când Carol era în Londra, aceasta nu mai locuia lângă ea. După ce se căsătorise, se mutase în casa soțului ei, la distanță de multe străzi, și la fiecare câteva luni petreceau câteva săptămâni cu familia lui Harold, pe domeniul strămoșesc de la țară al acestuia. El spera că aveau să se stabilească acolo permanent. Carol nu era încă de acord cu această idee. Din fericire, Harold nu era unul dintre soții aceia aroganți, care iau toate deciziile fără să ia în considerare dorințele consoartelor.

Continuară să călărească împreună câteva minute, dar Julia petrecuse deja o oră în parc, așa că sugeră:

– Vrei să ne oprim la ceainărie și să luăm o înghețată în drum spre casă?

– Este prea devreme și nu e destul de cald pentru înghețată. Dar sunt flămândă și chiar mi-e dor de prăjiturile de dimineață ale doamnei Cable. La voi se mai mănâncă tot așa de copios la micul dejun?

– Bineînțeles. De ce s-ar schimba asta, doar fiindcă *tu* te-ai căsătorit?

– Știi doar că Harold refuză să-ți fure bucătăreasa. În zadar l-am tot bătut la cap să încerce măcar.

Julia izbucni în râs.

– Știe că nu și-o poate permite. De fiecare dată când cineva încearcă să o angajeze, vine la mine, iar eu îi măresc salariul. Știe cine o să aibă grijă de ea.

Julia lua deciziile de felul acesta fiindcă Gerald, tatăl ei, nu le mai putea lua. Mama ei nu le luase niciodată, atât cât trăise. Helene Miller nu controlase nimic toată viața, nici măcar mersul casei. Fusese o femeie timidă, care se temea să nu jignească pe nimeni, nici chiar pe servitori. Cu cinci ani în urmă murise în accidentul de trăsură care îl transformase pe Gerald Miller într-un invalid.

– Cum se simte tatăl tău? întrebă Carol.

– La fel.

Carol o întreba întotdeauna, și răspunsul Juliei era aproape mereu același. Avusese noroc că nu murise, îi spuseseră doctorii după ce o șocaseră prognosticând că Gerald nu avea să mai fie niciodată el însuși. Suferise prea multe traume la cap în timpul accidentului. Chiar dacă oasele lui – șapte își fracturase în ziua aceea – se repararseră, mintea lui nu-și mai revenise. Doctorii fuseseră categorici. Nu îi oferiseră nici o speranță. Tatăl ei avea să doarmă și să se trezească normal, putea să mănânce dacă era hrănit cu linguriță, dar nu avea să mai vorbească niciodată deslușit. Avea noroc că era în viață? Julia își udase adesea perna cu lacrimi, amintindu-și cuvintele acestea.

Și totuși, Gerald sfidase prezicerile doctorilor. La un moment dat, în primul an de după accident, și apoi o dată la câteva luni, conștientiza, chiar dacă pentru scurt timp, cine era, unde era și ce i se întâmplase. În aceste puține ocazii fusese cuprins de o asemenea furie și neliniște, încât luciditatea lui nu putea fi considerată o binecuvântare. Și își amintea! De fiecare dată când își redobândea luciditatea era în stare să-și amintească de perioadele precedente de claritate mintală. Timp de câteva minute, de câteva ore, era din nou el însuși – dar nu dura niciodată mult. Și nu își amintea niciodată nimic din perioadele moarte intermediare.

Doctorii nu puteau explica asta. Nu se așteptaseră niciodată să mai aibă gânduri coerente. Nu îi dădeau Juliei nici o speranță că și-ar fi putut reveni complet într-o zi. Spuneau că momentele lui de conștiență erau o întâmplare fericită. Un asemenea lucru nu fusese înregistrat nicăieri, nici nu se știa să se fi întâmplat înainte, și o avertizară pe Julia să nu se aștepte să se întâmple din nou. Dar se întâmpla.

A treia oară când tatăl ei fu el însuși, i se rupse inima când o întrebă:

– Unde e mama ta?

Fusese avertizată să încerce să-l facă să rămână calm dacă se mai „trezea" vreodată, și asta însemna să nu-i spună că soția lui murise în accident.

– A plecat la cumpărături astăzi. Știi... Știi că îi place să facă o mulțime de cumpărături.

El râse. Era unul dintre puține lucruri în care mama ei fusese fermă – cumpăra obiecte de care nu avea nevoie cu adevărat. Dar Julia o jelea încă, și unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată fusese să zâmbească în ziua aceea și să-și ascundă lacrimile până când tatăl ei alunecase din nou în regatul cenușiu al neantului.

Bineînțeles că fusese la diferiți doctori. Și de fiecare dată când unul dintre ei îi spunea că tatăl ei nu avea să-și mai revină niciodată, îl concedia și găsea altul. După un timp, renunțase să mai facă asta. Îl păstră pe ultimul, doctorul Andrew, fiindcă fusese destul de sincer ca să admită că tatăl ei era un caz unic.

Puțin mai târziu, în salonul familiei Miller, Carol își ducea farfuria plină *și* coșul cel mare de prăjituri spre masă când se opri, observând în cele din urmă ultima achiziție din cameră.

– Oh, Dumnezeule mare, când ai făcut asta? exclamă Carol, întorcându-se spre Julia cu ochii mari.

Julia privi spre cutia împodobită de pe vitrina cu porțelanuri care îi atrăsese atenția lui Carol. Era căptușită cu satin albastru și ornată cu pietre prețioase pe margini, iar în spatele capacului de sticlă se afla o păpușă încântătoare. Julia se așeză la masă și se forță să nu roșească.

– Acum câteva săptămâni, răspunse ea și îi făcu semn lui Carol să se așeze. Am dat peste un tip care și-a deschis o prăvălie lângă unul dintre magazinele noastre. Face cutiile astea frumoase ca oamenii să pună în ele lucruri pe care vor să le păstreze, și păpușa aceea e un lucru care nu vreau să se strice niciodată din pricina vechimii ei, așa că i-am comandat cutia asta. Camera mea e ticsită, și nu m-am hotărât încă unde să o pun. Dar încep să mă obișnuiesc cu ea aici.

– Nu știam că încă mai ai păpușa asta veche pe care ți-am dat-o, spuse Carol uimită.

– Bineînțeles că o mai am. E bunul meu cel mai de preț.

Era adevărat, nu fiindcă Julia ar fi apreciat atât de mult păpușa, ci fiindcă prețuia prietenia pe care aceasta o reprezenta.

Era drept că nu îi dăduse păpușa de la prima întâlnire, dar de îndată ce primise o păpușă nouă, în loc să o trimită pe cea veche în pod și să n-o mai vadă niciodată, Carol își amintise că Julia o voia și i-o oferise cu sfială.

Carol roși când își aminti de ziua aceea, dar în cele din urmă chicoti:

– Erai un monstru mic pe atunci.

– Nu am fost niciodată atât de rea, pufni Julia.

– Erai! Urlai, băteai din picior, erai atât de insistentă. Te supărai din orice! Era cât pe ce să-mi dai un pumn în nas când ne-am întâlnit prima dată, și mi l-ai fi dat dacă nu ți-aș fi tras un șut în fund înainte.

– Am fost atât de impresionată de asta, rânji Julia. Ai fost prima persoană care mi-a spus vreodată „nu".

– Ei bine, nu aveam cum să-ți dau păpușa mea favorită, nu de la prima noastră întâlnire! N-ar fi trebuit nici s-o ceri măcar. Dar chiar așa? spuse Carol surprinsă. Nu ți s-a spus niciodată „nu"?

– Da, chiar așa. Mama era prea slabă și nehotărâtă, ei bine, îți amintești cum era. Ea ceda întotdeauna în fața mea. Iar tata avea inima prea bună. El nu a spus niciodată „nu" nimănui, cu atât mai puțin mie. Am avut chiar și un ponei cu ani înainte de a fi destul de mare ca să-l pot călări, doar fiindcă îl cerusem.

– Aha! Probabil că de aceea erai un asemenea monstru atunci când ne-am întâlnit. Răsfățată dincolo de orice limită.

– Nu era chiar așa – ei bine, poate că eram puțin răsfățată fiindcă părinții mei nu reușeau să fie fermi cu mine, și desigur că nu puteam fi disciplinată de guvernantă sau de servitori. Dar nu am devenit o scorpie plângăcioasă și gălăgioasă până în ziua în care mi-am întâlnit logodnicul. A fost ură la prima vedere din partea amândurora. Nu vreau să-l mai văd niciodată. A fost prima ocazie în care părinții mei nu m-au lăsat să fac ce voiam, așa că se poate spune că am bătut din picior din cauza asta ani de zile! Înainte de a te întâlni pe tine, nu am avut prietene care să-mi spună cât de urât mă purtam. Tu m-ai

ajutat să uit de *el,* măcar în perioadele dintre vizitele la care ne obligau părinții.

– Te-ai schimbat destul de repede după prima noastră întâlnire. Câți ani aveam?

– Șase, dar nu m-am schimbat atât de repede, m-am asigurat doar că nu erai martoră la nici una dintre scenele mele, în afară de cazul în care logodnicul venea în vizită. N-aș fi putut ascunde animozitatea aceea, chiar dacă ai fi fost prezentă, nu?

Carol râse, însă doar din cauză că Julia zâmbise și ea acru făcând această observație. Julia știa că prietena ei conștientizase că atunci nu fusese deloc amuzant. Unele din conflictele cu logodnicul ei fuseseră destul de violente. O dată îl mușcase de ureche foarte tare! Dar fusese vina lui. De la prima lor întâlnire, când ea avea doar cinci ani și era absolut sigură că aveau să devină cei mai buni prieteni, el îi spulberase speranțele cu grosolănia lui și cu resentimentul cauzat de faptul că îi fusese impusă ca logodnică. Cu ocazia fiecărei vizite, o înfuria atât de tare, încât îi venea să se repeadă la el și să-i scoată ochii. Nu se îndoia că el provocase deliberat toate bătăile acelea. Prostul acela de băiat își închipuia cumva că ea ar fi putut pune capăt unei logodne pe care nu o dorea nici unul din ei. Era sigură că părăsise Anglia când aflase în cele din urmă că ea nu avea mai multe de spus decât el în privința logodnei – și îi salvase pe amândoi de o căsătorie de iad. Ce ciudat că îi era recunoscătoare *lui* pentru ceva. Dar după ce plecase de-a binelea, putuse să vadă o latură comică gândindu-se la ce scorpie teribilă fusese – în preajma lui.

Julia făcu un semn spre mâncare, care se răcea, dar Carol conduse conversația spre alt subiect.

– Sâmbăta care vine dau o mică petrecere la ceai, Julie. Vii, nu-i așa?

Porecla data din copilărie, și chiar și tatăl Juliei o folosea. Ea considerase întotdeauna că era o prostie să ai o poreclă la fel de lungă ca numele adevărat, dar fiindcă *era* cu o silabă mai scurtă, nu se supărase niciodată.

Privi spre prietena ei pe deasupra biscuitului din care se pregătea să muște.

– Ai uitat că e ziua balului la Eden?

– Nu, doar că m-am gândit că ți-ai venit în fire și ai cerut să fii scutită să onorezi invitația aceea, mormăi Carol.

– Iar eu speram că tu ți-ai schimbat părerea și ai acceptat invitația.

– Nici o șansă.

– O, haide, Carol, spuse lingușitoare Julia. Îmi displace să-mi târăsc vărul pierde-vară la treburile astea, și îi displace și lui. De abia intrăm pe ușa din față, că se uită deja spre ieșirea din spate. Nu stă niciodată prin preajmă. Dar tu...

– Nici nu e nevoie să stea prin preajmă, o întrerupse Carol. Cunoști pe toată lumea de acolo. Nu ești lăsată niciodată singură la petreceri mai mult de un minut. În plus, contractul de căsătorie pe care îl ține încuiat contele de Manford te scutește de efortul de a căuta o însoțitoare. Un asemenea contract înseamnă că ești ca și căsătorită. Oh, Dumnezeule mare, nu am vrut să spun asta din nou. Îmi pare rău!

Julia reuși să zâmbească.

– Nu trebuie să-ți pară. Știi că nu trebuie să pășești în vârful picioarelor când discutăm despre subiectul acesta neplăcut. Trebuie să râdem de el. Având în vedere că ne urâm unul pe altul, nebunul cu care sunt logodită nu mi-ar fi putut face un serviciu mai bun ca acela de a-și lua tălpășița, așa cum a făcut.

– Ai simțit așa înainte de a ajunge la vârsta căsătoriei, dar asta s-a întâmplat acum trei ani. Nu poți să spui că nu te înfurii când ești numită fată bătrână.

Julia izbucni în râs.

– Așa crezi? Ai uitat că nu sunt o aristocrată ca tine, Carol. Asemenea etichete nu au nici un sens pentru mine. Ceea ce are sens e faptul că nu trebuie să-i dau nimănui socoteală, decât mie însămi. Nu poți să-ți imaginezi ce minunat e. Și e oficial. Averea și proprietățile familiei sunt toate ale mele acum – dacă mizerabilul acela nu vine acasă.

Capitolul 2

Julia icni când văzu reacția îngrozită a lui Carol la remarca ei necugetată.

– Nu voiam să spun asta! Ți-am spus că starea tatălui meu este aceeași.

– Atunci cum pot fi ale tale toată averea și afacerile, dacă el nu se duce? întrebă cu delicatețe Carol.

– Fiindcă acum câteva luni, în una dintre rarele lui zile de luciditate, și-a chemat avocații și bancherii acasă și mi-a predat controlul tuturor afacerilor. Nu că nu le-aș fi controlat deja de la accident, dar de acum avocații nu se vor mai uita peste umărul meu. Pot să încerce încă să mă îndrume, dar eu nu mai trebuie să-i ascult. Tata mi-a dăruit moștenirea completă mai devreme decât mi-aș fi dorit.

Avocații nu putuseră anula totuși contractul ei de căsătorie, dar ea știuse asta dinainte. Tatăl ei încercase să-l anuleze cu ani în urmă, fără nici un succes, când văzuse că logodnicul ei dispăruse. Contractul putea fi anulat doar printr-o înțelegere comună între cei doi părinți care îl semnaseră în original, și ducele de Manford, omul acela groaznic, nu ar fi fost de acord să-l anuleze. El încă mai spera să pună mâna pe averea familiei Miller – prin ea. Acesta fusese planul lui de la început și de aceea venise la părinții ei, la puțin timp după ce se născuse ea, cu propunerea de a-și căsători copiii. Helene fusese încântată de ideea de a avea un lord în familie și dorise să prindă ocazia de a-și căsători fata cu un membru al nobilimii. Gerald, care era mai puțin fascinat de aristocrație, fusese de acord cu căsătoria pentru a-i face pe plac soției lui. Asta ar fi putut duce la un sfârșit fericit pentru toată lumea – dacă cei doi logodnici nu s-ar fi urât unul pe altul.

– Îmi dau seama că te-ai putea bucura de o asemenea libertate, dar asta înseamnă că te-ai resemnat să nu te mai căsătorești și să nu ai copii niciodată? întrebă Carol precaută.

Era normal ca prietena ei să se gândească la copii, având în vedere că făcea tot ce putea ca să aibă unul.

– Nu, deloc. Îmi doresc copii, spuse Julia. Mi-am dat seama de asta atunci când ai menționat pentru prima dată că tu și Harry încercați să aveți unul. Și, în cele din urmă, o să mă *și* căsătoresc.

– Cum? întrebă surprinsă Carol. Am crezut că te puteau ține legată de contractul acela *pentru totdeauna*.

– Pot, atâta timp cât fiul ducelui e în viață. Dar au trecut mai mult de nouă ani de când a plecat și de când a mai auzit cineva de el. Din câte știm, ar putea fi mort și îngropat într-un șanț pe undeva, victima unei tâlhării sau a altei crime.

– Oh, Dumnezeule mare! exclamă Carol, cu ochii ei albaștri larg deschiși. Asta era, nu-i așa? *Poți* să ceri să fie declarat mort, după ce a trecut atâta timp! Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta niciodată până acum!

– Nici mie, dar asta m-a sfătuit să fac unul dintre avocații mei acum trei luni, când am intrat în posesia moștenirii, încuviință Julia. Ducele o să se împotrivească, dar situația vorbește de la sine și este în favoarea mea. Trebuie să recunosc că o să-mi fie dor de deplina libertate de acțiune pe care mi-o oferă logodna asta, adăugă Julia. Gândește-te la asta. Ai spus-o chiar tu, nu am nevoie de o însoțitoare, fiindcă sunt logodită. Toată lumea se uită la mine și vede o femeie care e ca și căsătorită. La câte petreceri crezi că o să mai fiu invitată după ce o să se afle că sunt o moștenitoare care se află în căutarea unui soț?

– Nu fi absurdă, o luă în râs Carol. Ești foarte apreciată și o știi.

– Și tu ești prea loială ca să vezi tabloul în ansamblu. Acum nu reprezint o amenințare pentru nimeni, de aceea lumea bună mă consideră un adaos acceptabil la lista de invitați. Când se uită la mine, nu se îngrijorează că le-aș putea momi fiii, coborându-i pe scara socială. Când se uită la mine, nu se tem că aș putea să suflu cea mai bună partidă de sub nasul fiicei lor.

– Prostii, prostii și iar prostii, rosti Carol destul de ferm. Tu, fata mea, nu te prețuiești suficient. Oamenii te plac pentru persoana ta, nu pentru averea sau „indisponibilitatea" ta, așa cum îi spui tu.

Carol vorbea încă dintr-o inimă loială, dar Julia știa că aristocrația putea privi de sus comercianții, și că o și făcea adesea. Dar, în mod ironic, stigmatul acesta nu o atinsese niciodată. Poate din cauză că fusese logodită toată viața cu un aristocrat, și toată lumea o știa. Sau poate fiindcă familia ei era atât de al naibii de bogată, încât bogăția aceasta era adesea o complicație; mai ales că atâția nobili veniseră de-a lungul anilor la tatăl ei după împrumuturi, încât ai fi crezut că era bancher. Dar tatăl lui Carol trăsese sforile, la porunca fiicei lui, și o înscrisese pe Julia la pensionul exclusivist la care era înscrisă Carol, și acolo Julia își făcuse alte prietene din rândul nobilimii.

Toate acestea îi deschiseseră ușile. Dar aceleași uși s-ar fi închis de îndată ce s-ar fi zvonit că era în căutarea unui soț.

– Nu-mi vine să cred că nu am găsit soluția asta mai repede, observă Carol. Deci, acum că ești pe cale să scapi de lațul care îți atârna de gât, ai început să cauți un soț *real*?

Julia zâmbi răutăcios.

– Am căutat. Doar că nu am găsit încă un bărbat cu care să vreau să mă căsătoresc.

– Oh, nu fi atât de al naibii de pretențioasă, spuse Carol, fără să-și fi dat seama probabil că vorbise exact ca soțul ei, Harry. Pot să mă gândesc la câțiva bărbați convenabili... Văzând că Julia râdea, Carol se opri și întrebă: Ce e atât de amuzant?

– Te gândești la cercurile tale sociale, dar eu nu sunt limitată la alegerea unui alt lord ca soț doar pentru că sunt logodită cu unul acum. Dimpotrivă. Am mult mai multe opțiuni. Nu că nu aș lua în considerare un aristocrat. Chiar aștept balul de săptămâna asta, care anunță începerea noului sezon.

Carol se încruntă.

– Deci, în ultimele luni nu ți-a stârnit nimeni interesul?

Julia roși.

– De acord, *sunt* puțin mofturoasă, dar hai s-o recunoaștem, tu ai fost foarte, foarte norocoasă când l-ai găsit pe Harry. Dar câți Harry mai sunt acolo, ei? Cu toate astea, vreau un bărbat care să stea în colțul meu *cu* mine, așa cum ai tu, nu unul care să mă așeze în spatele lui, în colțul lui. De asemenea, trebuie să-mi protejez

moștenirea de un bărbat care ar putea s-o risipească. Trebuie să mă asigur că rămâne acolo pentru copiii pe care sper să-i am într-o zi.

Dintr-odată, Carol făcu ochii mari, alarmată.

– Uite ce mult timp ai pierdut! Ai douăzeci și unu de ani și încă nu te-ai căsătorit!

– Carol! exclamă Julia chicotind. Nu am douăzeci și unu de ani de câteva luni bune? Nu s-a schimbat nimic în privința vârstei mele.

– Dar erai o fată *logodită* de douăzeci și unu de ani. Asta e ceva foarte diferit de o fată de douăzeci și unu de ani fără logodnic, și o să fie oficial de îndată ce reușești ca fiul ducelui să fie declarat mort. Toți vor ști – oh, nu te mai uita la mine atât de urât. *Nu* spun că ești o fată bătrână...

– Ai spus-o deja, acum cincisprezece minute, chiar la masa asta.

– Nu a fost intenționat. Voiam doar să subliniez ceva și, ei bine, la naiba cu toate, e un lucru foarte diferit! E vorba de tine fără logodnic!

Julia clătină din cap.

– Privești din nou lucrurile cu ochii tăi, în loc să încerci să le vezi prin ochii mei. Tu și celelalte fete cu care am fost la școală credeați că *trebuie* să vă căsătoriți în primul vostru sezon, altfel o să cadă cerul peste voi. E o mare prostie, și v-am spus-o de atunci. Anul acesta, peste cinci ani, peste zece, pentru mine nu contează atâta timp cât nu trebuie să mă căsătoresc cu actualul meu logodnic și cât mai sunt destul de tânără ca să pot avea copii.

– Este un lux să poți gândi în felul acesta, știi doar, pufni Carol din nou.

– Deci, faptul că nu sunt aristocrată îmi aduce unele beneficii.

Sublinierea Juliei o făcu pe Carol să izbucnească în râs.

– Punct lovit! Dar știi ce înseamnă asta, nu? O să trebuiască să-ți aranjez câteva petreceri acum.

– Nu, nu o să trebuiască.

– Ba da. Așa că renunță și nu te mai duce la balul acela de la Malory săptămâna asta. Nu o să găsești prea mulți tineri acolo, iar eu o să-mi lărgesc lista de oaspeți și o să adaug...

– Carol, ești atât de prostuță! Știi foarte bine că balul acesta va fi balul sezonului. Chiar și acum, invitațiile sunt foarte prețioase. Ei bine, mi s-au oferit chiar trei sute de lire pentru a mea.

Ochii lui Carol scânteiară.

– Cred că glumești.

– Da, glumesc, au fost doar două sute.

Julia nu avu parte de hohotul de râs pe care îl aștepta. În schimb, Carol o privi cu asprime și spuse:

– Știu pentru cine e balul acesta, chiar dacă se presupune că este un secret. Te-ai împrietenit cu Georgina Malory și chiar ai fost la ea acasă de câteva ori...

– Sunt vecinii noștri, pentru numele lui Dumnezeu, și au fost vecinii noștri timp de... să vedem, șapte, opt ani? Locuiesc chiar la capătul străzii!

– ... Dar pe mine nu o să mă prinzi călcând pe acolo, continuă Carol de parcă nu ar fi fost întreruptă.

– Balul nu se ține acasă la Georgina. Nepoata ei, Lady Eden, îl organizează.

– Nu contează. Soțul ei va fi acolo, și eu am reușit să evit să mă întâlnesc cu James Malory toți anii aceștia. Am auzit toate poveștile despre el. O să continui să-l evit, mulțumesc foarte mult.

Julia își dădu ochii peste cap.

– Nu e căpcăunul pe care ți-l închipui tu, Carol. Ți-am spus asta de multe ori. Nu are nimic sinistru sau periculos.

– Bineînțeles că își ascunde latura asta în fața soției și a prietenelor ei!

– Nu vei ști niciodată până nu-l întâlnești, Carol. În plus, urăște atât de mult evenimentele sociale, că s-ar putea să nici nu fie prezent.

– Chiar așa?

Julia își mușcă limba. Bineînțeles că avea să fie prezent, balul era în onoarea soției lui. Dar o lăsă pe Carol să ia în considerare șansa redusă ca el să nu apară și primi răspunsul pe care îl sperase.

– Foarte bine, o să merg cu tine. Dar Carol nu era chiar atât de credulă, fiindcă adăugă: Și dacă *va fi* acolo, să nu-mi spui nimic, prefer să nu știu.

Capitolul 3

Gabrielle Anderson stătea la cârmă, manevrând vasul *Triton*. Marea era calmă astăzi. Aproape că nu trebuia să facă nici un efort ca să țină cârma stabilă. Soțul ei, Drew, nu-și făcea griji gândindu-se că ar putea scufunda corabia lui iubită. Știa că în timpul celor trei ani în care navigase în Caraibe cu tatăl ei, Nathan Brooks, și cu echipajul care îl ajuta la vânătoare de comori, Nathan o învățase tot ce era de învățat despre conducerea unei corăbii. Îi plăcea cu adevărat la cârmă. Însă nu putea s-o facă prea mult timp, fiindcă începeau să-i tremure mâinile din cauza încordării.

Drew preluă comanda fără nici un cuvânt, mulțumindu-se s-o sărute pe obraz. Cu toate acestea, nu o lăsă să se dea la o parte, așa că acum era prinsă între brațele lui, iar ea nu se supără deloc. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pieptul lui lat cu un oftat mulțumit. Mama ei o avertizase adesea să nu se îndrăgostească de un bărbat care iubește marea. În copilărie, cum tatăl ei fusese mereu plecat pe mare, Gabrielle luase sfatul în serios, până când își dăduse seama cât de mult iubea și ea marea. Așa că soțul ei nu avea să o lase acasă în timp ce naviga în jurul lumii, fiindcă ea urma să fie lângă el.

Aceasta era prima lor călătorie lungă de când se căsătoriseră anul trecut. Mai făcuseră altele scurte între insule și câteva în Bridgeport, orașul natal al lui Drew din Connecticut,

ca să cumpere mobilă, dar corabia aceasta îi ducea în cele din urmă înapoi în Anglia, unde se întâlniseră prima dată și unde locuia acum jumătate din familia lui Drew.

O scrisoare de la fratele lui, Boyd, îi ajunsese din urmă la începutul anului, aducându-le vestea uimitoare că și el se căsătorise, puțin timp după ce Drew își pusese pirostriile. Căsătoria lui Boyd fusese neașteptată, dar nu tocmai o surpriză, fiindcă el nu era un burlac convins, precum Drew. Partea surprinzătoare era că Boyd ridicase la *trei* numărul fraților Anderson care se căsătoriseră în sânul numeroasei familii Malory din Anglia. Dar partea cu adevărat uimitoare era că Boyd se îndrăgostise de o Malory pe care nu o cunoștea nimeni, nici măcar Gabrielle sau tatăl ei!

Și afurisitul de Boyd le dezvăluise doar câte un detaliu pe ici, pe colo despre cum se întâmplase totul. Drew era dornic să audă întreaga poveste și ar fi pornit spre Anglia de îndată ce primise scrisoarea fratelui său, dacă Gabrielle nu ar fi fost în plin proces de construire a casei lor pe frumoasa insuliță pe care o primise cadou de nuntă.

Dar casa fusese terminată în cele din urmă, și acum se aflau în drum spre Anglia. Boyd mai sugerase în scrisorile lui că întreaga familie se aduna în Anglia anul acela ca să sărbătorească ziua de naștere a Georginei, sora lor, iar aceasta era o scuză perfectă pentru o reuniune de familie. Gabrielle și Drew urmau să sosească la timp pentru ambele evenimente.

Fiindcă fusese singură la părinți, Gabrielle era încântată de căsătoria ei într-o familie atât de numeroasă. Erau cinci frați Anderson și o singură soră. Până acum, Gabrielle îi întâlnise pe trei dintre frați mai tineri, dar nu se îngrijora la gândul că avea să-i cunoască și pe ceilalți trei frați mai mari. De-abia aștepta.

Tremura de frig înainte ca Drew s-o acopere cu trupul lui. Era aproape vară și aveau să ajungă în Anglia a doua zi, dacă se menținea vântul, dar nu exista comparație între Atlanticul rece și apele calde din Caraibe în care crescuse.

– Se pare că voi doi ar trebui să vă îndreptați spre cabina voastră, spuse Richard Allen cu un zâmbet răutăcios, apropiindu-se. Vreți să țin eu cârma?

– Prostii, doar nu mai suntem proaspăt căsătoriți, începu Drew, dar Gabby se întoarse cu fața la el, îmbrățișându-l mai strâns, și el mormăi: De fapt...

Ea râse și îl gâdilă pe Drew ca să-l facă să se răzgândească. Știa să se joace, dar când era atât de aproape de soțul ei, pasiunea învingea în cele din urmă.

– Strigați dacă vă răzgândiți, se oferi Richard cu un chicotit înainte de a coborî sub punte. Eu aș face-o!

Gabrielle privi în urma lui. Scumpul ei prieten trăise aproape jumătate de viață în Caraibe, cel puțin anii în care îl cunoscuse ea, și era limpede că era la fel de înfrigurat ca și ea. Purta o manta! De unde naiba făcuse rost de o asemenea haină englezească?

Înalt, extraordinar de chipeș, îndrăzneț – poate puțin prea îndrăzneț –, dar de un umor atât de fermecător... era o minune că Gabrielle nu se simțise niciodată atrasă de Richard și deveniseră doar prieteni buni. Avea părul negru și atât de lung, încât îl prindea într-o coadă la spate. O mustăcioară subțire îi dădea un aer ștrengăresc, iar ochii lui verzi scânteiau de obicei de râs.

Richard era mult mai zvelt când îl întâlnise, acum patru ani. Dar acum, la douăzeci și șase de ani, trupul i se împlinise și devenise mai musculos. Era de o curățenie meticuloasă. De la păr și haine, până la cizmele lustruite, ieșise totdeauna în evidență printre ceilalți pirați.

Se alăturase echipajului de pirați al tatălui ei la puțin timp după ce sosise în Caraibe – de unde, nu se știa. Majoritatea piraților nu spuneau de unde erau, așa cum majoritatea foloseau nume false, pe care le schimbau adesea. Jean Paul era numele fals pe care Richard îl folosea cel mai des, și mult timp vorbise cu accent franțuzesc care să se potrivească cu numele; era atât de caraghios când îl folosea! Îi luase mult timp să stăpânească accentul, dar, de îndată ce reușise, renunțase și la el, și la numele franțuzesc. Nu fusese

dispus să renunțe înainte de a-l folosi corect, apoi îl lăsase bucuros deoparte, ca pe un lucru realizat.

De fapt, tatăl ei nu era un pirat obișnuit. Se transformase, mai mult sau mai puțin, într-un fel de intermediar care prelua ostaticii de la ceilalți pirați și îi înapoia familiilor lor, în schimbul unei recompense. Ostaticii ale căror familii nu puteau plăti răscumpărarea erau lăsați pur și simplu să plece. Între timp, era vânător de comori!

Dar după ce petrecuse luni de zile în temnița unui pirat adevărat anul trecut, Nathan nu se mai asocia cu vechii lui camarazi. Era posibil ca această decizie să fi fost influențată și de căsătoria lui Gabrielle într-o familie de navigatori cinstiți, care considerau că piraților erau dușmanii lor. Cu toate acestea, își continua vânătoarea de comori, și ocazional ducea câte un transport al companiei Skylark, linia maritimă pe care o deținea familia lui Drew – dacă marfa trebuia dusă în direcția comorii pe care o căuta la momentul respectiv.

Adâncită în gânduri, ea nu observase că Richard se îndrepta spre copastia de la puntea de jos. Dar îl văzu acum acolo, privind țintă spre Anglia. Odată ce renunțase la folosirea acelui stupid accent franțuzesc, devenise limpede că era englez. Dar ea ghicise de mult acest lucru fiindcă îl surprinsese deseori folosind expresii tipic englezești, ca „drăcia dracului" și altele asemenea.

Însă chiar dacă vorbea acum ca un adevărat englez, nu recunoscuse niciodată că era englez, și ea nu îl întrebase niciodată în mod deschis – dintr-un motiv întemeiat. Bărbații care se făceau pirați ascundeau de obicei ceva din trecutul lor, uneori o faptă contrară legii, și Richard nu fusese dornic să meargă cu ea în Anglia anul trecut. O ascunsese foarte bine, cu nepăsarea și ironia lui obișnuite, dar când nu se știa observat o lăsase să vadă... ce? Îngrijorare? Groază? Teama de a fi târât în cea mai apropiată închisoare din cauza unor fapte din trecut? Nu avea nici un indiciu. Apoi o întâlnise pe Georgina Malory, și fusese rândul lui Gabrielle să aibă motive întemeiate de îngrijorare.

Privindu-l acum, nu putu să nu vadă schimbarea bruscă din atitudinea lui, melancolia profundă care îl înconjura. Bănui că se gândea din nou la Georgina, și toate îndoielile referitoare la această călătorie reveniră înzecit.

– *Cum* am putut să-l lăsăm să ne ducă cu vorba și să-l aducem iar în Anglia?

Vorbise pentru sine, dar Drew îi urmări privirea și pufni:

– Pentru că e cel mai bun prieten al tău.

Ea se întoarse să-l asigure pe Drew:

– Tu ești cel mai bun prieten al meu acum.

– Eu sunt soțul tău, el este încă cel mai bun prieten al tău. Și tu l-ai lăsat pe Ohr, alt bun prieten, să te convingă că Richard nu e de fapt îndrăgostit de sora mea. Știi, Gabby, adăugă dintr-odată Drew, îngustându-și ochii întunecați, ai prea mulți prieteni de genul masculin.

Ea râse de această izbucnire de gelozie, care îi îndepărtă gândul de Richard și de dilema pe care o reprezenta. În timp ce Drew privea în jos spre ea, chiar și cu încruntarea aceea, prefăcută sau nu, nu se putu abține să nu se ridice pe vârfuri și să-l sărute. Îl iubea atât de mult, că îi era cu adevărat greu să-și țină mâinile departe de el, iar el simțea la fel.

– Oprește-te, o avertiză el cu voce sugrumată, sau o să iau de bună oferta lui Richard de a ține cârma.

Ea zâmbi pieziș. Nu era o idee atât de proastă. Era în mod sigur preferabil să se cuibărească în cabină, în brațele lui Drew, în loc să se gândească la Richard care se îndrepta spre o capcană mortală în Anglia.

Dar capcana aceea mortală continuă să-i bântuie mintea, fiindcă Drew spuse:

– O întrebare mai bună ar fi cum m-ai dus *tu* cu vorba ca să le permit ăstora doi să ne însoțească în călătorie?

Ea se întoarse pentru ca el să n-o vadă strâmbându-se. Oricât de mult îi iubea pe Ohr și pe Richard, care făceau parte din familie, regreta că îi luase cu ea.

Dar îi reaminti lui Drew.

– A fost o decizie de moment, și o știi și tu. I-am spus nu lui Richard luni la rând, de când am început să vorbim despre călătorie și el a cerut să vină cu noi. Dar apoi, tata și-a rupt piciorul chiar înainte de a pleca, și trebuia să rămână acasă împreună cu echipajul o lună sau două, și tu știi că un echipaj se poate vârî în multe belele dacă e ținut pe uscat prea mult timp, fără nici o ocupație.

– Da, dar ăștia doi ar fi putut găsi ceva de făcut – recunoaște, tatăl tău a vrut ca ei să vină cu tine din nou, pe post de câini de pază. Încă nu este întru totul convins că pot să am grijă de tine.

– Doar nu crezi cu adevărat asta, când e atât de încântat să te aibă ginere? În plus, el nu mi-a cerut să-i iau, deși probabil că ar fi făcut-o dacă s-ar fi gândit la asta. Își face griji în privința lor, să știi. Ei îl consideră pe tata ca făcând parte din familie, și tata simte la fel în privința lor.

– Știu, o mare familie fericită, chicoti Drew. Eu m-am căsătorit în ea, nu-i așa?

– Tu ești cel care are o familie mare, și te-ai căsătorit în una și mai mare. Iar cumnatul tău se poate să-l fi ignorat pe Richard ultima dată, dar James avea atunci altele pe cap, cum ar fi, bunăoară, să-l salveze pe tata din temnița aceea oribilă. Asta nu înseamnă că James a uitat promisiunea pe care a făcut-o în ziua în care și-a văzut soția pălmuindu-l pe Richard în grădină, fiindcă îi făcuse avansuri nepotrivite. James mi-a spus cât se poate de răspicat că dacă Richard se mai apropie vreodată de soția lui, o să fie obligat să-i facă rău. Nu m-am îndoit nici o clipă că vorbea serios. Tu îl cunoști mai bine decât mine și ai confirmat că a fost al naibii de serios.

– Bineînțeles că da, așa cum aș fi și eu dacă aș vedea că alt bărbat sare calul cu nevasta mea. Cred că te îngrijorezi degeaba, scumpa mea, adăugă Drew, în timp ce ea se cuibărea din nou la pieptul lui. Richard nu e prost. Și orice om în toate mințile ar trebui să fie al naibii de prost ca să pună cu acest Malory, în special.

– Mmm, nu cumva tu și frații tăi ați făcut exact asta atunci când l-ați obligat să se însoare cu sora voastră? După ce l-ai bătut până l-ai lăsat lat?

– Scumpo, a fost nevoie de *toți cinci* ca să-l putem bate. Am încercat unul câte unul și pur și simplu nu a mers! Și îți spun eu, James ne-a forțat mâna în mod deliberat. A fost un mod bizar de a o face pe Georgie să se mărite cu el fără ca el să i-o ceară ei sau nouă, din cauza unui jurământ prostesc pe care îl făcuse, acela de a nu se căsători niciodată.

– Eu cred că a fost mai degrabă romantic.

Drew chicoti.

– Așa crezi. Dar numai un englez încăpățânat ar ajunge atât de departe ca să-și țină jurământul legat de căsătorie. Dacă ar fi fost ceva legat de onoare, sau de patrie, sau... ei bine, știi la ce mă refer, ar fi fost de înțeles. Dar căsătoria? Amintește-ți, asta este o informație privilegiată pe care ți-am împărtășit-o fiindcă ești soția mea. Nu-l lăsa niciodată pe James sau pe frații mei să afle asta. El și acum are impresia că ne-a manipulat și, crede-mă, e mult mai ușor de suportat când se umflă în pene în tăcere, decât atunci când e deranjat și pus pe harță.

– Jur să țin secretul, îl asigură ea zâmbind pieziș. Dar ai dreptate în privința lui Richard. Nu e prost. Dar știi cum e. E un bărbat fermecător, plin de umor, ironic, mereu zâmbitor...

– Nu-i mai aduce atâtea osanale!

– Nu m-ai lăsat să termin. Voiam să spun, până își amintește de Georgina. Atunci devine atât de melancolic, că-ți rupe inima.

– Pe a *mea* nu a rupt-o.

– Oh, haide, ți-e simpatic și o știi. Cum ai putea să nu-l simpatizezi?

– Probabil din cauză că e îndrăgostit de sora mea. Are noroc că nu spăl puntea cu fața lui.

Ea ignoră mormăitul soțului ei.

– Ohr spune că Richard nu o iubește cu adevărat pe Georgina. Eu cred asta, altfel nu l-aș fi lăsat să vină cu noi.

Fusese sceptică în privința afirmației lui Ohr, până când aflase că Richard avusese cel puțin trei aventuri amoroase în ultimul an.

Acesta fusese un factor decisiv în luarea hotărârii de a le permite prietenilor să îi însoțească în această călătorie.

– Asta s-ar putea să fie adevărat, spuse Drew, dar ce contează asta, dacă Richard *crede* că e îndrăgostit de sora mea?

– Da, dar Ohr a spus că Richard e un bărbat care vrea să fie îndrăgostit, și vrea atât de mult, că de multe ori confundă dorința cu dragostea. Și nu *știe* nici el ce caută. Dar poate că, din cauză că nu a cunoscut niciodată dragostea adevărată, nu poate recunoaște diferența dintre cele două.

Drew trecuse prin aceeași dilemă, și acest lucru se văzu când spuse:

– Exact, dar acum te îndoiești dintr-odată de asta?

– Nu, dar nu pot să nu-mi amintesc ce a spus Richard despre Georgina. Când i-am adus aminte că e o femeie fericită în căsnicie și că ar trebui s-o uite, mi-a mărturisit că a încercat, dar că nu poate uita „singura lui iubire adevărată". Despre câte femei poate spune un bărbat așa ceva?

– Eu aș putea număra două, trei, douăsprezece ocazii în care am spus-o sau am gândit-o – referindu-mă la tine.

Ea aproape că nu îl auzi, deși se întoarse din nou să-l îmbrățișeze. Dar își amintea o conversație pe care o avusese cu Richard atunci când își dăduse pentru prima dată seama că îl iubea pe Drew – și era atât de sigură că acesta nu îi împărtășea dragostea. Richard o cuprinsese de după umeri și îi spusese:

– O să meargă, *chérie*. Te adoră.

– Adoră toate femeile, replicase ea.

Richard chicotise.

– Și eu, dar aș renunța la toate pentru...

– Șșșt, îi spusese ea foarte serioasă. Richard, te rog, nu mai tânji după soția altui bărbat. Malory nu va tolera altă abatere. Mă faci să mă tem pentru viața ta dacă nu te porți rezonabil în privința asta.

– Cine a spus că dragostea e rezonabilă? fusese răspunsul care îi rămăsese în minte.

Ea i-l repetă soțului ei acum.

– Și uite cât e de adevărat, adăugase ea. În cazul tău, ai fost un burlac absolut convins, cu o drăguță în fiecare port.

Bărbatul nu răspunse, iar ea își ridică ochii și își dădu seama că expresia de pe chipul lui Drew nu avea legătură cu ceea ce spusese ea. Zâmbi pieziș și îl cuprinse cu brațele de după gât.

– Da, te-am auzit, spuse ea. Chiar poți să te gândești la douăsprezece ocazii în care m-ai considerat „singura ta iubire adevărată"?

El o îmbrățișă și răspunse:

– Nu, am fost moderat în privința numărului. Dar dacă vorbim despre ultima ta afirmație, a existat un motiv întemeiat pentru care eram un burlac convins. Mă hotărâsem să nu fac niciodată o femeie să treacă prin chinul prin care a trecut mama mea, privind întotdeauna cu tristețe spre mare și așteptând o corabie care se întorcea rareori acasă. Nu m-am gândit niciodată în anii aceia că voi găsi o femeie care să se bucure să navigheze cu mine. Știam că soția fratelui meu Warren naviga cu el, dar nu mă așteptam la un asemenea noroc. Dar tu ai demonstrat că dragostea nu e rezonabilă. Ai doborât toate convingerile mele neclintite. De fapt, dragostea poate fi atât de nerezonabilă, încât nu mă îndoiesc că aș fi renunțat la mare pentru tine. Dumnezeule, nu-mi vine să cred că am spus asta, dar știi că este adevărat.

El o sufocă cu următoarea îmbrățișare, simțindu-se dintr-odată foarte emoționat, ceea ce o făcu să-l asigure repede:

– Nu o să trebuiască să renunți niciodată! Iubesc marea la fel de mult ca și tine.

– Știu, și știu exact cât de norocos sunt că o iubești. Acum, te-ai îngrijorat destul în privința prietenului tău pe ziua de azi, nu crezi?

Ea oftă.

– Aș vrea să mă pot opri. Mă tem că, atunci când o va vedea pe sora ta din nou, va arunca pe geam precauția și...

– Nu va avea de-a face numai cu James, o avertiză Drew. Îți dai seama de asta?

– Da. Ea oftă din nou.

– Aș putea să-i arunc pe el și pe Ohr peste bord – cu o barcă de salvare, bineînțeles. Până să vâslească ei și să ajungă în Anglia, noi am fi gata să plecăm din nou. Problemă rezolvată.

Ea știa că Drew nu vorbea serios și doar încerca să-i ușureze grijile, dar nu se putu scutura de presentimentul nefast care o cuprinsese. Fie din cauza unor fapte pe care le făcuse Richard în trecut, fie a amenințărilor care-i fuseseră aduse din pricina unei femei pe care credea că o iubește, Gabrielle se temea că avea să i se întâmple ceva rău, și avea să fie vina *ei*, fiindcă îl adusese pe Richard înapoi în Anglia.

Capitolul 4

Richard își trase pălăria în jos. Nu din cauză că s-ar fi temut că ar fi putut fi recunoscut. Pe docurile din Londra? Nici o șansă. Dar ar fi fost o nebunie să se vânture pe acolo doar ca să-și încerce norocul. De ce să riște, când aceasta putea fi singura zi dintr-o mie în care o veche cunoștință să se întoarcă dintr-o călătorie în străinătate și să fie chiar pe docurile acestea?

Acum lăsase deoparte mantaua, fiindcă era prea cald și purta vestimentația obișnuită de la bord, haine în care era ușor de lucrat. Cămașa albă cu mâneci lungi era largă pentru a se putea mișca mai ușor, cu un guler răscroit în formă de V și legată la mijloc cu o curea. Pantalonii negri erau vârâți în cizme. Se potrivea destul de bine cu lucrătorii de pe docuri, cu excepția cizmelor Hessian, foarte lustruite.

Era destul de puțin probabil să fie recunoscut după atâția ani. Când părăsise Anglia, era un băiat costeliv de șaptesprezece ani, care încă era în creștere. Se mai înălțase câțiva centimetri mai târziu, și din cauza aceasta fusese mai slab decât i-ar fi plăcut, dar până la urmă pusese ceva carne pe oase, așa că nu mai putea fi numit costeliv. Părul lui lung negru îi completa deghizarea,

fiindcă era cât se putea de diferit de moda actuală – de moda din Anglia adică.

Era un stil popular în Caraibe, așa că îl adoptase ca să nu bată la ochi. Nu își împletise părul așa cum făcea Ohr, dar era atât de lung, încât era obligat să-l țină legat la spate, ca să nu-l deranjeze la bord.

Trebuia să-l tundă cât timp se afla în Anglia. Se gândise la fel anul trecut, când fusese aici. Dar de ce? Nu avea să stea mult și îi plăcea părul lui lung. În plus, era un simbol al rebeliunii pe care o inițiase înainte de a pleca de acasă cu totul. Nu și-ar fi permis niciodată să poarte părul în felul acesta sub pumnul de fier al tatălui său.

– Lord Allen?

Richard nu îl văzuse apropiindu-se, dar când scrută fața bărbatului îl recunoscu. Dumnezeule mare, una dintre pușlamalele cu care se înhăitase înainte de a pleca de acasă? Asta era șansa aceea dintr-o mie de a fi recunoscut? Drăcia dracului!

– Vă înșelați, monsieur. Sunt Jean Paul din Le Havre. Se înclină respectuos, dar de fapt își lăsă părul lung să-i cadă peste umeri, ca să-i confirme minciuna. Corabia mea tocmai a sosit din Franța.

Fiecare mușchi din trupul lui era pregătit de fugă, în caz că farsa lui și accentul francez pronunțat nu reușeau, dar filfizonul păru pur și simplu dezgustat de ceea ce crezu că era o greșeală din partea lui.

– Păcat. Ar fi fost o chestie suculentă pentru morile bârfitorilor.

Într-adevăr – și i-ar fi permis tatălui lui Richard să afle că era încă în viață. Dar omul se îndepărtase brusc. Richard avu nevoie de câteva momente ca să-și recapete suflul. Fusese cât pe ce. Și, pe deasupra, total neașteptat. Dar măcar omul nu era un fost apropiat al lui Richard și nici nu fusese sigur că era lordul Allen. Și el se schimbase destul de mult, se consolă Richard, pentru ca nimeni să nu fie sigur cu adevărat, cu excepția familiei.

– Ți-am spus că eu mă descurc mai bine și am găsit o trăsură, se lăudă Margery în timp ce se întoarse la grămada de bagaje și îi spuse vizitiului să-i aștepte acolo. Acum unde e Gabby? Este încă pe corabie?

Servitoarea lui Gabrielle privi spre locul unde era ancorat vasul *Triton*, în mijlocul Tamisei. Corabia nu avea să găsească curând loc la chei, și fiindcă vara era aproape, docurile erau mai aglomerate decât de obicei, așa că era posibil să nu găsească loc înainte de a fi gata să plece din nou!

Richard inspiră adânc, se scutură de orice rămășiță de tensiune și îi zâmbi încrezător slujnicei.

– Îl așteaptă pe Drew. Știi cum sunt căpitanii, întotdeauna au o sumedenie de probleme pe care să le rezolve în ultimul minut înainte de a putea debarca.

Ohr vâslea spre chei într-o barcă încărcată cu restul bagajelor. Ai fi crezut că vizita urma să dureze o lună, în loc de cele două săptămâni planificate, atât de multe aduseseră cu ei.

– Simți? spuse Margery, aproape în extaz. Nu-i așa că miroase minunat?

Richard o privi pe bătrâna domnișoară de parcă și-ar fi ieșit din minți.

– Ce naiba miroși? Tot ce miros eu e...

– Anglia!

El își dădu peste cap ochii verzi.

– Miroase oribil aici, și o știi. Cheiurile de acasă, cu alizeele care suflă întruna, miros ca o grădină în comparație cu asta.

Ea pufni în direcția lui.

– Cred că Gabby a greșit când și-a imaginat că te-ai născut și ai crescut aici. Dacă ar fi așa, ai fi avut mai multă apreciere pentru țara ta. Recunoaște, accentul englezesc pe care îl folosești acum e la fel de fals ca și cel francez pe care îl foloseai înainte. Doar că de data asta o faci mult mai bine.

Strâmbând dezgustat din nas ca să-i facă în ciudă, Richard răspunse doar:

– Într-una din zilele astea, orașul acesta va da o lege referitoare la aruncarea gunoaielor în fluviu.

Dar Margery nu se așteptase ca el să-și deschidă sufletul doar fiindcă ea rostise cu glas tare speculații referitoare la originea lui, așa că răspunse simplu comentariului său:

– Poate că da. Nu e tocmai cea mai bună zonă din Londra și nu a fost niciodată. Nu că m-aș plânge. E minunat să fii din nou acasă, chiar pentru o vizită.

Margery alesese să o urmeze pe Gabrielle în Lumea Nouă, dar oricât de mult se adaptase la acest mod de viață foarte diferit, tânjea încă după casă. Richard nu tânjea după casă, dar, la naiba, îi era dor de fratele lui, Charles! Și fiindcă era din nou atât de aproape de el, nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu ar putea face un efort de data asta ca să-l viziteze pe Charles pe furiș – fără ca tatăl lor să afle.

– Ascultă aici, s-a terminat cu visatul cu ochii deschiși, spuse Margery, atrăgându-i din nou atenția asupra ei. Ai visat destul pe vas. Folosește-ți câțiva din mușchii pe care i-ai căpătat și începe să așezi cuferele deasupra trăsurii. Am fost avertizată că vizitiul doar conduce, nu încarcă. Ce înfumurat! Știe că trăsurile sunt o raritate aici. O să ne ia mai mult în funcție de cât așteaptă. Apoi adăugă cu un zâmbet strălucitor: Nimic nu se schimbă în orașul ăsta vechi. Nu e minunat?

Margery se plângea mereu de toate lucrurile, așa că atitudinea aceasta entuziastă și expresia ei veselă erau atât de neobișnuite, încât Ohr remarcă în timp ce se apropia de Richard:

– Iar începe cu „totul e minunat fiindcă suntem în Anglia"?

– Exact, ca de obicei, chicoti Richard spre prietenul său.

– Nu e nici o diferență față de ultima oară când am fost aici. Când ți-e dor de ceva foarte mult și apoi primești brusc lucrul respectiv, poți să devii puțin euforic – deși euforia se risipește numaidecât ce te trezești la realitate.

Richard clipi. Ohr era prea perceptiv, și Richard știa că prietenul lui nu vorbea acum doar despre Margery. Cu toate acestea, Richard nu avea să primească ce dorea, și amândoi știau asta. La asta făcea subtil aluzie Ohr, spunând că euforia era trecătoare – și că nu merita să mori pentru ea.

– Nu vrei să te iei și tu de mine, nu? îl întrebă Richard.

Intențiile lui Ohr erau bune. Și, de fapt, la fel erau și cele ale lui Gabrielle. Dacă nu ar fi știut asta, Richard s-ar fi plictisit de cât

îl bătuseră la cap cu privire la Georgina Malory în călătoria aceasta. Deși Ohr era mult mai subtil decât Gabby.

Richard avea un metru și optzeci și trei, dar, ca și Drew, Ohr era cu câțiva centimetri mai înalt și probabil mai mare cu vreo zece ani decât el, deși nu puteai să-ți dai seama privindu-l. Fiindcă era pe jumătate oriental, născut dintr-o mamă asiatică și un tată american care fusese în Orientul Îndepărtat, fața lui Ohr nu avea vârstă și arăta exact ca în urmă cu opt ani, când se întâlniseră pentru prima dată, în ziua în care Ohr scosese câțiva membri ai echipajului lui Nathan din închisoarea din Santa Lucia, iar Richard se aflase din întâmplare în aceeași celulă cu ei. Richard reușise să-l convingă pe Ohr să-l lase să plece cu ei. Când aflase care era ocupația lor, li se alăturase fără să se gândească de două ori.

Marea Caraibilor nu fusese destinația aleasă de Richard. Pur și simplu, acolo se îndrepta prima corabie care pleca din Anglia în ziua în care se hotărâse să fugă de acasă. Cu mii de insule, fusese o ascunzătoare bună, deși nu știuse asta la momentul respectiv. Dar nu fusese un loc bun unde să muncească un tânăr snob englez. Avea șaptesprezece ani și era prea mofturos ca să realizeze că trebuia să se adapteze dacă voia să supraviețuiască acolo, așa că hoinărise timp de an, falit, dintr-o insulă în alta și de la o slujbă la alta. Era concediat mereu fiindcă era prea al naibii de arogant pentru munca de jos. Nu se afla pentru prima dată în închisoare, fiindcă nu fusese în stare să plătească chiria celei mai mizere odăițe.

În mod ironic, și el, și Ohr ajunseseră în Indiile de Vest, dar din motive opuse: Ohr debarcase acolo ca să-și găsească tatăl pe care nu-l întâlnise niciodată, în timp ce Richard debarcase acolo ca să scape de un tată pe care nu-l putea suporta. Faptul că îl întâlnise pe Ohr în ziua aceea în închisoarea din Santa Lucia probabil că îi salvase viața. Găsise o nouă familie alături de Nathan Brooks și de echipajul lui, noi prieteni mai apropiați decât oricare alții dinainte și o ocupație care chiar îi plăcea!

– Și eu? spuse Ohr acum. Te-a bătut la cap Gabby din nou cu îngrijorările ei?

– Când își vede scumpa de ea de treburile ei vreodată? glumi Richard.

– Există un singur lucru cu care te bate la cap, și urăsc s-o spun, dar...

– Da, da, sunteți complet de acord, îl întrerupse Richard oarecum exasperat.

– Ești foarte delicat. Dar răspunde-mi: o iubești pe Georgina Malory fiindcă o cunoști bine sau ești îndrăgostit doar de frumusețea ei? De fapt, nu trebuie să-mi răspunzi, doar să te *gândești* la asta.

Oare prietenii lui credeau că dragostea sa era atât de lipsită de substanță? Richard nu se obosi să răspundă.

– Am vorbit mult cu ea, Ohr. Nu am întâlnit nici o altă femeie cu care să-mi fie atât de ușor să vorbesc – ei bine, în afară de Gabby. Dar știu că Georgina are și un minunat simț al umorului. Am văzut cu ochii mei cât de devotată le este copiilor. E curajoasă – uite cu cine s-a căsătorit – și aventuroasă, căci anul trecut a venit și ea ca să ajute la salvarea unui prieten. E perfectă pentru mine în toate privințele!

– Cu excepția faptului că iubește pe altcineva.

Un mic obstacol în calea vieții pe care și-o dorea pentru el? Femeile cu care avea de obicei de-a face erau fete care își trăiau viața prin taverne, foarte bune la pat, dar nu și-o putea închipui pe nici una ca pe mama copiilor lui. În toți anii aceștia nu întâlnise nici o altă femeie, în afară de Gabrielle, alături de care să-și imagineze că ar fi putut avea familia numeroasă și iubitoare după care tânjea – o familie complet diferită de cea în care se născuse. Dacă nu ar fi devenit atât de bun prieten cu Gabby, *și* dacă ea nu ar fi fost singura fiică a căpitanului său, ar fi umblat după ea. Nu întâlnise pe nimeni atât de potrivit pentru el – până o întâlnise pe Georgina Malory. Ea simboliza tot ce-și dorea de la o soție. Nu putea renunța la femeia asta.

Dar, în mod ironic, bărbatul cu care era căsătorită nu îl intimida. Dimpotrivă, îi dădea speranță. *Cum* putea ea să iubească o brută ca James Malory? Lui Richard nu-i venea să creadă că îl iubea cu adevărat. Din cauza asta, era hotărât să aștepte până când

ea își venea în fire și îl părăsea. Voia ca ea să știe că el o aștepta cu brațele deschise.

Ohr clătină din cap.

– Foarte bine, nu spun mai mult – de fapt, o să-ți spun un ultim lucru. Nu-mi plac înmormântările. *Nu* mă face să trebuiască să asist la a ta.

Richard se cutremură.

– În ciuda a ceea ce credeți tu și Gabby, eu chiar prefer să-mi trăiesc viața până la încheierea ei naturală, și nu să mi-o sfârșesc în mâinile acelei creaturi monstruoase. Nu o să încerc să o momesc din nou când e lângă soțul ei, Ohr, îți jur că nu.

– E destul de bine. Stai departe de ea și totul va fi bine.

Richard nu răspunse și se mulțumi să privească în altă parte.

Ohr pufni.

– Exact cum mă gândeam. Dar amintește-ți, avertismentul lui Malory nu se referea doar la a-i face avansuri soției sale, ci la orice încercare de a te apropia de ea.

– O exagerare. Majoritatea amenințărilor sunt făcute de dragul efectului. Cât de des sunt duse la îndeplinire?

– Asta depinde de cel care le face. James Malory? Dacă spune că o să te nenorocească, poți să pariezi pe viața ta că așa va fi.

– Credeam că nu aveai de gând să mai vorbești despre asta, mormăi Richard.

Ohr chicoti.

– Tu ești cel care a deschis subiectul, prietene. Poate fiindcă îți pierzi judecata și ai nevoie de ajutor ca să ți-o recapeți?

Avea nevoie? Richard era sigur că nu urma să încerce să-și ispitească din nou iubita atunci când era cu soțul ei, dar dacă nu se putea abține? Nu, *nu era* prost.

– De ce stați aici amândoi? întrebă Gabrielle ajungându-i din urmă împreună cu Drew. Trebuia să fi încărcat deja cuferele și să fim gata de plecare. Nu sunteți de mare ajutor.

– Îl așteptam pe soțul tău, spuse Ohr. El e mai plin de mușchi.

Gabrielle aruncă o privire admirativă spre Drew, care era destul de aproape ca să-l audă pe Ohr.

– Are, nu-i așa? încuviință ea zâmbind pieziș.

Drew ar fi trebuit să se simtă ofensat de comentariul lui Ohr; în schimb, privirea soției lui îl făcu să roșească, ceea ce îi făcu pe ceilalți să râdă. Fiindcă buna dispoziție fusese reinstaurată, Richard lăsă deoparte grijile legate de această călătorie. Dacă și prietenii lui ar fi reușit să facă la fel...

Capitolul 5

Julia Miller știa că balul pe care îl dădea familia Eden avea să fie cu siguranță *evenimentul* sezonului. Nu doar că fiecare invitație fusese acceptată; judecând după aglomerația care domnea în sala de bal din Park Lane, apăruseră și o mulțime de gură-cască neinvitați. Asta explica nervozitatea gazdei lor, Regina Eden. Fiindcă era un bal mascat și majoritatea oaspeților purtau măști dintre cele mai sofisticate, erau greu de recunoscut și nu putea să arate pe cineva cu degetul și să spună: „Nu ai fost invitat, ieși afară".

De fapt, Regina Eden, nepoata celui de-al patrulea dintre frații Malory, era prea politicoasă ca să facă ceva atât de grosolan. Julia însă nu ar fi ezitat dacă mâncarea și băutura pe care le pregătise pentru un eveniment social nu ar fi fost suficiente din cauza musafirilor nepoftiți.

Julia purta culorile ei favorite în seara asta. Noua ei rochie de bal era din mătase acvamarin, cu un cordon turcoaz dublu, împletit cu fire de argint. Acvamarinul și turcoazul făceau ca ochii ei albaștri-verzui să arate minunat, luminându-i și întunecându-i, dăruindu-le nuanța intermediară dintre cele două culori preferate. Era păcat că trebuia să poarte o mască. Aceasta îi umbrea parțial ochii, dar dintre cele trei tipuri la modă, ea o alesese pe cea mai îngustă, care îi acoperea doar ochii, astfel că masca arăta elegant, cu deschiderea pentru ochi mărginită de pietricele strălucitoare.

Măștile era prea mici ca să ascundă identitatea unei persoane. Îl recunoscu fără nici o dificultate pe lordul Percival Alden, care era mascat și își croia drum prin mulțime ca să ajungă la ea. Îl întâlnise prin intermediul familiei Malory, fiindcă era prietenul celor mai tineri dintre ei. Era puțin cam îndrăgostit de ea, în ciuda faptului că era logodită. Avea în jur de treizeci de ani, era înalt și cu o înfățișare destul de plăcută.

Percy, cum îl numeau prietenii, îi căută mâna și i-o sărută galant. Apoi oftă.

– Mi-ai tăiat respirația, domnișoară Miller. Nu mă grăbesc să mă însor, dar presupun că ar trebui s-o fac. Dumnezeule, toți prietenii mei și-au pus deja juvățul. Dar dacă *dumneata* ai fi disponibilă, sunt sigur că m-aș gândi mult mai devreme la însurătoare.

Ea roși. Nu era pentru prima dată că îi împărtășea gândul acesta. Percy era gură-spartă, făcea declarații fără să se gândească, și ea îi văzuse de multe ori pe prietenii lui stânjeniți din cauza aceasta. Dar, în majoritatea timpului, Percy era inofensiv. Nu îi spuse că împrejurările se puteau schimba curând. Deși era destul de acceptabil ca soț, nu îi tăia respirația. Dar era categoric timpul să înceapă să caute un bărbat care să poată...

Răspunse cuvintelor lui îndrăznețe așa cum era de așteptat:

– Să-ți fie rușine, Percy, toată lumea știe că ești un burlac convins.

Fiindcă îl striga un prieten, ea nu fu sigură că el o auzise măcar. Nu părea dornic să plece de lângă ea, dar în cele din urmă oftă din nou.

– Te rog să te gândești la mine dacă se schimbă vreodată situația. Îndepărtându-se în grabă, se întoarse și strigă: Și rezervă-mi un dans, te rog!

Să dansezi în aglomerația asta? Julia chicoti ca pentru sine. La miezul nopții urma să se renunțe la măști și nu se îndoia că cel puțin o treime din oaspeți aveau să dispară înainte de asta. Dar până atunci obțineau ceea ce doriseră: vedeau un Malory care nu socializa *niciodată* și de aceea era o țintă predilectă pentru

zvonuri și speculații. Seara aceasta era o excepție, și James Malory lua parte la bal fiindcă era în onoarea soției lui.

Familia Malory nu era doar numeroasă, ci și bogată și nobilă, și se părea că toți veniseră în seara asta la balul Georginei. Julia îi întâlnise pe cei mai mulți dintre ei, iar pe unii îi cunoștea destul de bine.

Vecina ei Georgina era de mult prietena ei, și Julia fusese invitată în casa ei la evenimente sociale restrânse și la dineuri liniștite „doar pentru familie". Georgina era o americancă ai cărei frați erau considerați „comercianți", ca și familia Juliei. Unul dintre frații Georginei făcuse o înțelegere cu tatăl Juliei înainte de accidentul acestuia, un contract pentru a transporta încărcături regulate de lână cu corăbiile lor. Textilele erau una dintre numeroasele afaceri ale familiei Miller.

La sfârșitul anului trecut, Julia îl ajutase pe cel mai mic dintre frații Georginei, Boyd Anderson, care se căsătorise și el cu o Malory și căuta o casă în oraș pentru el și mireasa lui. Tatăl Juliei cumpărase câteva proprietăți minunate în Londra de-a lungul anilor, iar unele dintre ele, aflate în cartierele selecte, fuseseră acceptate ca plată a datoriilor. Odată ce punea mâna pe o proprietate, tatăl ei nu o mai vindea. Julia era de acord din toată inima cu această strategie investițională. Astfel că, deși nu îi vânduse lui Boyd casa pe care o dorea, îi făcuse un contract de închiriere pe termen lung, iar acesta acceptase bucuros.

Da, cunoștea bine familia Malory, și știa că unii dintre ei, ca și alți membri ai lumii bune, o compătimeau. Nu fiindcă devenea o fată bătrână, ci fiindcă știau că nu se putea căsători până când logodnicul ei de mult plecat nu se întorcea în Anglia, ceea ce nu părea că avea să se întâmple.

Juliei nu îi păsa de astfel de compătimiri. Dumnezeule mare, și ea ar fi simțit același lucru pentru cineva care s-ar fi aflat în situația ei jalnică. Deși cei mai mulți erau destul de politicoși ca să nu aducă vorba de logodna ei – Percy era excepția! –, asta nu avea să dureze mult. Nădăjduia. După discuția ei cu Carol, a doua zi își vizitase avocatul. Acesta începuse deja să lucreze la caz, deși o avertizase că ducele de Manford avea să facă tot ce se putea

ca să întârzie acțiunea legală. Prin urmare, putea dura mai mult decât sperase să scape de contractul acela oribil.

–Știam eu! exclamă Carol îndreptându-se spre Julia. Trebuie doar să te uiți la el ca să știi că totul e adevărat, toate lucrurile brutale și înspăimântătoare care s-au spus vreodată despre el.

Julia reuși să nu râdă. Carol părea atât de serioasă! Dar când privi mai îndeaproape chipul prietenei ei, acoperit parțial de o mască de domino roz pal, mărginită de pietre prețioase ca și al ei, Julia văzu că aceasta era serioasă. Urma să se îndrepte spre ușă în momentul acela, dacă Julia nu reușea să-i arate cât de prostește se purta lăsându-se influențată de zvonurile care circulau despre James Malory.

Cei doi frați Malory mai mici, James și Anthony, fuseseră niște pușlamale teribile la vremea lor, care nu pierdeau niciodată un duel cu pumnii sau pistolul, și fuseseră cunoscuți ca o pereche mortală. Nimeni nu putea nega asta, dar de atunci trecuseră ani! Din nefericire, asta putea duce la acuzații mult mai grave, dar unele dintre speculațiile stârnite de îndelungata absență a lui James Malory din Anglia după o viață atât de aspră erau pur și simplu ridicole. Se spunea că fusese trimis în colonia penală din Australia, că-i ucisese pe toți temnicerii săi, că se făcuse pirat pe mări și scufunda corăbii doar ca să se distreze, că fusese conducătorul contrabandiștilor din Cornwall, întemnițat în cele din urmă pentru crimă – acestea erau doar câteva dintre lucrurile ciudate care se șopteau printre oamenii care nu îl cunoșteau personal nici pe el, nici familia lui.

Nu era treaba nimănui să afle de ce dispăruse James atâția ani sau ce făcuse în timpul acestei absențe. Dar lumea bună era vestită pentru plăcerea de-a bârfi și, în timp ce majoritatea se mulțumeau cu scandaluri reale, alții voiau răspunsuri care nu existau, așa că le inventau ei înșiși!

Julia nu se îndoia că cele mai multe dintre zvonurile legate de James Malory nu aveau nici o bază, de fapt. Aura lui amenințătoare îi făcea pe oameni să speculeze în direcția greșită, iar răspunsurile lui evazive nu le dădeau ocazia să-l cunoască.

Da, nu se îndoia că se putea dovedi periculos dacă era provocat, dar ce om în toate mințile l-ar fi provocat?

Înalt, blond, chipeș, James ar fi atras atenția chiar dacă oamenii nu ar fi ghicit cine era cel care veghea asupra musafirei de onoare, minionă și frumoasă în rochia ei de culoarea rubinului. Erau un cuplu frapant. Iar James nu purta mască în seara aceea, ca toată lumea. Masca lui atârna de brațul soției, iar Julia observase că Georgina îl îndemnase de câteva ori să și-o pună. El se uitase lung la ea, fără nici o expresie, refuzând să se supună. Juliei i se păruse amuzant. Pentru James era atât de firesc să urască orice manifestare frivolă!

Măștile mai elaborate acopereau toată fața sau jumătate din față și, spre deosebire de domino, ascundeau identitatea persoanelor respective. Dar Julia era sigură că l-ar fi recunoscut pe James chiar dacă ar fi purtat o mască întreagă. Trupul lui era deosebit, aproape animalic, fiindcă era foarte musculos. Și nimeni nu avea părul atât de lung, în ciuda modei, încât să-i fluture pe umeri. Poate că, dacă James ar fi purtat o mască, Carol ar fi putut să-și petreacă seara fără să se teamă de el.

Julia trebuia să-și pună prietena la curent.

– Știi, Carol, James Malory urăște reuniunile sociale, chiar nu le poate suporta. Totuși, e aici în seara asta fiindcă își iubește soția și nici nu-i trece prin cap s-o dezamăgească neasistând la balul de ziua ei de naștere.

– Chiar le urăște?

– Da.

– Așa se explică de ce nu ia parte la nici una niciodată, nu?

– Chiar așa.

– Credeam că e din cauză că e un paria, adăugă Carol într-o șoaptă mai scăzută, atât de prost privit, încât nici o gazdă nu l-ar trece pe lista oaspeților.

Julia reuși să-și stăpânească un hohot de râs, dar spuse sec:

– Știi despre cine vorbim, nu? Una dintre cele mai puternice familii din regat? Sunt invitați pretutindeni.

– Sunt sigură că toți ceilalți da, dar mă îndoiesc că și el, pufni Carol, fără să fie de acord.

– El în special, Carol, sau nu ai observat ce înghesuială e în seara asta aici? Doar nu crezi că Lady Eden a invitat atâția oameni, nu? Dacă nu ar fi avut o reputație atât de bună, lumea mondenă nu ar fi fost atât de dornică să-l întâlnească la această reuniune, invitațiile nu ar fi fost atât de râvnite și nu și-ar fi făcut apariția aici atâția oameni fără invitație. Nu crezi că și el știe asta? Totuși, pentru soția lui a venit aici, știind destul de bine că o să fie ținta tuturor privirilor.

– Asta pare destul de decent din partea lui, nu?

– Permite-mi să te prezint, sugeră Julia. Poate fi destul de amuzant cu doamnele. Odată ce îl vei cunoaște, nu vei mai da crezare niciodată acelor zvonuri prostești.

Dar Carol se răsuci pe călcâie și clătină din cap categoric:

– E în regulă. Să-l lăsăm în partea aceea, și noi o să stăm în partea asta, mulțumesc. Poate că nu e mult adevăr în zvonurile acelea, și e mult mai chipeș decât mă așteptam, dar totuși nu pare deloc prietenos. Păi, nu i-a zâmbit deloc soției lui, și probabil că nici nu știe să zâmbească! Și nu văd pe nimeni să îndrăznească să facă cunoștință cu el. Nu contează ce spui, Julie, are ceva care îmi dă fiori. Pare gata să sară la oricine se apropie de el și să-i smulgă capul de pe umeri.

– Ce tablou oribil, spuse Julia, reușind totuși să nu râdă de imaginația grafică a prietenei sale. Să-ți fie rușine.

– Totuși, e adevărat! Poate că e cel mai simpatic tip pe care ți-l poți imagina. Probabil că e. Vezi, *ți-am ascultat* logica. Dar *arată* totuși ca un căpcăun, așa cum i-ai spus și tu.

– Eu nu am spus așa ceva, protestă Julia. Credeam că vorbele mele vor reuși să te facă să nu îl mai vezi în felul acesta.

– Nu e un căpcăun? spuse Carol cu un triumf neașteptat. Uită-te la el acum și spune că nu. Dacă nu așa arată un om care se gândește la crimă, nu știu cum altfel ar arăta.

Julia se încruntă și urmări privirea lui Carol și, la naiba, trebui să-i dea dreptate. În nici una dintre ocaziile în care fusese în aceeași încăpere cu James Malory nu îl văzuse așa. Dacă privirile ar fi putut ucide, cineva din încăperea aceea ar fi fost mort deja.

Capitolul 6

– Nu-mi vine să cred că ai venit aici, spuse Gabrielle, bătându-l pe Richard pe spate ca să-i atragă atenția.

El se întoarse cu un mormăit nemulțumit. Făcuse treabă bună și reușise să nu fie observat de Gabrielle, de James și de alți doi vechi amici pe care i se păruse că îi recunoștea, chiar dacă știa că fața îi era foarte bine ascunsă de o mască de clovn trist, o mască ce îi acoperea tot chipul, dar îl încălzea teribil. Însă nu avea de gând s-o lase să-l bată din nou la cap, mai ales că și el avea motive s-o mustre.

– Nici mie nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus că petrecerea de ziua Georginei avea să fie un bal mascat. Nu ți-ai dat seama ce ocazie perfectă e? Zădărnicește toate grijile tale... dar cum naiba m-ai recunoscut?

– După păr, desigur.

– Poate trebuia să port o rochie, glumi el. Cum de nu m-am gândit la asta?

– Fiindcă nu mai ești atât de slab ca să poți încăpea în una, chiar dacă ar exista femei atât de înalte ca tine, ceea ce nu e cazul. Și fă bine și apleacă-te înainte să te vadă, șopti ea târându-l pe Richard înapoi la marginea mulțimii.

Asta începea să semene deja cu ultima lor discuție. Richard nu credea că mai putea suporta să i se spună din nou „nu încă". Dar Gabrielle fusese foarte fermă încă din momentul debarcării. Fiindcă aveau doar o trăsură, iar ei erau cinci, plănuiseră ca el și Ohr să o lase pe ea, împreună cu Margery și cu Drew la reședința Malory din oraș, apoi să caute un loc de cazare pentru ei, dar Gabrielle se opusese ideii încă înainte de a pleca de pe chei. Îl trăsese pe Richard deoparte și îi explicase că nu mai voia ca el să se apropie de acea casă, nici chiar de marginea trotuarului din fața ei.

– Nu ești rezonabilă. Nu cred că își amintește de mine. Are aproape dublul vârstei mele și probabil că a început să uite.

Gabrielle chicotise neîncrezătoare.

– Spui că James Malory e bătrân, când el e în floarea vârstei? Nu te prosti. Poate că ai pus ceva kilograme în plus și arăți mai bine de când te-a văzut ultima dată, dar fața ta e aceeași și, Richard, chipeș cum ești, ai o față care nu poate fi uitată. Eu te-aș recunoaște oriunde, și el la fel. La naiba, probabil că și fosta ta dădacă te-ar recunoaște.

– Nu am avut niciodată o dădacă, replicase el sec.

– Nu încerca să ignori ceea ce vreau să spun. Nu o să treci neobservat, și el își va aminti de bărbatul pe care l-a pălmuit soția lui, după ce i-ai făcut avansuri în propria grădină, iar cei doi micuți erau de față! Te-ar fi urmărit chiar în ziua aceea ca să-ți dea o bătaie bună dacă nu i-aș fi promis că nu te vei mai apropia niciodată de ea, dar mi-a spus limpede ce se va întâmpla dacă tu vei *încălca* promisiunea mea.

De parcă n-ar fi știut toate astea? De parcă ar fi contat, când toată ființa lui tânjea să o vadă pe Georgina?

– Ai și tu puțină inimă, Gabby, spusese el, apelând la latura ei sensibilă. Nu o să mă apropii de ea, dar trebuie să mă lași măcar să o văd pentru ultima oară. Ai putea să-mi aranjezi asta. Bruta cu care s-a măritat nici nu va ști că sunt aici. Alege o zi când să nu fie acasă.

– De ce nu poți... începuse Gabrielle, dar apoi reflectase la ce spusese el și îl întrebase dintr-odată: Pentru ultima oară? Și vei putea să ți-o scoți din minte după aceea?

El nu voia s-o mintă, dar îi putea potoli îngrijorarea fără s-o facă.

– E o cauză pierdută pentru mine. Chiar crezi că nu știu asta?

Tocmai când credea că o câștigase de partea lui, ea spusese încruntându-se îngrijorată:

– Asta înseamnă s-o cauți cu lumânarea, Richard. Dar apoi, își ridicase bărbia delicată și adăugase: De fapt, nu. Îmi pare rău, dar ești cel mai drag prieten al meu și nu o să te ajut să cobori pe cărarea asta distrugătoare pe care ai apucat-o. *Uită de ea!*

Uimit și foarte frustrat, el ridicase mâinile.

– Bine! Ai câștigat! O să-mi înec problemele în alcool. Sunt sigur că Ohr, care e de acord cu tine, mă va ajuta măcar cu asta, spusese el, înapoindu-se la trăsură.

Hotărî să nu se mai certe cu ea. Trebuia să găsească singur o cale de a o revedea pe Georgina. Și avu noroc.

– Și cum ai făcut rost de haine de gală atât de rapid? întreba acum Gabrielle, privind furioasă costumul lui negru de seară. Am ajuns acum două zile. Credeam că vechile tale haine nu ți se mai potrivesc.

– Chiar așa. Dar am un croitor bun în St. Kitts, la care merg de câțiva ani, și am pornit pregătit pentru orice în călătoria asta.

– Ai venit pregătit să mori! Dumnezeule, nu-mi vine să cred că ești în aceeași încăpere cu el!

– Ai întrecut cu totul măsura, Gabby. Nu o să mă omoare doar pentru că mă uit la ea.

– Avertizarea lui teribilă a fost să nu te apropii *deloc* de ea, și, dacă poți ignora un asemenea ordin dat de alt bărbat, în cazul *lui* nu poți. Și cum ai aflat despre balul acesta?

– *Tu* ar fi trebuit să-mi fi spus despre el.

Auzind acuzația, ea se încruntă și mai mult.

– Nu, nu trebuia, și de aceea nici n-am făcut-o. Cum ai aflat?

El oftă văzându-i încăpățânarea.

– La hotelul la care ne-ați lăsat – apropo, îți mulțumesc, e unul dintre cele mai bune din oraș, erau câteva trăsuri pregătite pentru oaspeți. Eu am luat una ieri, și i-am dat vizitiului ziua liberă după ce a oprit trăsura peste drum de reședința Georginei. Am stat acolo, sperând să o văd măcar o clipă ieșind din casă, dar nu a ieșit.

– Avea oaspeți, așa că e limpede că nu a ieșit, dar asta nu explică de unde ai aflat despre bal și despre locul unde se ținea.

– Am stat ascuns acolo aproape toată ziua, când două doamne din zonă au trecut agale pe lângă mine. Presupun că, din cauză că treceau pe lângă reședința Malory, au abordat subiectul balului. Aproape că am căzut din trăsură încercând să prind finalul povestirii.

Fu rândul lui Gabrielle să ofteze.

– De obicei judeci foarte bine – până ajungi la ea, și atunci nu mai judeci deloc. Și cum ai intrat aici fără invitație?

Richard rânji brusc. Asta îi amintise ce pușlama fusese atunci când încercase totul ca să-l facă pe tatăl lui să-l dezmoștenească, și nu reușise.

Îi spuse lui Gabrielle:

– La fel ca doi tineri lorzi pe care i-am găsit discutând în față. I-am urmat în spatele casei și i-am văzut sărind gardul grădinii. O grădină al naibii de mică în comparație cu cea a familiei Malory, și înghesuită, dar plină de persoane care intraseră în același fel. Cei care au observat intrarea noastră frauduloasă s-au mulțumit să râdă.

Ea plescăi din buze.

– Ohr a fost de acord cu nebunia asta? Trebuia să fie cu ochii pe tine. Nu stai cu el în cameră, ca să te poată supraveghea?

– Stăteam, dar l-am înfuriat atât de tare, încât s-a dus să se răcorească undeva ca să nu ne luăm la bătaie.

– Nu-mi vine să cred! pufni ea.

– Nu a fost ușor. Știi cât e de calm.

– L-ai scos intenționat din fire? Gestul lui Richard o făcu să-l dojenească: Trebuie să-i ceri iertare.

– Știu.

– Acum ar fi o ocazie bună. Ieși afară de aici, Richard, cât mai poți.

El cântări opțiunile și hotărî că nu ajungea nicăieri dacă se mai certa cu ea, așa că încuviință și se îndreptă spre grădină. Cel puțin o văzuse pe Georgina. Dumnezeule, era la fel de frumoasă cum își amintea, și o dorea încă atât de mult! Timpul nu șterse asta. Spera că Gabrielle avea să creadă că se ținuse de cuvânt și plecase. Însă doar s-o vadă pe femeia iubită nu era suficient, nu acum că se afla în Anglia, atât de aproape de ea.

După cum se dovedi, Gabby nu avea complet încredere în el, gândindu-se cât de multe erau în joc. De fapt, îl urmări pe ușile terasei care se deschideau în grădină, ceea ce îl obligă să sară peste zid și să dispară. Nu merse prea departe, ci așteptă zece minute

înainte de a se uita peste zid, ca să se asigure că ea i se alăturase lui Drew, în sala principală.

Era simplu să se asigure că nu avea să-l descopere din nou. Măștile care acopereau toată fața erau un lucru minunat – cel puțin în seara aceea. Acopereau tot chipul, cu excepția ochilor, așa că nu erau comode. Observase deja alt tip cu o mască foarte diferită de a lui, care stătea singur pe terasa din grădină.

Richard sări din nou peste zid și se apropie repede de bărbatul respectiv. Privea cu coada ochiului spre terasă, ca să se asigure că Gabby nu reapărea. După un moment, observă că și tipul cu masca privea spre terasă.

– Nu vrei să schimbăm măștile, prietene? întrebă Richard.

– Nu.

Bărbatul nici nu se uitase la el! Privirea lui trecea de la ambele ieșiri ale terasei la ceasul de buzunar pe care îl ținea în mână. Era evident că aștepta pe cineva cu nerăbdare. Dar soarta făcuse ca masca lui să se deosebească de cea a lui Richard, fiindcă puținele măști complete pe care le văzuse înăuntru erau identice, așa că încercă din nou.

– Zece lire?

Tipul se uită acum la el și chiar râse.

– Ești cam disperat. De fapt, ți-aș da-o dacă nu mi-ar fi cumpărat-o amanta mea anume, ca să mă poată găsi cu ușurință în mulțime. Dar eu i-am transmis că ne vom întâlni în grădină. Am presimțit că locul va fi al naibii de aglomerat.

– Atunci nu ar trebui să fie nici o problemă. O s-o recunoști tu, nu-i așa?

– Nu pot fi sigur, și nu vreau s-o pierd cu nici un chip în seara asta.

Fiindcă amanta bărbatului întârziase deja și avea să apară probabil în orice moment, Richard sugeră:

– După ce apare?

Bărbatul clătină iar din cap.

– Nu pot. Ea a cumpărat-o. Îți dai seama ce se întâmplă dacă dai altuia ceea ce ți-a dăruit aleasa inimii?

Fiindcă nu mai era nimeni în sala de bal care să poarte o mască atât de perfectă, Richard oftă adânc. Trebuia să plece. Probabil că îl îndemna soarta.

Dar tânărul lord îi auzi oftatul.

– Nu pot să ți-o dau pe a mea, dar am venit cu un prieten. Poate că el te va ajuta.

Fiind totuși un tip de treabă, tânărul lord se duse după prietenul său și făcură schimbul. Din nefericire, noua mască nu era chiar pe gustul lui Richard: o față de diavol cu coarne de ceramică, care nici măcar nu acoperea toată fața. Masca îi lăsa gura expusă, dar ce naiba, gurile nu erau chiar atât de deosebite. Și el nu avea altă opțiune. Măcar Gabrielle nu avea să-l recunoască prea ușor, deși era posibil să-l acosteze pe tipul care purta masca lui de clovn. Dar avea să fie doar puțin stânjenită și să renunțe să-l caute, sigură că plecase.

Deghizat din nou după placul lui – de data aceasta își îndesase părul lung sub gulerul hainei – Richard era gata să riște din nou totul pentru câteva ore în care să o privească pe Georgina de departe. În străfundul minții lui simțea că ar fi putut fi ispitit să facă mai mult decât atât, dar ignoră sentimentul. Trebuia să-l ignore. Nu voia *cu adevărat* să moară pentru dragostea soției unui alt bărbat.

Capitolul 7

Expresia funestă din ochii lui James Malory nu fusese ceva trecător. Persista, și din cauza aceasta Julia fu învinsă de curiozitate. Nu putea vedea cine sau ce stârnise atenția lui furioasă. Orice ar fi fost, se afla în aceeași parte a încăperii în care se afla ea, dar în cale se găseau zeci de oameni care îi blocau privirea. Astfel că, atunci când Carol încercă să o conducă înapoi la soțul ei, Harry, ca să o prezinte prietenului cu care conversa acesta, Julia se scuză pentru câteva minute și își croi rapid drum prin mulțime.

Trebuia să se uite peste umerii oamenilor și să se ridice pe vârfuri din când în când ca să prindă privirea lui James și să se asigure că se îndrepta în direcția corectă.

După câteva minute îl zări, dar fu destul de dezamăgită văzând că ajunsese prea târziu. James își îndreptase din nou atenția asupra soției lui, aplecându-se să-i spună ceva. O sărută chiar pe obraz, ceea ce făcu să se audă o exclamație colectivă de „nu-i așa că-i drăguț", urmată de câteva chicoteli stânjenite.

Georgina râse, auzind reacția mulțimii. James privi exasperat în tavan, fără îndoială din pricină că auzise și el oftatul. Dar apoi atenția Georginei fu distrasă de una dintre numeroasele rude care venise să stea de vorbă cu ea, și privirea lui James se întoarse din nou în direcția de dinainte.

Ca și Carol, Julia nu se putu abține să nu se cutremure când el păru să-și țintească exact spre ea privirea aceea ucigătoare! Își dădu seama că se uita probabil la una dintre cele patru persoane care stăteau în fața ei la marginea mulțimii de lângă ringul de dans. Muzica se opri brusc, astfel că puținele cupluri care dansau părăsiră ringul, permițându-i să-l vadă pe James mai bine. Dacă expresia împietrită de pe chipul lui nu te lăsa să ghicești nimic, ochii lui verzi deveniseră letali. Era uimitor cum putea să se gândească la o crimă și să nu-ți dai seama până nu îi prindeai privirea.

Apoi îi veni în minte că bărbatul acesta își ținea de obicei sentimentele pentru el, așa că probabil acum le arăta deliberat. Trimitea un mesaj cuiva? Încercă să afle ce atrăsese toată atenția lui James.

Dintre cele patru persoane care stăteau cu spatele la ea, o femeie și trei bărbați, femeia și unul dintre bărbați erau clar împreună. Al doilea bărbat era un tip scund și îndesat, și era ușor să privești peste el. Al treilea bărbat era destul de înalt ca să iasă cu ușurință în evidență în mijlocul mulțimii.

Cuplul era atât de cufundat în discuție, încât nu observa nimic în jur, și imediat ce reîncepu muzica se îndreptă spre ringul de dans. Privirea lui James nu îi urmă, astfel că rămâneau cei doi bărbați. Cel scund se întoarse brusc și trecu în grabă pe lângă

Julia, și ea văzu limpede că tremura. Dispăru pe ușile deschise ale terasei, și privirea lui James nu urmări nici această plecare. Așadar, rămânea tipul înalt.

Nu cunoștea mulți bărbați care să fie atât de înalți în afara celor din familia Malory, și James nu avea cum să fie atât de furios pe o rudă – de fapt, probabil că asta era! Frații Georginei! Cum putuse să uite că James nu își ascundea animozitatea stârnită de aceștia? De abia îi putea tolera.

Bărbatul acesta înalt, cu umerii lați, putea fi unul dintre cei cinci frați ai Georginei. Julia nu îi cunoștea pe toți, deși cei pe care îi știa nu aveau părul negru ca acesta. Și dacă se gândea bine, poate că lui James nu îi plăceau frații Anderson, dar nici nu s-ar fi uitat la ei cu privirea asta ucigătoare.

Începu să-ți dea seama că ancheta ei era stupidă. Dacă nu îl recunoștea pe bărbatul acesta, și nu prea avea cum fiindcă toți purtau măști în seara aceea, ce credea că avea să descopere? Nu putea să se îndrepte spre el și să-i spună că urma să moară și să-l întrebe de ce. Nu, nu avea să afle nimic.

În timp ce se întorcea să o caute pe Carol, un oftat destul de răsunător o făcu să se oprească și să se uite din nou la spatele acela lat, masculin. Observase bărbatul în cele din urmă atenția ucigașă a lui James? Dacă era așa, s-ar fi așteptat să treacă pe lângă ea și să iasă în goană din încăpere, dar nu o făcu. De fapt, oftatul acela fusese destul de jalnic – aproape că îți rupea inima. Era sigură că nu avea nici o legătură cu James Malory și că, pesemne, tipul nu știa în ce pericol se afla.

Să-l avertizeze? Dacă nobilele doamne prezente erau constrânse de convenienețe să nu discute cu un bărbat care nu le fusese prezentat, ei nu i se aplica această regulă. În lumea afacerilor trebuia să vorbească tot timpul cu străinii. Dar asta nu o preocupa deloc, și, în plus, curiozitatea o îndemnase probabil să facă speculații neadevărate.

Dădu din nou să plece, dar apoi, îngrozită, se trezi bătându-l pe umăr. Din cauza acelui oftat patetic! Cum ar fi putut ignora ceva atât de sfâșietor?

– Vă simțiți bine? îl întrebă Julia.

El se întoarse și, preț de o clipă, ea fu uimită de masca de diavol pe care o purta. Era totuși doar jumătate de mască, iar dedesubt se vedea o umbră de mustață, o pereche de buze senzuale și o bărbie fermă. Dar el de abia îi aruncă o privire înainte de se uita din nou peste umăr, în aceeași direcție ca înainte.

Cu un alt oftat, el spuse:

– Uitați-vă la ea, e magnifică, nu-i așa?

Avea un ușor accent, deși Julia nu-l putu recunoaște, dar se întrebă dacă el auzise măcar întrebarea.

– Păreți îndrăgostit de-a binelea, spuse ea, observând realitatea.

– Mai mult decât îndrăgostit. O iubesc de când am văzut-o pentru prima dată, anul trecut.

– Pe cine?

– Pe Lady Malory.

Julia reuși să-și stăpânească râsul, fiindcă era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă. Dar asta explica limpede animozitatea lui James. Curiozitatea ei fusese satisfăcută, până la urmă.

Cei din familia Malory erau extrem de legați de familie. Nu conta despre care dintre soțiile lor vorbea bărbatul acesta, toate cele prezente erau căsătorite, așa că James se simțea ofensat. „Leagă-te de unul și te-ai legat de toți" ar fi putut fi deviza familiei lor. Doar dacă... nu, tipul acesta nu era unul dintre frații Malory, admirându-și soția de la distanță. Erau prezenți cu toții undeva în încăpere și ușor de recunoscut cu dominourile lor.

– Despre care Lady Malory e vorba? întrebă ea. Sunt cel puțin cinci dintre ele prezente în seara asta și toate sunt...

– Georgina.

– ... femei căsătorite! termină ea, icnind. Dacă trebuia să fie îndrăgostit fără speranță de una dintre ele, nu putea face o alegere mai neinspirată decât soția lui James Malory.

– Sunt teribil de conștient de acest fapt îngrozitor, replică el.

– Dar sunteți conștient și de faptul că soțul ei vă fixează cu o privire ucigătoare de cel puțin un sfert de oră?

Asta îl făcu să-și ia ochii imediat de la Georgina și să se uite la Julia.

– Dar nu are cum să mă recunoască! Nu am fost invitat. Nu are nici un indiciu!

Ea ridică din umeri.

– Fie că vă cunoaște, fie că nu, e limpede că nu e de acord cu felul în care vă zgâiți la soția lui.

– Sunt mort, suspină el.

Julia gândea exact la fel, dar nu putu să nu-l dojenească:

– Nici măcar nu ați observat că vă privea?

– Cum să observ, dacă nu-mi pot lua ochii de la ea?

Orbit de iubire? Ea simțea încă o undă de milă pentru el, deși aceasta era mult temperată de faptul că îi cunoștea pe cei implicați și știa că aveau o căsnicie foarte fericită. Și erau prietenii ei. Bărbatul acesta nu era.

– Ar trebui să plecați, îl sfătui ea.

– Nu mă ajută cu nimic. O să mă vâneze – dacă nu o să creadă că s-a înșelat. Ați putea să mă ajutați să-l fac să creadă asta. Ați fi dispusă să-mi salvați viața?

– Vreți să-l faceți să creadă că sunteți cu mine?

– Exact.

– Am putea dansa, presupun.

– Mulțumesc, dar nu ar fi destul. Trebuie să creadă că sunteți singura femeie din viața mea, poate chiar căsătorită cu mine. Și cuplurile căsătorite se sărută...

– Ia stați puțin, spuse ea sec. Nu sunt dispusă să merg *atât* de departe, când eu nici...

– Vă rog, *chérie*, o întrerupse el din nou, pe tonul acela atât de sfâșietor.

Neașteptatul accent francez o făcu să se minuneze. Vorbise o engleză atât de curată, încât n-ar fi ghicit niciodată că era francez. Accentul lui deveni mai pronunțat în timp ce continuă:

– Dacă plec fără să-i demonstrez că iubesc pe altcineva, o să mă vâneze. Mi-a promis că exact asta va face dacă mă mai apropii de soția lui.

– Atunci nu trebuia să veniți aici!

– Știu. Oftă din nou, cu oftatul acela care-ți rupea inima. Dar nu am putut rezista, când tânjeam atât de mult să o văd. Nu ați fost niciodată îndrăgostită, ca să știți cum e?

O făcea din nou să-i fie milă de el. Bineînțeles că nu avea idee ce putea simți, fiindcă fusese legată toată viața de logodnicul acela teribil, și asta îi făcuse pe toți bărbații pe care îi cunoștea să stea la distanță. De fapt, nu fusese sărutată niciodată. Cine ar fi îndrăznit, când era deja promisă? Totuși, de când pomenise de sărut, nu-și putea lua ochii de la buzele lui...

– Oh, foarte bine, doar fiți rapid, spuse ea, și speră că nu avea să regrete. Nu vreau să observe altcineva, în afară de James.

Capitolul 8

Dacă nu ar fi fost primul ei sărut, Julia nu ar fi fost niciodată de acord. Dar fiindcă trăise douăzeci și unu de ani fără să experimenteze vreun sărut de natură romantică, se simți provocată. Nu era o curiozitate trecătoare, era o dorință puternică de a ști, dorință care o însoțise de la paisprezece ani. Adică de pe vremea când prietenele ei începuseră să fie sărutate și să îi spună ce emoționant era.

Mai multe paie pe focul nemulțumirii iscat de logodna ei. În adolescență pierduse atât de multe lucruri din cauza ei! Emoțiile primului sezon; Dumnezeule mare, timp de un an întreg prietenele ei râseseră și povestiseră numai despre asta. Toate avuseseră parte de flirturi nevinovate și înaintea primului sezon, dar Julia nu putuse. Și de fiecare dată când realizase cât de mult pierdea din cauza logodnicului, adăuga un alt temei la hotărârea ei de a-l împușca, dacă se întorcea vreodată.

Dar faptul că nu fusese sărutată nici măcar o dată, ca să știe măcar cum e, i se părea probabil lucrul pe care îl regretase cel mai mult, fiindcă nu avusese cum să-l experimenteze. Ar fi putut fi cel mai ușor lucru din lume, fiindcă, în definitiv, *avea* un logodnic.

Dar ultima oară când se văzuseră – ea avea zece ani și el cincisprezece –, se înțeleseseră să se omoare unul pe celălalt dacă se mai apropiau vreodată atât de mult încât s-o poată face. Nu fuseseră amenințări deșarte. Se disprețuiau atât de mult, încât fiecare dintre întâlnirile lor se terminase cu dispute violente, de un fel sau altul. Așa că evitaseră vizitele ulterioare și apoi, după doi ani, el îi făcuse hatârul de a dispărea, ca să nu mai trebuiască să dea ochii cu el vreodată.

Dar ar fi fost cu adevărat drăguț să fi existat măcar un sărut cu care să-l compare pe acesta. Poate că atunci nu ar fi fost atât de fascinată.

Sărutul începu în momentul în care își dădu acordul. El nu-și scoase masca, fiindcă nimic nu-l împiedica să-i atingă buzele cu gura lui senzuală. Preț de o clipă, se simți dezamăgită din cauză că nu-i putea vedea restul feței. Îi văzu doar ochii verzi, înainte de a-i închide pe ai ei pentru a savura pe deplin senzația nouă a buzelor ei lipite de buzele altcuiva.

Era mai excitant decât și-ar fi putut închipui vreodată. Faptul că era străin adăuga ceva în plus. Ca și faptul că nu știa nici măcar cum arată. Putea să-și imagineze că era oricine dorea ea, cel mai chipeș bărbat la care se putea gândi – ei bine, ar fi trebuit să fie o copie a lui Jeremy Malory atunci, fiindcă el era probabil cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse, dar era deja luat... sau unchiul lui Anthony... sau, stai puțin, mai era verișorul lui Derek, dar și el... la naiba, nu conta, toți erau căsătoriți. În plus, nu conta cu adevărat cum arăta, nu în momentul acela sublim în care descoperea ceva ce așteptase de mult.

Dar el nu săruta ca un bărbat care iubea pe altcineva, asta era sigur. Părea la fel de implicat ca și ea în actul acesta intim. Își strecurase un braț peste umerii ei și altul în jurul mijlocului și o trase tot mai aproape, până nu mai rămase între ei nici un centimetru care să indice o îmbrățișare castă – dimpotrivă. Dar el simula sărutul unui cuplu căsătorit, așa că trebuia să țină minte că probabil nu era la fel de captivat de moment, că pentru el nu era decât un truc prin care să-l păcălească pe James Malory.

Totuși, nu ținu minte nimic, fiindcă pentru ea era ceva foarte real și foarte excitant. Cine s-ar fi gândit că un sărut însemna cu mult mai mult decât atingerea buzelor? Mai era și îmbrățișarea, senzația excitantă a brațelor lui în jurul ei, faptul că era lipită de un piept bărbătesc atât de tare. Gâdilatul firelor de păr de pe buza lui de sus îi provoca un fior interesant. Atingerea aspră a limbii lui care încercase să-i deschidă buzele și eșuase fiindcă ea nu știa că și aceasta putea lua parte la sărut. Fluturii delicioși din stomacul ei, picioarele care o lăsau, făcând-o să se prindă mai strâns de el.

– Ați fost foarte bună cu mine. Încă un moment sau două ar trebui să ajungă.

Spusese asta cu buzele lipite de buzele ei înainte de a continua sărutul, dar faptul că îi amintise că acest prim sărut al ei nu era unul real, ci o demonstrație pentru altcineva, fu ca un duș cu apă rece. Amorțeala dulce în care plutise se risipi deja înainte ca el să se îndepărteze, punând capăt scurtului lor moment de intimitate.

– E puțin cam târziu, știu, spunea el acum pe un ton nepăsător, cu buzele arcuite într-o jumătate de zâmbet, dar permiteți-mi să mă prezint. Sunt Jean Paul și vă rămân veșnic îndatorat.

Zâmbetul o deconcertă atât de mult, încât i se tăie respirația. De-abia gustase buzele acelea! Gura lui i se părea acum atât de fascinantă, încât nu-și putea lua ochii de la ea.

– Malory se uită încă încoace?

Ea trebui să tragă adânc aer în piept de câteva ori ca să se concentreze la ceea ce îi spunea Jean Paul.

– Nu ar trebui să mă uit, spuse ea. Nu e idiot. O să știe că vorbim despre el.

– Adevărat.

– Numele meu e Julia, dacă tot veni vorba.

Ea auzi sfiala din vocea ei și fu uimită. Sfială? Când fusese ea *vreodată* sfioasă? Bărbatul acesta avea un efect atât de neobișnuit asupra ei. Doar pentru că împărtășiseră primul ei sărut?

– Un nume foarte frumos pe ambele țărmuri ale oceanului, răspunse el.

– În ce locuri de pe țărmul celălalt ați fost?

– Sunt doar în vizită în Anglia, cu niște prieteni.

Ea își dădu seama că el nu răspunsese la întrebare, deși nu o făcuse, poate, intenționat.

– Deci, nu locuiți aici?

– Nu.

– Dar vorbiți ca un englez.

El chicoti.

– Încerc s-o fac, *chérie*.

– Oh. Ea se simți stânjenită fiindcă uitase atât de repede accentul care se simțea din când în când în cuvintele lui. Dar doar pentru a se lămuri, în cazul că era un englez crescut în Franța, adăugă: Deci, sunteți francez?

– Drăguț din partea dumneavoastră că ați observat.

Ce declarație ciudată. Îi veni în minte că, în ciuda faptului că părea să stăpânească perfect limba engleză, uneori nu găsea poate cuvântul corect, și astfel luau naștere mici confuzii.

Acum că îl ajutase, deși nu se știa cât de mult, era conștientă că trebuia să-l părăsească și să se întoarcă la Carol, dar își dădu seama că nu era dornică să-și ia rămas-bun. Realiză, deși târziu, că nu îl ajutase probabil așa cum sperase el. Se gândise numai la ea, nu la împrejurarea în care se găsea el, când îi îngăduise s-o sărute. Trebuia să-l avertizeze. Așa era decent.

– S-ar putea ca sărutul acesta să nu-l fi păcălit deloc pe James, fiindcă mă cunoaște.

– Dumnezeule, trebuia să întreb dacă sunteți căsătorită.

Acesta era singurul lucru pe care îl înțelesese din avertizarea ei? Ridică o sprânceană și adăugă:

– Căsătoria nu pare să vă facă să vă răzgândiți.

– Aș vrea să nu fi fost așa, *chérie*. E dureros să iubești o persoană pe care n-o poți avea.

Oftatul lui o confirmă și o făcu să-i fie din nou milă de el. Ghici că roșise sub masca lui, deși partea de jos a feței și gâtul erau prea bronzate ca să poată fi sigură.

În cazul în care avea dreptate, admise:

– Din întâmplare, nu sunt căsătorită.

– Dar probabil că aveți pretendenți.

– Nu, de fapt...

– Acum aveți.

Ea râse, nu se putu abține. Bărbatul chiar flirta cu ea? Câștigase o oarecare experiență în flirturi după ce împlinise optsprezece ani, deși nu erau flirturi din acestea nevinovate, în care să știe că partenerul nu era serios. Întâlnise de fapt câțiva bărbați cu o moralitate mai scăzută care, știind de logodna ei frustrantă, încercaseră să o momească în aventuri clandestine. Deși îi era rușine să recunoască, fusese ispitită să accepte! Dar asta fusese înainte de a descoperi că putea pune capăt acestei situații oribile. În plus, nu fusese *chiar atât* de ispitită.

Dar Jean Paul era destul de fermecător, când nu ofta din cauza inimii lui zdrobite, așa că îi continuă jocul și spuse cu oarecare cochetărie:

– Trebuie să vă amintesc că iubiți pe altcineva?

El îi mângâie obrazul cu un deget.

– Ați putea să mi-o scoateți din minte. V-ar plăcea să încercăm?

Să-l îndepărteze de altă femeie... Nu suna foarte tentant, dar femeia nu era a lui, era deja căsătorită. În cazul acesta, putea fi considerat un act caritabil? Să îl ajute să-și vindece inima rănită?

Julia se opri brusc. La ce naiba se gândea? Îl lua în serios doar fiindcă el părea dintr-odată să vorbească serios? *Era* tentant. Nu putea nega. Dar nu voia cu adevărat să încurajeze o legătură cu cineva care, după câte se părea, nu avea de gând să rămână mult în Anglia. Asta o putea pune în situația în care se afla el, dorind pe cineva pe care nu-l putea avea.

Înainte de a se răzgândi, spuse:

– Trebuie să mă întorc la prietenii mei, iar dumneavoastră ar trebui să părăsiți balul, altminteri efortul nostru de a vă scăpa de privirea ucigătoare a lui James nu va valora nimic.

– Un sfat sănătos, *cherie*. *Adieu*, până când...

Ea nu rămase să asculte restul, ci începu să-și facă repede drum prin mulțime. Înainte de a ajunge la Carol, privi pe furiș spre

James Malory și văzu că îi acorda atenție deplină soției lui. Poate că trucul funcționase, până la urmă.

Capitolul 9

„Ce dezamăgitor, deși nu e pierdută orice speranță, nu?" Julia nu-și putea scoate din minte cuvintele lui Carol.

Când ajunsese la prietena ei, Carol o întrebase:

– Ei bine, cine e el?

– Cine?

– Cine altcineva ți-ar fi reținut toată atenția atâta timp? Fiindcă Julia roșise, Carol chicoti. E atât de emoționant! Acum că ți-ai făcut debutul în societate în cele din urmă, mă simt de parcă aș debuta și eu din nou.

– Nu sunt încă...

– Bineînțeles că ești. Faptul că nimeni nu știe nu înseamnă că pentru tine nu a început. Totul e să-l găsești pe acel cineva perfect cu care să vrei să-ți petreci restul vieții. Și ai spus că vei începe să cauți deja – *ai început*, nu-i așa?

– Da.

– Am plecat să te caut, dar, când te-am văzut atât de adâncită în conversație cu tipul acela înalt, nu am vrut să te întrerup. Deci, cine e el? Cu masca aceea nu am putut ghici deloc.

– Este doar în vizită în Anglia.

– Un străin? Ei bine, la naiba, asta nu e ideal – aș fi distrusă dacă te-ai muta din Anglia –, dar alți străini se stabilesc în frumoasa noastră țară.

Asta era adevărat. Julia ridicase obstacole în mintea ei, fără să se fi gândit cu adevărat la asta. Dar faptul că ea și Jean Paul trăiau în țări diferite nu însemna nimic, fiindcă erau țări vecine. Chiar ea fusese în Franța în interes de afaceri. Știa cât de puțin timp îți lua traversarea Canalului. De fapt, îi luase mai mult să ajungă în nordul Angliei și să discute cu administratorii

ei de acolo, decât să viziteze Franța. Deci acesta, cel puțin, nu era un motiv întemeiat ca să nu-l mai revadă.

– Pui căruța înaintea cailor, nu? își tachină ea prietena.

– Prostii, trebuie să ne gândim la toate, știi, când vine vorba de alegerea unui soț, inclusiv la locul în care va dori să locuiți. Dar nu vei găsi mulți bărbați cu buzunarele la fel de pline ca ale tale, așa că sunt sigură că îți vei putea convinge soțul să locuiască oriunde vrei *tu*. Ai putea chiar să pui asta în contractul de căsătorie!

Julia râse. Nu era obișnuită să se gândească atât de departe, nu în privința bărbaților, și, cu siguranță, nu de la prima întâlnire.

– Franța nu e atât de departe, admise ea cu o jumătate de zâmbet

– Oh, vai, un francez? Nu e foarte departe, într-adevăr, la o azvârlitură de băț de aici, cum ar spune Harry. Și eu am întâlnit câțiva francezi chiar recent, așa că poate îl cunosc?

– Se numește Jean Paul.

Sprâncenele lui Carol se uniră gânditoare, înainte de a clătina din cap.

– Nu, nu-mi sună deloc familiar. Dar întrebarea importantă e: *tu* ești interesată? Speri să-l vezi din nou?

Emoția pe care i-o stârnise Carol se risipi deodată atunci când Julia trebui să recunoască:

– E fermecător, m-a intrigat și chiar m-a însuflețit conversația noastră, dar mă tem că e luat deja sau cel puțin e îndrăgostit de altcineva, cu toate că ea e măritată.

– Ce dezamăgitor, deși nu este pierdută chiar orice speranță, nu-i așa?

Nu, într-adevăr, și, reflectând la asta, puțin mai târziu Julia se duse să-l caute. Dar el îi luase în serios sfatul. Plecase. Dându-și seama că probabil nu avea să-l mai vadă niciodată, o încercă un sentiment deosebit de pierdere. Ceea ce era o prostie. Nici măcar nu știa cum arăta în realitate, deși jumătatea de față vizibilă sugera că era chipeș. Da, fusese atrasă de el. Putea fi amuzant când nu era abătut de-a binelea. O făcuse să râdă. Atingerea buzelor lui o înfiorase. Și îi tăiase respirația – de când aștepta să i se întâmple

așa ceva! Dar nu era disponibil în sensul obișnuit al cuvântului, și ea nu avea nici cea mai mică idee despre cum să cucerească un bărbat care era deja cucerit!

Încercă să și-l scoată din minte. În mod nesperat, înainte de a sosi ora scoaterii măștilor, o parte din mulțime dispăruse, și mulți alții o făcuseră chiar înainte de acest moment. Dar plecaseră destui ca să poată fi reluat dansul, și ea nu mai refuză când fu invitată. Avu chiar ocazia să flirteze puțin cu alt tânăr care nu îi cunoștea situația, dar nu era cu adevărat interesată de el așa că îi mărturisi că era logodită, ceea ce puse capăt dintr-odată eforturilor lui. Nu știa nici măcar *de ce* făcuse asta. Știa doar că toată bucuria pe care o simțise înainte se risipise pentru ea.

Starea de spirit nu i se îmbunătăți pe parcursul nopții. La fel ca Jean Paul, deveni aproape melancolică. Astfel că se bucură când veni timpul să plece acasă. Când se vârî în pat în noaptea aceea, o uimi ironia situației în care se afla. Aici era ea, pe punctul de a deveni disponibilă în cele din urmă, sau de a-și face debutul în societate în cele din urmă, sau de a intra pe piața căsătoriilor, așa cum spunea lumea bună cu atâta drag. Trebuia să fie cea mai emoționantă perioadă a vieții ei și fusese. Până în seara asta. Până fusese invadată de emoții pe care nu le cunoscuse niciodată. Și poate că asta era. Jean Paul o făcuse să simtă ceea ce își imaginase că avea să simtă când l-ar fi găsit pe acel cineva perfect. Din ce alt motiv s-ar gândi numai la el după o singură întâlnire? Melancolia ei se datora faptului că știa că nu aveau să mai fie alte întâlniri.

Se despărțise de el înainte de a-i spune cum s-o găsească – dacă ar fi vrut să facă asta. Și era francez. Nimeni nu-l cunoștea, cel puțin nu Carol, și se îndoia că altcineva l-ar fi cunoscut. Nici măcar nu trebuia să fie acolo în seara aceea. Așa că nu avea cum să-l găsească, chiar dacă ar fi vrut. Dar oare voia? Însă acolo erau și două persoane care îl cunoșteau. Pe una o iubea, cealaltă voia să-l omoare din cauza asta. Dar, dacă i-ar fi întrebat pe ei, cu siguranță că ar fi dat dovadă de niște maniere cu adevărat proaste. Sau nu?

Capitolul 10

– Ce naiba? spuse Ohr în timp ce alerga să-l ajute pe băiatul de serviciu al hotelului să-l târască pe Richard în cameră.

Ușa care se deschisese brusc nu îl sperie. Vederea lui Richard, da. Tânărul, care era doar un băiat, se chinuia să care trupul înțepenit al lui Richard.

– L-am găsit zăcând pe trotuar, în fața hotelului, spune tânărul în timp ce Ohr preluă controlul și îl întinse cu ușurință pe Richard în patul lui.

– Vizitiul nu a vrut să mă ajute mai departe, mormăi Richard. Era furios că îi lăsasem sânge pe pernele trăsurii.

Încruntându-se, Ohr îi dădu băiatului o monedă pentru ajutorul lui și închise ușa după el. Aprinse altă lampă înainte de a se apropia din nou de pat.

Tăcerea mormântală care urmă îl sili pe Richard să întrebe:

– E atât de rău?

– Ce a trecut peste tine? fu tot ce răspunse Ohr.

Richard era ghemuit pe o parte, ținându-se de coaste. Nu-și putea imagina câte dintre ele erau rupte, dar probabil că multe. Fiecare respirație era teribil de dureroasă. Dar presupuse că avea noroc că era încă în viață. Și fusese cât pe ce să scape! Era gata să sară același zid peste care trecuse mai devreme ca să intre la bal, când o mână îl făcuse să se întoarcă și un pumn îl lovise în abdomen.

Se aplecase, icnind, și întrebase:

– De ce ai făcut asta?

– Chiar trebuie să întrebi?

Nu îl văzuse pe cel care îl lovise, dar asta nu însemna că nu îl cunoștea. Vocea aceea seacă i-o confirmase. De când sărise celălalt zid, cel din grădina Georginei, după ce ea îl pălmuise și el se întorsese și văzuse că soțul ei era de față, știuse că ziua aceasta se apropia. Dar trebuise să riște – o dorea atât de mult. Și acum plătea. Era vina lui, fiindcă se lăsase înșelat de ultima lui întâlnire

cu Malory, atunci când acesta venise în Caraibe ca să ajute la salvarea tatălui lui Gabby și ignorase complet prezența lui Richard ca să se poată concentra asupra misiunii urgente; faptul acesta îl făcuse să creadă că James nu avea de gând să-l omoare *cu adevărat*. Astfel că Richard nu acordase destulă atenție avertizării lui James, care îi spusese să nu se mai apropie de soția lui, dacă nu voia să-l nenorocească.

În seara asta, încercase să-i spună lui James:

– Plecam!

– Nu suficient de repede.

A doua lovitură, un upercut, îl lovise în față și îl făcuse să cadă pe spate. Fusese vag conștient de faptul că cel puțin jumătate din bărbații care erau pe terasă și împrăștiați în mica grădină săreau acum peste gard, gândindu-se, fără îndoială, că unchiul Reginei fusese trimis să scape de musafirii neinvitați.

– Destul, spusese Richard reușind să se ridice. Ți-ai arătat punctul de vedere.

Porțelanul delicat din care era făcută masca lui se sfărâmase complet la ultima lovitură; bucățele mici din ea sclipeau pe pământul de la picioarele lui. Durerea ascuțită cauzată de masca care i se zdrobise pe față se combina cu durerea mai adâncă produsă de pumnul de fier al lui James, dar fața lui amorțea deja.

În picioare din nou, se uitase mai bine la James Malory și se simțise încurajat. Acesta nu părea furios. Ar fi putut fi doar plictisit, atât de lipsit era de expresie.

Astfel că Richard simțise un nod în stomac când James spusese:

– De-abia am început.

Dacă tipul nu ar fi fost așa o brută, Richard ar fi putut avea o șansă. Ohr îl învățase câteva manevre asiatice neobișnuite, care îl ajutaseră să scape fără nici o zgârietură din numeroasele încăierări pe care le împărtășise cu echipajul lui Nathan în tavernele zgomotoase pe care le frecventau. Făcuse tot ce putuse ca să se apere în seara aceea, dar știuse că totul era zadarnic. Acest Malory nu putea fi oprit. Gabrielle se asigurase că Richard înțelesese, când îi transmisese avertizarea lui James că urma să-l omoare dacă îl mai vedea vreodată. Tipul era extraordinar pe ring. Nu fusese bătut

niciodată, niciodată, îi spusese ea. Dar trebuia doar să te uiți la Malory ca să ghicești asta, fiindcă avea torsul extraordinar de puternic și pumni ca niște târnăcoape.

Fusese o pedeapsă dură pentru îndrăzneala lui Richard, cu siguranță cea mai rea bătaie pe care o primise în viața lui. James nu se oprise până nu-l lăsase pe Richard inconștient. Își dori să fi căzut mai devreme. Majoritatea bărbaților care săriseră din grădină când începuse bătaia rămăseseră să se uite la spectacol, atârnați de zid pe partea cealaltă, simțindu-se în siguranță cu zidul între ei și Malory. Câțiva dintre ei se înduraseră de Richard și îl ajutaseră să iasă de acolo, urcându-l într-o trăsură care trecea după ce James se întorsese în sala de bal.

– Deci? îl întreba Ohr acum.

– Malory, fu tot ce spuse Richard.

– Atunci o să ai nevoie de un doctor.

Ohr se îndreptă rapid spre ușă ca să-l prindă pe tânărul angajat al hotelului înainte de a dispărea pe hol, dar se pare că băiatul avusese același gând. Ohr îl găsi în fața ușii, pregătindu-se să ciocănească.

– M-am gândit că prietenul dumneavoastră ar putea avea nevoie...

– De un doctor, da, mulțumesc, răspunse Ohr dându-i altă monedă.

– Imediat, domnule.

Ohr închise ușa chicotind. Richard știa că prietenul lui era peste măsură de amuzat când i se spunea „domnule", o formă de adresare care nu i se potrivea pur și simplu unui pirat, și nici nu avea să i se potrivească vreodată.

De obicei, dacă nu erau la St. Kitts, unde Richard și Ohr aveau camerele lor în casa lui Nathan, aceștia obișnuiau să se cazeze în camera de deasupra unei taverne. Dar hotelul acesta se afla în partea elegantă a orașului, nici mai mult nici mai puțin decât în Mayfair, o zonă din Londra care se dezvoltase în secolul al XVII-lea datorită reședințelor la modă construite de puternica familie Grosvenor. Zona avea câteva piețe mari în nord, inclusiv Berkeley Square, unde locuia Georgina. Hotelul lor fusese cândva

o reședință la modă, și era primul loc în care Ohr fusese numit „domnule".

Când Ohr se întoarse din nou lângă pat și se uită la Richard, spuse:

– Lasă-mă să ghicesc, ai fost la petrecerea ei, nu?

– A fost un bal, și încă unul mascat. N-ar fi trebuit să mă observe niciodată.

– Atunci de ce te-a observat? Nu, lasă-mă să ghicesc din nou, te-ai purtat prostește, nu-i așa? Nu ți-a ajuns să arunci o privire și să pleci, nu?

Richard ar fi vrut să se strâmbe. Dar nu avu cum să știe dacă reușise, fiindcă fața îi era prea amorțită.

– La început cred că nu știa cine sunt, dar m-a prins uitându-mă prea lung la ea.

– Nu te prosti. Gabby era acolo, așa că s-a gândit imediat la tine. Și ce ai lipit pe față?

– Probabil cioburi de porțelan. Mi-a sfărâmat masca pe care o purtam când m-a pocnit în față.

– Nu a observat masca?

– Sunt sigur că nu i-a păsat.

– Ești plin de sânge pe față. Ar fi bine dacă nu ți-ar rămâne urme. Dar ai mai mult sânge decât ar fi normal după câțiva pumni. Te-a atacat cu cuțitul? Nu-mi vine să cred că...

– Nu, pumnii i-au fost de ajuns. Probabil că sângele e de la nas, când mi l-a spart. A sângerat mult înainte să se oprească. Asta, cel puțin, am mai avut-o și nu mă îngrijorează. Sunt mai preocupat de coaste. Mă simt de parcă una sau mai multe ar fi rupte și mi-ar înțepa pielea.

Ohr strânse din buze.

– Stai să văd.

– Nu! Nu mă mișca. Aproape că pot respira în poziția asta.

– Vreau doar să-ți deschei cămașa. Nu țipa ca o domnișoară, îl mustră Ohr, dar după ce se uită adăugă: Presupun că ai voie să țipi puțin. La naiba, Richard, ești numai o vânătaie, până și pe burtă.

– Iese vreo coastă? întrebă Richard cu groază.

– În față nu văd nimic, dar nu o să încerc să-ți scot jacheta și cămașa ca să examinez restul. O să-l las pe doctor.

– Avem o sticlă de whisky?

– Nu călătoresc niciodată fără câteva sticle. O idee bună. Dacă ți-a rupt coastele, probabil că doctorul va trebui să le așeze la loc înainte de a te lega. Te-ar ajuta dacă n-ai mai simți nimic până atunci.

Richard mormăi. Nu credea că putea suporta mai multă durere decât îndura deja.

– Probabil că o să dureze ceva până o să găsească un doctor la ora asta din noapte, spuse Ohr. Nu-ți face griji, ai timp să bei până cazi lat.

Ohr avu nevoie de câteva minute ca să îngrămădească destule perne sub capul lui Richard și să nu trebuiască să-i schimbe poziția, care era măcar tolerabilă; apoi putu să încline sticla și să nu verse din whisky.

– Ai avut noroc, să știi, spuse Ohr după ce Richard dădu pe gât o treime de sticlă. Malory ți-ar fi putut distruge fața atât de rău, încât să nu te mai recunoști nici tu după cârpire. Și de ce nu a făcut-o?

– Nu era destul de dureros pentru gustul lui, sunt sigur. Strategia lui a fost foarte bună. M-a făcut să gâfâi mereu încercând să respir – sau să stau țeapăn pe spate.

Pe un ton furios, Ohr întrebă:

– Ce naiba, ai uitat tot ce te-am învățat?

Richard dădu pe gât altă treime din sticlă înainte să răspundă:

– Deloc. Am fost un elev bun. Chiar și tu ai spus asta. Nici măcar nu am încercat să-l lovesc, atât eram de ocupat să mă apăr. Doar că nu a mers, la naiba. Ai uitat cum arată?

– Chiar și munții pot fi doborâți, dar am înțeles. Malory e genul pe care trebuie să-l lovești înainte sau s-a terminat cu tine. Și trebuia să rămâi la pământ când te-a doborât.

Richard dădu să râdă, dar îl durea prea tare.

– Crezi că nu am încercat și asta? M-a ridicat din nou pe picioare de fiecare dată. Lui Richard începu să i se împleticească limba.

Apropo, îmi pare rău că te-am înfuriat mai devreme. Nu a fost intenția mea.

– Mi-am dat seama prea târziu. Până să mă întorc în cameră, tu plecaseși. Dar nu am lipsit chiar *atât* de mult, adăugă Ohr încruntat. Ce-ai făcut, ți-ai luat ținutele la modă și ai șters-o din cameră ca să te îmbraci în altă parte?

– A trebuit s-o fac. Știam că nu aveai să fii supărat mult timp. Niciodată nu ești.

Ohr oftă.

– Adevărul e că nu m-am gândit că ai putea face atâtea prostii pentru o femeie pe care nu o poți avea. Ți-o scoți din minte fără probleme atunci când te culci cu altele. Nu te-ai întrebat niciodată de ce o faci?

Richard nu răspunse. Era deja inconștient.

Capitolul 11

Juliei îi trebuiră două zile ca să-și adune curajul și să meargă la casa Malory, care se afla pe aceeași stradă, fiindcă nu se ducea acolo doar ca să o viziteze pe prietena ei Georgina. Spera să afle ceva despre Jean Paul, orice ar fi putut s-o ajute să-l vadă din nou. Era o îndrăzneală din partea ei să încerce, dar cum să nu o facă, dacă nu și-l putea scoate din minte? Și nici nu putea renunța la ideea că el ar fi putut fi jumătatea ei perfectă. Cum să-l lase să dispară fără să afle ceva sigur? Asta o convinsese, până la urmă. Urma să regrete toată viața dacă nu făcea nici un efort.

Nu avea de gând să-i vorbească despre el lui James, bineînțeles. Dar se gândea că pe Georgina nu ar fi deranjat-o să vorbească despre el, și poate era chiar flatată de faptul că un tânăr atât de bine făcut era îndrăgostit de ea.

Însă casa Malory nu era cufundată în liniștea ei obișnuită. Uitase că toți cei cinci frați ai Georginei veniseră la Londra pentru aniversarea ei, și nici unul nu se întorsese încă pe mare. Numai

Boyd locuia permanent în Londra. Warren și soția lui Amy aveau și ei o casă în oraș, dar își petreceau de obicei jumătate din an pe mare.

Când fu prezentată celor doi frați pe care nu-i cunoscuse până atunci, Clinton și Thomas Anderson, care erau pe picior de plecare, presupuse că urmau să stea cu sora lor până porneau din nou spre America pe mare.

Fu primul lucru pe care îl spuse după ce i se alătură Georginei în salonașul ei și făcu noi cunoștințe. Aici se aflau două dintre cumnatele Georginei, împreună cu Boyd, fratele cel mai mic. Julia o cunoscuse deja pe Katey, soția lui Boyd. Dar chiar dacă îl întâlnise pe Drew Anderson cu ani în urmă și îi văzuse proaspăta soție la bal, nu făcuse cunoștință cu Gabrielle până acum.

– De fapt, spuse Georgina cu un zâmbet crispat, aceasta este prima ocazie în care nici unul dintre frații mei nu stă lângă mine. Dar pentru Clinton și Thomas e ocazia perfectă să le cunoască pe noile soții din familie, așa că Boyd îi ajută să se acomodeze, datorită casei pe care i-ai găsit-o.

– Și slavă Domnului pentru asta, spuse sec James, care umbla de colo până colo prin salonaș. Nu-ți pot mulțumi destul, Julia, că i-ai închiriat locul acela care e destul de mare pentru cât sunt ei de mulți. Numai dacă nu și-ar petrece toată ziulica aici...

Remarca aceasta defavorabilă era tipică pentru James, când venea vorba despre cei cinci cumnați Anderson. Chiar și Julia știa asta. Și nimeni nu o luă în serios.

Katey Anderson, care descoperise de abia cu un an în urmă că și ea era o Malory, chicoti.

– Nu scapi de mine așa ușor, unchiule James.

– Tu și Gabby sunteți excepțiile, pisicuțo, spuse James aplecându-se s-o sărute pe creștetul capului, după care se îndreptă spre Georgina, așezându-se pe brațul de la fotoliul ei. Și dacă vreuna din voi își vine în fire, știu cui trebuie să-i forțez mâna ca să aranjez un divorț liniștit.

După părerea surorii lui, Boyd era foarte temperamental. Deși se părea că se mai îmblânzise cu timpul, nu păru deloc blând când spuse:

– Mi se pare că mergi cam departe, Malory. Apoi, întorcându-se spre Georgina, întrebă: Nu se presupune că ar trebui să încerce măcar să fie drăguț când ai musafiri?

– Bine spus, yankeule!

Boyd își plecă fruntea, recunoscând complimentul lui James, dar Georgina spuse:

– Dacă te referi la Julia, e prietena și vecina noastră, și James nu se abține în fața prietenilor, așa că încearcă să nu-l încurajezi.

– Nu-l descuraja, George, spuse James. Până la urmă a prins șmecheria.

Georgina își ridică privirea spre tavan.

Julia zâmbi. Era obișnuită cu glumele de acest fel în casa asta. Fusese prezentă atunci când James îl făcuse cu ou și cu oțet pe cumnatul său Warren, și nimeni din familie nu se sinchisise, nici măcar Warren. Dar James nu avea pică doar pe bărbații Anderson. Dacă nici unul dintre ei nu era prezent, putea fi la fel de aspru cu propriul frate, Anthony. Nepoata lor Regina îi descrisese foarte bine când spusese că erau cei mai fericiți când se luptau unul cu altul sau unindu-și forțele împotriva unui dușman comun.

Categoric nu era o ocazie bună pentru a întreba despre admiratori secreți, se gândi Julia, acum că Georgina era înconjurată de familia ei. Julia nu putea nega că se simțea dezamăgită. După ce își luase inima în dinți ca să abordeze în sfârșit subiectul, era silită să plece cu mâinile goale. Totuși, era foarte conștientă de faptul că Jean Paul nu avea să rămână în Londra mult timp, așa că nu putea pierde vremea dacă spera să-l revadă. Toate acestea o făcură să-și dea seama că probabil nu avea să-l mai întâlnească niciodată.

Oricum, încercă să se bucure de vizită. Familia Malory era întotdeauna amuzantă. Dar dezamăgirea îi întunecă definitiv starea de spirit. Se pregătea să se scuze și să plece când James i-o luă înainte.

– Trebuia să mă întâlnesc cu Tony la Knighton's Hall azi-dimineață pentru o rundă sau două pe ring. Presupun că ar trebui măcar să trec pe acolo.

– Avem musafiri, spuse Georgina apăsat în timp ce el se ridica să plece.

– Da, însă acum voi, doamnele, puteți discuta lucruri femeiești și sincer, draga mea, prefer să fiu bumbăcit de Tony decât să suport altă discuție despre modă. Tu ce-ai de gând, yankeule? adăugă el, privindu-și cumnatul. Te deranjează să vii cu mine?

Boyd sări în picioare pe loc.

– Glumești? Mi-ar face plăcere!

De îndată ce bărbații ieșiră din cameră, Katey râse și îi spuse Georginei:

– A fost o fericire pentru Boyd. Era sigur că nu avea să fie invitat niciodată în sala aceea privată de pugilism, unde sunt membri ăștia doi, și să aibă șansa de a-i privi luptându-se unul cu altul. Unchiul James se simte bine? De obicei nu e atât de – îndrăznesc s-o spun – amabil cu frații tăi.

– Dacă invitația se extinde și la a-l pofti pe Boyd în ring, nu o să mai fie atât de amabil, nu crezi? remarcă Gabrielle.

– De fapt, Boyd ar considera că acesta este un privilegiu! Le admiră atât de mult calitățile pugilistice.

– Mă îndoiesc că asta e intenția lui James, spuse Georgina. De fapt, acum că balul a trecut și s-a terminat, e destul de binevoitor. Nu vă puteți imagina cât de greu i-a fost să ia parte, știind că se va afla în centrul atenției. Săptămâna trecută s-a simțit de-a dreptul oribil, iar eu nici măcar nu l-am putut consola, fiindcă se presupune că nu *trebuia* să știu despre petrecere.

– Totuși, a fost un succes zdrobitor, nu-i așa? spuse Gabrielle. Regina trebuie să fie încântată.

– *Zdrobitor* e cuvântul potrivit, interveni Katey. A fost așa o înghesuială, că abia m-am putut mișca.

– Nici Regina nu a fost deloc mulțumită, le informă Georgina. Se aștepta la câțiva musafiri nepoftiți, dar nu la așa o hoardă.

Gabrielle privise spre Julia în timpul acestei discuții și în cele din urmă spuse:

– Speram să te întâlnesc din nou înainte să plec din oraș împreună cu soțul meu. Georgina a menționat că ești comerciantă,

ca și familia ei, dar că administrezi și afacerile familiei tale și o faci de destul timp. Mi se pare că e fascinant, la cât ești de tânără.

Julia zâmbi.

– Nu e deloc atât de greu atunci când ai fost implicată toată viața. Tata a avut grijă să-i pot lua locul într-o zi.

– Nu ai necazuri fiindcă ești femeie?

– Sigur că am. Când trebuie să negociez noi contracte sau să cumpăr noi afaceri, iau deciziile și apoi îmi las avocații să vorbească în numele meu. Așa se smulg mai puține pene, inclusiv din ale mele! chicoti Julia. Toate celelalte sunt destul de simple fiindcă tata angajase deja administratori foarte competenți.

– Deci, nu tu angajezi și concediezi?

– Doar administratorii, și până acum a trebuit să înlocuiesc doar unul. Era un om bun, dar i-a intrat în cap că putea profita de un angajator „feminin". Dar ce îmi spui despre tine? Am auzit că tu și Drew v-ați stabilit în Caraibe, nu în America.

– Eu m-am îndrăgostit de insule din prima clipă, de când am mers să locuiesc acolo cu tata. Și am primit o insuliță încântătoare ca dar de nuntă.

– O insulă întreagă? întrebă Julia uimită.

– În realitate e minusculă! râse Gabrielle. Dar Drew a fost de acord să ne construim căminul acolo, fiindcă oricum făcea comerț în insule de ani buni.

Era păcat, se gândi Julia, că Gabrielle și Drew aveau să se întoarcă acolo atât de curând. Era atât de ușor să vorbești cu tânăra femeie, încât Julia fu sigură că puteau deveni prietene bune. Dar fiindcă se adusese vorba despre bal, Julia prinse ocazia să menționeze ceea ce o preocupa.

– Apropo, Georgina, am întâlnit un admirator al tău în noaptea balului, spuse Julia. Un tânăr francez pe nume Jean Paul.

– Un francez? Georgina clătină din cap. Sunt foarte sigură că nu cunosc nici unul.

– Nu? Atunci și-a ținut iubirea secretă chiar și față de tine?

– A susținut că mă iubește? spuse Georgina încruntându-se. Oare tinerii de azi cred că trebuie să riști totul pentru iubire?

– Nu e primul tău admirator secret? ghici Julia.

– Nu, din nefericire.

Katey râse.

– Cei care se îndrăgostesc de tine *chiar* riscă totul, nu-i așa?

– De asta mi se pare atât de absurd, spuse Georgina. Sunt sigură că știu că am o căsnicie fericită. Sunt mai mult decât îngroziți de soțul meu, oricare ar fi motivele. Poate că e ca un ritual de inițiere, să aleagă cea mai puțin disponibilă femeie, una pentru care să fie omorâți. Asta îl enervează destul de mult pe James, să știți.

Katey râdea în gura mare. Gabrielle ridică ochii în tavan. Julia oftă în sinea ei. Nu știa sigur ce se așteptase să afle, dar oricum nu faptul că Georgina nici nu știa măcar cine era Jean Paul.

– Nu ești interesată de francezul acela, nu, Julia? întrebă Gabrielle, aruncându-i o privire îngrijorată.

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse Julia, dar probabil că îmbujorarea o dădu de gol.

Capitolul 12

Julia simți că o părăsea curajul. Se afla în fața hotelului lui Jean Paul. Chiar voia să facă asta, să-și arate deschis interesul față de un bărbat pe care nici măcar nu-l văzuse în întregime? Chiar și faptul că se afla acolo încă o uimea.

Când Gabrielle Anderson o urmase la ieșirea din casa Malory, Julia crezu că uitase ceva înăuntru. Dar nu, Gabrielle spuse:

– Știu despre cine vorbeai. Jean Paul e un prieten drag al meu.

– Dar Georgina nu îl cunoaște?

– Ba da, dar probabil că nu s-a gândit să-i spună cum îl cheamă. Nu e doar cu capul în nori când se află în preajma ei, ci nebun de-a binelea.

– Bănuiesc că iubirea îl poate face așa pe un bărbat.

– Printre alte lucruri, spuse Gabrielle criptic. Dar tu pari să fii la curent cu situația; cum de mai ești interesată de el?

– A fost atât de evident? spuse Julia roșind.

– Nu trebuie să te simți stânjenită. Nu sunt nici măcar surprinsă. Jean Paul nu e doar chipeș, poate fi de-a dreptul fermecător. Dar obsesia asta a lui pentru cumnata mea nu e bună pentru nici unul dintre cei implicați, în special pentru el. A tânjit prea mult pentru o cauză pierdută. Are nevoie să fie salvat. Și dacă de obicei nu mă bag, mi-a trecut prin cap că o fată drăguță ca tine ar putea fi salvarea lui.

– Ăsta este... un ordin foarte greu de îndeplinit, spuse Julia stânjenită.

– Am vrut doar să spun că l-ai putea ajuta să uite de Georgina.

Nu spusese oare Jean Paul aproape același lucru? Și nu se gândise și *ea* la asta? Fusese intrigată de un bărbat mascat și fermecător, și acum era și mai acceptabil în ochii ei. Era prietenul familiei Anderson, și Gabrielle confirmase că era chipeș și fermecător. Julia nu găsea nici un motiv ca să nu încerce să-l cunoască mai bine.

Gabrielle îi vârâse asta în cap când adăugase:

– Stă la hotelul Coulson, dacă vrei să-i lași un mesaj. Poate că poți aranja o întâlnire undeva, ca să vă cunoașteți mai bine. Așteaptă, nu ți-ai adus cu tine slujnica, nu?

– Nu, locuiesc aici, destul de aproape ca să mă întorc pe jos, așa că nu a fost nevoie.

– Ei bine, nu trebuie să mai întârzii! Trăsura mea e chiar aici. O să merg cu tine, se oferi Gabrielle. Nu o să ne ia mult timp să lăsăm un bilet.

Sugestia aceasta inocentă o așeza totuși pe Julia în poziția urmăritorului, și Jean Paul avea să-și dea seama. Ar fi preferat o întâlnire întâmplătoare. Chiar dacă o aranja ea, măcar el nu urma să știe. Dar fiindcă noua ei prietenă se deranjase să o însoțească, nu mai putea da înapoi. În plus, nu putea să nu se gândească la puținul timp de care dispunea. Jean Paul era doar în vizită în Anglia. Așa spusese. Putea pleca oricând.

De fapt, Gabrielle s-ar fi putut să știe, poate că era chiar prietena pe care o vizita el. Spusese că era un prieten drag. Probabil că știa multe despre el.

În timp ce intrau în hotel împreună, Julia întrebă:

– Ce ocupație are Jean Paul?

– Nu ți-a spus? replică Gabrielle pe un ton care părea precaut.

– Nu, nu am prea vorbit despre noi la bal.

– Ei bine, asta o să vă ofere un subiect de discuție.

Oare Gabrielle evita deliberat subiectul? Julia încercă din nou și întrebă:

– Nu știi cât timp o să stea în Anglia?

– Nu mult. Nu prea mult, spuse Gabrielle, întru câtva distrată, apoi o privi pe Julia și oftă. Îmi pare rău, îmi provoacă atâtea griji cu pasiunea lui pentru cumnata mea. De aceea m-am gândit... Gabrielle se opri. Ajunse chiar să se încrunte. Apoi adăugă pe neașteptate: Te-ai gândit vreodată să vizitezi Caraibele?

La o schimbare atât de bruscă a subiectului, Julia chicoti.

– Oh, nu, vai de mine. Pot să fac și fac incursiuni rapide în Franța în interes de afaceri, dar nu pot să lipsesc de aici mai mult de câteva zile, din când în când.

– Înțeleg, și poate că nu a fost... zise Gabrielle și se opri din nou. Oh, ce naiba, soarta ne-a adus dintr-odată atât de departe. O să las biletul. De fapt, de ce să nu urc să văd dacă e disponibil și vrea să ia masa aici cu noi?

Julia zâmbi. Era un aranjament mult mai bun, care făcea să nu mai pară atât de evident că-l urmărise.

La recepție totuși, fură informate că Jean Paul mânca deja în grădină. Recepționerul chemă un angajat al hotelului să le conducă la el.

Recepționerul explică:

– O să aveți nevoie de călăuzire, fiindcă dincolo de zona amenajată pentru luat masa grădina este aproape un labirint. Unii dintre oaspeții noștri vor intimitate, așa că avem câteva mese așezate în spatele gardului viu. Tânărul domn folosește una dintre ele.

După cele câteva mese așezate la umbra a doi stejari uriași din mijlocul grădinii, Julia și Gabrielle trecură de zona încântătoare în care oaspeții puteau lua micul dejun, prânzul sau ceaiul, atunci

când vremea le-o îngăduia, spre un labirint de garduri vii înalte situat în spatele grădinii.

Julia se străduia din răsputeri să-și recapete sângele-rece, ca să nu fie atât de evident că era copleșită de emoție. Nu reuși. Avea să-l vadă! Astăzi. Peste câteva clipe.

Dar primi un ajutor nesperat când fu cât pe ce să cadă! Angajatul ridică brațul arătând spre ultimul gard viu, și Julia vru să-l înconjoare, când un bărbat înalt care venea din partea opusă făcu același lucru. Fu destul de rapid și o prinse în brațe, ca să nu se ciocnească de el. Avea un aspect ușor oriental, din pricina părului lung împletit care îi atârna pe umăr. Persoana lui bloca vederea mesei din spate.

El o măsură de sus până jos.

– Ei bine, e clar că nu este vorba despre masa pe care am comandat-o, spuse el cu accent englezesc, apoi îi spuse angajatului: Ai uitat că masa e deja rezervată?

– Ni s-a spus că Jean Paul... începu Julia.

– Ați nimerit în locul corect, o întrerupse bărbatul apoi, observând-o pe Gabrielle în spatele Juliei, mormăi: Uf... of.

Gabrielle ridică o sprânceană auzindu-i exclamația, dar tot ce auzi Julia fu vocea lui Jean Paul, în spatele lui.

– Îngerul meu milostiv de la bal? Ce *plăcere* neașteptată, *chérie*. Veniți aici cu mine. Și, Ohr, fii băiat bun și du-te să afli ce s-a întâmplat cu mâncarea, da?

Ohr începu să râdă.

– Vreau, dar „îngerul" tău nu e singur.

Julia nu se putu abține să nu zâmbească auzind cum subliniase Jean Paul cuvântul *plăcere*. Dar când Ohr păși deoparte și îl putu vedea pe Jean Paul, zâmbetul ei păli.

– Dumnezeule, ce vi s-a întâmplat? bolborosi ea.

– James Malory mi s-a întâmplat.

– Când? Doar nu în noaptea aceea?

– Ba da, m-a prins în timp ce părăseam balul. Câteva secunde, și aș fi fost plecat. Apoi clipi, văzând-o pe Gabrielle alături de Julia.

– Dumnezeule, nu te-am avertizat destul? spuse Gabrielle pe un ton abătut când îl văzu. Poate că ar fi trebuit să-ți trag eu o bătaie, și să-l scutesc pe James de efort?

El îi zâmbi prietenei sale cu jumătate de gură.

– Simpatia ta îmi încălzește inima, *chérie*.

– Oh, taci din gură! pufni Gabrielle, apoi ridică un deget spre Ohr. Tu vii cu mine, vreau o relatare completă. Juliei îi spuse: Mă întorc într-o clipă.

Julia aproape că nu o auzi. Fu împinsă în față de o curiozitate aproape morbidă, în timp ce Jean Paul se ridica și îi oferea scaunul de lângă el. Era îmbrăcat prea lejer pentru un hotel de rangul acesta, fără jachetă, fără lavalieră sau papion, și poate de aceea îl așezaseră la masa aceasta privată. Sau din cauza bandajelor? Când se aplecă ușor, văzu capătul de sus al bandajelor care se părea că îi înfășurau pieptul, și vânătăile de deasupra lor. Îl văzu strâmbându-se de durere și observă cât de țeapăn se mișca în timp ce se așeza la loc. Dar biata lui față! Trebuie să fi fost o lovitură puternică, fiindcă avea un bandaj gros care îi acoperea rădăcina nasului și mai mult de jumătate din partea stângă a feței.

– Cât de grav sunteți rănit? întrebă ea în timp ce se apropie de el cu câțiva pași. Refuză scaunul pe care i-l oferise. Nu se putea așeza lângă el, nu înainte de a se întoarce prietenii lui.

Partea dreaptă a gurii lui se ridică într-un zâmbet obraznic.

– Cu adevărat, nu atât de rău pe cât pare.

– Dar pieptul vă e bandajat, nu-i așa?

– Doar învinețit. Am crezut că era mult mai rău, dar doctorul m-a asigurat că durerea ar fi fost mult mai mare dacă aș fi avut coastele rupte. Malory a fost destul de atent și nu m-a lovit de două ori în același loc.

– Vânătăi care au nevoie să fie bandajate?

– Doar preventiv. Doctorul nu era absolut sigur că nu se ascundea acolo o mică fractură. În plus, chiar dacă nu pare, pot respira mult mai ușor în felul acesta.

Ea se strâmbă. Ce bătaie soră cu moartea fusese! Dar dacă se gândea la cel care i-o administrase, considera că Jean Paul avusese noroc că scăpase cu viață.

– Presupun că și nasul vi-e rupt? întrebă ea, privind țintă bandajele de pe fața lui.

– Un inconvenient minor, replică el ridicând din umeri. Fiindcă a mai fost rupt, acum se rupe destul de ușor. De obicei reușesc să evit mult mai bine loviturile în față.

Spuse asta cu un zâmbet larg, care lăsă să i se vadă câțiva dinți albi. Nu vorbea ca un om grav rănit, asta era sigur, dar părea că era obișnuit cu bătăile, și asta o făcu să se întrebe din nou ce ocupație avea sau ce distracții prefera. Un tânăr flușturatic care frecventa prea multe taverne deochiate? Un boxer, precum cel mai mic dintre frații Malory, care făcea exerciții pe ringurile de box? Ar fi vrut ca Gabrielle să-i fi spus mai multe despre el.

– Nu se poate ca bandajele acelea să fie numai pentru nas, sublinie ea.

– Lăsați-mă să ghicesc, sunteți infirmieră?

Ea chicoti.

– Nu, sigur că nu.

Ochii lui verzi scânteiară de râs.

– Ei bine, dacă ați fi fost, nu aș fi avut încredere în doctorii londonezi! Au niște idei atât de moderne. Acesta a vrut întâi să-mi înfășoare toată fața, ca la o mumie. Am refuzat. Apoi a sugerat să îmi lipească bandajele de piele cu lipici din pește. Nu, mulțumesc! Ea zâmbi auzindu-i gluma. Dar adevărul este, *chérie*, că doctorul a fost peste măsură de preocupat de zgârieturile de pe fața mea, așa că a făcut mai mult decât era necesar. Și nasul meu se va repara, cum a făcut-o și înainte.

– Deci, fără nici o cicatrice?

– De la zgârieturi? Dar grija dumneavoastră îmi încălzește inima. Poate că dacă m-ați vizita în fiecare zi în timpul recuperării, m-aș repara perfect. În definitiv, sunteți îngerul meu milostiv.

Ea roși. Știa că nu doar compasiunea o făcuse să pună atât de multe întrebări referitoare la rănile lui, ci nervozitatea cauzată de prezența ei acolo. Și o dezamăgire foarte reală. Sperase că avea

să vadă cum arăta Jean Paul. Fusese chiar emoționată din cauza asta. Dar mulțumită furiei lui James Malory și unui doctor care făcuse exces de zel, fața lui era la fel de puțin vizibilă ca atunci când purta masca.

În ciuda bandajelor, nu era greu de observat că era tânăr, așa cum își închipuise ea, și că avea cam douăzeci și cinci de ani. Nimic nu îi ascundea fruntea astăzi, așa că văzu că era înaltă și netedă, cu sprâncene negre și dese. Și cel puțin un obraz era teafăr, și era lat și masculin. Gura lui era la fel de fascinantă cum i se păruse în noaptea aceea, suplă, gata să zâmbească și să curbeze mustața aceea subțire într-un unghi voios. Era și foarte bronzat, ceea ce trăda faptul că îi plăcea viața în aer liber la fel de mult ca și ei.

– Nu vă întrebați cum v-am găsit, de vreme ce nu știam că Gabrielle vă e prietenă? întrebă ea.

– Nu pun întrebări atunci când primesc un dar, *chérie*. Veniți, stați jos și lăsați-mă să mă încălzesc cu frumusețea dumneavoastră. Bătu din nou cu palma în scaunul de lângă el. Oare îl mutase mai aproape?

Știa că nu trebuia, dar se trezi așezându-se cu modestie pe scaun. O căldură neașteptată o cuprinse văzându-se atât de aproape de el. Probabil că roșise din nou.

Lipsa lui de curiozitate i se păru neobișnuită. Sau poate că era ea prea curioasă, fiindcă voia să știe totul despre orice mărunțiș – sau trebuia să afle măcar ceva despre el. Dar ea fusese întotdeauna așa, în studiile ei, în viață, în timp ce învăța secretele conducerii afacerilor de la tatăl ei.

Și bărbatul acesta îi stârnise destul de mult curiozitatea.

– Georgina nu știa că sunteți francez.

– Nu, nu am vrut ca ea să înțeleagă greșit intențiile mele, așa că am vorbit în cea mai bună engleză.

Ea își plecă ochii în pământ înainte de a adăuga:

– Nici măcar nu vă știe numele.

El râse.

– Aș fi distrus dacă i l-aș fi spus și l-ar fi uitat atât de repede, dar nu-mi amintesc să-l fi menționat. Gândurile mele devin

destul de dezordonate în prezența ei – la fel de dezordonate cum sunt și acum.

Roșeața ei deveni fierbințeală, sau poate că *ea* se înfierbânta. Se temu că îi scăpase un chicotit nervos. Nu era obișnuită cu emoțiile de felul acesta. O depășeau puțin. Simplul fapt că era singură cu el era atât de necuviincios! Probabil că așa te simțeai la o întâlnire.

Nu ar fi trebuit să-și ia ochii de la fața lui. Vederea bandajelor îi potolea emoțiile și o ajuta să se concentreze asupra stării lui, care îi stârnea simpatia, nu atracția. Așa că își ridică încet privirea, dar nu ajunse mai sus de umeri. El se întoarse în scaun ca să o privească direct în față, și părul îi căzu pe umeri. Ce lung era!

Ea arătă cu degetul spre el, râzând:

– Asta e moda franțuzească?

– Motivul pentru care îmi port părul în felul acesta are o istorie lungă, pe care prefer să n-o povestesc. E de ajuns să spun că mă încântă să îl port în felul acesta.

– E aproape la fel de lung ca părul meu! exclamă ea.

– Chiar așa? Lăsați-l liber ca să văd.

Acum tonul lui era înecat de emoție. Ea simți fluturași în stomac și pulsul îi deveni mai rapid. Situația scăpa de sub control! Îi trecu prin cap că poate el se gândea că venise acolo pentru o întâlnire amoroasă cu el. De ce să nu se gândească? Ea nu trebuia să fie acolo!

– Ar trebui să plec, spuse ea dintr-odată și se ridică.

– Nu, nu, nu faceți asta! Durerea mi-a dispărut în momentul în care ați apărut.

Ce minciună gogonată, deși zâmbi auzindu-i complimentele. Apoi el își puse palma pe mâna ei, ca s-o facă să rămână, și ea se gândi doar la atingerea lui.

– Prietena dumneavoastră Gabrielle s-a gândit că aveți nevoie să fiți înveselit, spuse ea în cele din urmă, dar e limpede că nu știa că sunteți rănit.

– Își face prea multe griji din pricina mea.

– Întemeiate?

El zâmbi.

– Fiți scutul meu, *chérie*. Nu o să țipe la mine cât timp sunteți aici.

Ea chicoti.

– Dar am senzația că...

Se opri tresărind când el se înclină în scaun și se apropie foarte mult de ea. Dar apoi auzi bâzâitul albinei aproape de urechea ei și se îndepărtă instinctiv de ea, atingându-i pieptul cu obrazul. El făcu o mișcare ca să îndepărteze insecta. Dar îi auzi geamătul. Era prea mult efort pentru coastele lui rănite. Însă nu mai auzi albina, o gonise. Ce cavaler desăvârșit era, în ciuda disconfortului pe care trebuise să-l îndure.

– Mulțumesc.

Se lăsă pe spetează și el făcu la fel. Julia observă imediat că bandajul de pe față îi căzuse în timpul efortului.

– Era o pacoste și, oricum, trebuia să-l scot în după-amiaza asta, spuse el, apoi zâmbi și se apropie ca să-l vadă mai bine. Doar câteva zgârieturi, corect? Nu arăt prea înspăimântător, nu?

„Nu, doar prea chipeș", se gândi ea înainte de a-i întâlni privirea, dându-și seama că era prea aproape de el acum – și simți buzele lui atingându-le pe ale ei. Gâfâitul ei se pierdu în apăsarea care începu imediat, și fu atât de surprinsă încât de data asta nu se mai gândi să închidă gura. Limba lui se strecură printre buzele ei, explorând cu grijă, uimind-o cu gustul lui, cu răspunsul ei pasionat, imediat. O ținea lipită de el cu un singur braț, dar ea nu încercă să scape. Oh, nu. Era chiar acolo unde voia să fie.

Îmbătată de sărut, ridică mâna să-l mângâie. În mod necugetat, atât de necugetat, degetele ei se apropiară prea mult de nasul lui. Îl simți crispându-se și se dădu înapoi ca arsă.

– Îmi pare rău!

El îi zâmbi crispat.

– Nu atâta cât îmi pare mie, *chérie*.

Acum îi putea vedea toată fața. În ciuda vânătăilor de pe ambele părți ale nasului și a zgârieturilor de pe obraz, văzu cât

de chipeș era, mai chipeș chiar decât își imaginase în noaptea balului. Dar trăsăturile lui i se părură familiare. Îl mai întâlnise?

Poate călărea în Hyde Park – nu, ar fi observat un bărbat atât de chipeș pe terenul ei de călărie, nu-i așa? Dar trebuie să-l fi întâlnit undeva, dacă i se părea atât de cunoscut. Doar că nu-și putea aminti unde.

Apoi își aminti.

Furia o cuprinse încet, izbucnind din locul în care fusese ascunsă, așteptând să-l vadă pe *el* din nou ca să se trezească iar la viață. Chiar și după toți anii aceștia o putea provoca încă. Nu putea fi adevărat. Nu putea să apară chiar în momentul în care avocații ei îl declaraseră mort și ieșit din viața ei pentru totdeauna!

– *Dieu*, ce s-a întâmplat, *chérie?*

Ușurarea ei fu grozavă când îi auzi accentul francez. Era francez, nu englez. Nu era logodnicul ei. Dar, Dumnezeule mare, fusese înfricoșător să creadă că era, chiar și un moment. Și bineînțeles că nu era. Jean Paul semăna doar puțin cu progenitura de cincisprezece ani a lui Manford, pe care îl văzuse ultima dată acum unsprezece ani, și nu era pentru prima dată că cineva care semăna la trăsături sau la expresie cu el îi amintea din nou atât de limpede de băiatul acela slăbănog și arogant.

Cu toate acestea, era încă zguduită. Nu avea idee că o asemenea furie se ascunsese în ea toți anii aceștia.

Trebui să tragă adânc aer în piept de câteva ori înainte de a fi sigură că vocea îi suna normal.

– Îmi pare rău, o amintire veche și oribilă s-a trezit dintr-odată la viață. Apoi zâmbi ca să treacă peste asta. Tăieturile sunt superficiale, dar nasul are o umflătură vizibilă. O să dispară când se va vindeca?

– Nasul meu e minunat. Umflătura e de la o întâmplare mai veche, când cineva mi l-a rupt, iar eu nu l-am tratat.

– Rupt când aveai doisprezece ani?

Ce făcea? Mai avea încă îndoieli? *Ea* îi rupsese nasul logodnicului ei când avea doisprezece ani și se bucura foarte mult că o făcuse.

Dar el se încruntă auzindu-i întrebarea, apoi ochii lui verzi scăpărară din pricina aceleiași amintiri.

– Dacă îmi spui că ești Julia *Miller*, îți rup gâtul blestemat, rosti el mârâind.

Ea sări de pe scaun atât de repede, încât fu cât pe ce să cadă.

– Nemernicule! *Nemernic ce ești!* Cum ai îndrăznit să vii înapoi, când aproape scăpasem de tine?

– Cum îndrăznești *tu* să nu fii căsătorită, pentru ca eu să *pot* veni acasă? Dumnezeule, nu-mi vine să cred că am încercat să te seduc *pe tine!*

Modul în care se cutremură sau pretinse că se cutremură ca să o insulte o făcu să vadă roșu în fața ochilor. Fu cât pe ce să sară la gâtul lui. Era atât de aproape! Dar îi rămăsese destul instinct de conservare ca să se îndepărteze rapid înainte de a relua conflictul din punctul în care încercaseră să se omoare unul pe altul.

Capitolul 13

– Ce s-a întâmplat jos? îl întrebă Ohr pe Richard din ușă, întorcându-se în cameră. M-am întors la masă împreună cu Gabby și am văzut că și tu și tânăra lady plecaserăți. Gabby era încă foarte furioasă după ce m-a făcut cu ou și cu oțet și s-a gândit că poate ați plecat amândoi într-un loc mai intim. Sunt recunoscător că a plecat atât de furioasă, că nu a mai zis nimic.

– Îmi pare rău că te-a făcut cu ou și cu oțet.

Ohr ridică din umeri.

– Fiindcă promisesem să nu te las să intri în necazuri, o meritam. Totuși, eu am rămas și mi-am terminat prânzul ca să-ți ofer puțin timp în caz că reușeai să o faci pe doamnă să urce aici.

– Dacă te-ai gândit la posibilitatea asta, te-ai înșelat amarnic.

Ohr observă în cele din urmă că Richard își strângea hainele în geanta de voiaj.

– Ți-a trimis Gabby vreun mesaj că plecăm mai repede din cauza asta?

– Nu, dar eu plec. Richard nu ridică ochii când o spuse. Panica pe care o simțea era aidoma cu panica prin care trecuse cu nouă ani în urmă, așteptând o corabie care să plece din Anglia și temându-se că zbirii tatălui său aveau să-l găsească și să-l târască înapoi la Willow Woods, căminul lui din împrejurimile Manchesterului, în Lancashire – și iadul lui personal.

În noaptea aceea, teama fusese foarte reală, fiindcă știa că începuseră deja să-l caute. Acum avea ceva mai mult timp. Dacă tatăl lui nu era în Londra, ceea ce ar fi fost improbabil, fiindcă rareori călătorea atât de departe de casă, era nevoie de o zi sau două pentru ca mesajul să ajungă la el, în funcție de modul de a călători al mesagerului. Richard nu credea că Julia nu avea să trimită mesajul. Dar dacă pleca din hotelul acesta, putea să controleze încă situația.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Ohr în continuare. Tânăra domnișoară voia un inel pe deget, în locul unei frumoase tăvăleli.

– Exact.

– Ei, am glumit. Nu ai stat aici destul timp pentru ca o femeie să insiste să se mărite cu tine.

– Timpul e irelevant dacă femeia a fost logodită cu tine aproape de când s-a născut.

– De fapt, asta ar face timpul mai mult decât relevant, sublinie Ohr. Sună mai degrabă ca o căsătorie aranjată din cultura mea, nu din a ta.

– Poporul meu e pe jumătate strămoșul poporului tău, vorbind acum despre americani, dar oricum l-ai privi e încă arhaic, și eu nu am scăpat din situația asta oribilă acum câțiva ani ca să mă las prins de ea din nou. Drăcia dracului, chiar m-am gândit că s-o fi măritat până acum cu alt individ pe care să-l chinuiască o veșnicie.

– De ce nu te-ai căsătorit cu ea dacă erai obligat? întrebă Ohr precaut.

– Obligat, din cauză că tatăl meu a semnat un contract, prin care eu renunțam la viață? Nici pomeneală.

– Totuși...

– Nu, pentru Dumnezeu, nu încerca să mă faci să mă simt vinovat fiindcă nu am onorat cuvântul tiranicului meu tată, care credea că poate să-mi trăiască viața în locul meu. În plus, hai să spunem lucrurilor pe nume, Ohr. Eu și fata ne urâm reciproc. Dacă i-aș fi cerut să se mărite cu mine, atunci m-aș putea simți obligat, dar nu am făcut-o. Nu mi-am dorit niciodată vreo parte din ea sau din averea ei blestemată după care tânjește tata.

– Încep să înțeleg.

Richard închise geanta, apoi privi spre Ohr, încuviință din cap și spuse:

– Mă gândeam eu că ai să poți. Nu orice cultură sădește în copii datoria de a-și cinsti părinții mai presus decât orice. Ceea ce nu înseamnă că eu nu i-aș onora pe ai mei din dragoste, dacă aș avea măcar un părinte care să merite să fie iubit. Nu am. Dar nu o să mă urc pe o corabie până nu îmi rup toate vechile legături cu locul acesta, și n-o pot face până nu îmi văd fratele pentru ultima oară.

– Fratele despre care ai vorbit acum câțiva ani, când erai atât de beat, că nu te puteai ține pe picioare?

– Chiar ți-am pomenit de el? De ce nu mi-ai zis niciodată?

Ohr ridică din umeri.

– Mi-am imaginat că era ceva despre care nu voiai să vorbești, din moment ce nu ai făcut-o niciodată – în afară de ocazia aceea în care erai prea beat ca să-ți amintești.

– Ești uimitor de lipsit de curiozitate, prietene.

– Se numește răbdare. Dacă mi-e scris să știu, până la urmă voi ști.

Richard chicoti.

– Pierzi mult cu atitudinea asta.

– Vrei să te ajut să-l găsești pe fratele tău?

Instinctul îl îndemna pe Richard să refuze. De fapt, nu voia ca prietenul lui să afle ce jalnică fusese viața lui aici. Dar el nu se putea apropia de Willow Woods. Timpul nu îi schimbase înfățișarea

pe cât de mult sperase. Poate că trupul i se schimbase, dar se părea că fața lui nu suferise transformări drastice în nouă ani, sau unsprezece, în cazul Juliei. Ea îl recunoscuse sau crezuse că arăta destul de familiar ca să-l prindă cu întrebarea care îl făcuse să-și dea seama cine era.

Dumnezeule mare, nu se gândise la așa ceva. Ea nu mai semăna deloc cu micuța slăbănoagă sălbatică, care îl chinuise pe când erau copii. Nu putea spune nici măcar ce culoare aveau ochii ei atunci, fiindcă erau îngustați de furie. Părul ei era mult mai deschis, aproape alb în copilărie, nu blond-cenușiu ca acum. De fapt, se făcuse drăguță! Cine s-ar fi gândit? Dar el știa ce harpie răutăcioasă se ascundea sub toate astea. Era destul să vezi ce repede se înfuriase în momentul în care ghicise cine era el.

– Știu unde să-l găsesc pe Charles sau cel puțin presupun că el și soția lui, Candice, locuiesc încă la Willow Woods cu tata, spuse Richard. Nu mă pot apropia eu însumi, altfel risc să fiu târât înapoi în capcană.

– Deci, simți că ai obligații?

– Nu, nici măcar una. Dar, în realitate, ajutorul tău mi-ar fi de folos.

Ohr încuviință și începu să-și facă și el bagajele. Nu întrebă de ce se temea Richard să fie găsit de tatăl lui. Discreția lui era cu adevărat surprinzătoare.

Richard hotărî să-i povestească de bunăvoie câte ceva despre viața lui, pentru orice eventualitate.

– E o poveste complicată, Ohr. Poate că eu sunt propriul meu stăpân acum, dar tata nu ia asta în considerare. Folosește... mijloace crude... ca să-și îndeplinească voința și a angajat brute care să i-o pună în practică. E Milton Allen, contele de Manford.

– Asta înseamnă că ești aristocrat, la fel ca membrii familiei Malory?

– Da, însă eu sunt al doilea fiu. Eu nu moștenesc titlul. Tata nu e sărac, dar nu e nici bogat. Poate trăi confortabil, ca să spun așa. Dar cum el e un tiran nepăsător, s-a hotărât să-și vândă fiii la mezat ca să-și îmbunătățească situația.

– Nu e o practică neobișnuită; mulți își umplu cuferele prin căsătorie.

– De acord, dar în zilele și în epoca noastră părinții iau în considerare preferințele copiilor lor. Eu și fratele meu ar fi trebuit să fim lăsați să ne alegem propriile soții, ținând cont de criteriile tatălui nostru. Dar nu am fost nici măcar consultați, ni s-a spus doar cu cine urma să ne căsătorim, și asta înainte de a împlini măcar vârsta cuvenită.

Charles, care moștenea titlul, a fost folosit ca să ne ridice pe scara socială, și nu poți urca mai sus decât căsătorindu-te cu fiica unui duce. E un nivel atât de înalt, încât nu ar fi putut fi atins de fiul unui conte în împrejurări obișnuite. Dar Candice, fata cu care s-a logodit Charles, era atât de neatrăgătoare ca înfățișare și fire, încât tatăl ei, ducele de Chelter, nu a putut scăpa de ea după ce a încercat trei sezoane. E o femeie care țipă întruna. Și se plânge întruna. Asta a făcut ca toți pretendenții ei – și erau destui care se gândeau să creeze o legătură cu ducele prin căsătoria cu fiica lui – să o ia la fugă în direcția opusă înainte de a ajunge la altar. Se glumea deja pe seama logodnelor rupte cu ea. Așa că ducele s-a grăbit să accepte oferta tatălui meu și l-a luat pe fiul lui mai mare, deși fata era cu patru ani mai vârstnică. S-au căsătorit cu doi ani înainte de a pleca eu de acasă, și căsnicia a devenit coșmarul de care ne temeam și eu, și Charles.

– Deci, se pare că ai plecat ca să eviți căsătoria pe care ți-a aranjat-o tatăl tău. De ce nu a făcut și el la fel?

– În calitate de întâi născut, avea mult mai multe de pierdut. Și el nu e atât de rebel cum m-am dovedit a fi eu. Poate că s-a înfuriat și și-a blestemat soarta, dar până la urmă a făcut întotdeauna ce i-a spus tata. Vrea să devină conte într-o zi. Dumnezeule, obișnuiam să mă înfurii pe el pentru că ceda întotdeauna. Și uite unde a ajuns acum din cauza asta: s-a însurat cu o femeie care îi face viața iad. L-a făcut să bea, știi. Nu cred că l-am mai văzut niciodată treaz după ce s-a căsătorit cu ea.

– Ai crezut că același lucru ți se va întâmpla și ție, nu? ghici Ohr.

– Glumești? Știam că avea să fie exact așa. De fapt, mă temeam că aveam să sfârșesc prin a-mi ucide aleasa, dacă nu mă ucidea ea înainte. Ne uram de moarte.

– De ce?

Capitolul 14

Richard trebui să se gândească un moment la întrebarea lui Ohr. Din ziua în care se născuseră, el și fratele lui nu avuseseră niciodată voie să aleagă singuri, în nici o privință. Jucăriile lor, animalele de companie, prietenii, hainele, chiar și felul în care se tundeau erau hotărâte de conte, nu de ei. Acesta nu era doar strict și exigent, ci un tiran pe domeniul său și le impunea o disciplină cu un zel peste măsură. Richard nu-și amintea să-l fi iubit vreodată. Deci era ușor să spui că logodna aranjată pentru Richard fusese picătura care umpluse paharul, cea mai rea încercare a tatălui său de a controla fiecare aspect din viața lui. De aceea o respinsese pe Julia Miller înainte de a o întâlni chiar.

Încercă să-și amintească acea primă întâlnire, ceea ce nu era ușor. Toate întâlnirile ulterioare, furioase și violente, îi veniră în minte.

Nici măcar nu știuse de ea în primii patru ani de logodnă. Când tatăl lui îl anunțase în cele din urmă, cu o lună înaintea întâlnirii, că urma să îl însoare pentru bani, el îi spusese că nu avea s-o facă. O declarație destul de curajoasă pentru un băiat de zece ani, și fusese pedepsit sever pentru acea insolență. Bățul pe care îl folosea tatăl pentru disciplinarea lui și a fratelui său se rupsese de spinarea lui în ziua aceea, și urmele nu se vindecaseră complet când își întâlnise logodnica. Poate că transferase asupra Juliei ceva din ura pe care o simțea față de tatăl lui, fără să-și dea măcar seama.

Dar adevărata răzvrătire împotriva situației începuse pe când avea cincisprezece ani, iar el și neastâmpărata lui logodnică promiseseră să se omoare unul pe altul. Îi spusese tatălui său despre asta și îi ceruse să anuleze contractul de căsătorie. Milton râsese de el și îi spusese: „Dacă nu te înțelegi bine cu mucoasa, ignor-o după ce îți va da unul sau doi moștenitori. E foarte simplu, nu? Este exact ce am făcut eu cu mama ta, odihnească-se în pace, vrăjitoarea".

Richard nu își amintea de mama lui. Murise la un an după ce-l născuse. Dar Charles îi spusese cât de teribile obișnuiau să fie certurile dintre părinții lor. După cât se părea, nici ei nu putuseră să-și aleagă partenerul.

Știind, prin urmare, că nu avea cum să scape de logodna aceea oribilă, dacă tatăl lui nu o desfăcea, Richard își făcuse un plan pentru a obține acest lucru, pariind pe sume mari, care să ducă la ruinarea contelui. Dar planul nu dăduse roade. Nu fusese deloc ușor să găsească bărbați dispuși să joace cu el la vârsta aceea fragedă, și când reușise să găsească până la urmă niște indivizi dezmățați în fața cărora să piardă, nici unul dintre ei nu voise să-i ceară tatălui său să-i plătească datoriile, fiindcă tatăl lui era un pair al regatului. Dimpotrivă, se arătară deosebit de politicoși cu Richard și fuseseră al naibii de înțelegători, spunându-i că aveau să-l aștepte până va putea plăti. După doi ani înțelese că trebuia să părăsească Anglia. Era singura cale de scăpare.

Dar amintirea acelei zile de demult, în care părinții Juliei o aduseseră la Willow Wood ca să se întâlnească pentru prima dată, era atât de vagă, încât nu-și putea aminti decât durerea pe care i-o produsese ea. Era greu de uitat asta. Și avea doar cinci ani!

Julia se apropiase de el pe aleea largă din spatele conacului uriaș, unde el arunca bețe câinelui ca să le prindă. Ea nu își ridicase privirea ca să se uite la el, așa că nu-i putea vedea fața. Doar se prefăcea că era sfioasă, fără îndoială. Codițele ei albe legate cu panglici roz cădeau pe umerii osoși. Mica ei bonetă era o îngrămădeală de flori albe și galbene. Rochia ei roz cu alb era făcută din cel mai fin in de pe piață, desigur. „Ce fetiță drăguță", gândea oricine o întâlnea – până vedea ochii micului monstru.

El știa că părinții îi supravegheau de pe terasă. Tatăl lui îl chemase ca să-i spună că sosise familia Miller și era probabil furios din cauză că Richard nu alergase imediat acasă. Așa că fata fusese trimisă să i se alăture. Era sigur că el se purtase cât se putea de

bine, în ciuda resentimentului trezit de întâlnirea cu bogătana cu care era silit să se însoare.

Spusese oare ceva despre asta? Nu-și putea aminti, dar ea îl uimise când izbucnise pe neașteptate în plâns. Își aminti că se întrebase cum naiba se ajunsese la asta, așa că probabil nu fusese din cauză că îi spusese ceva. Dar lacrimile fetei nu duraseră mai mult de un minut, apoi se repezise dintr-odată la el cu pumnii în vânt, și unul din pumnii aceia îl lovise sub coaste, probabil neintenționat, făcându-l să cadă în genunchi. Asta îl așeză cam la nivelul ei, din nefericire, așa că îl lovi exact în același loc, de data sigur cu intenție, și așa începu războiul.

Tatăl ei fusese consternat și alergase repede să o ia de pe el, dar nu înainte ca ea să umple de sânge buza lui Richard în timp ce el gemea pe pământ. Îi strigase lui Gerald Miller că nu voia să se mărite cu un blestemat de Allen. Mama ei roșise de stânjeneală și rămăsese fără cuvinte. Gerald se întorsese spre Milton și spusese: „Poate că nu a fost o idee atât de bună, până la urmă".

Milton râsese de tatăl îngrijorat și îl asigură:

– Copiii sunt copii. Ia aminte la vorbele mele, nici nu-și vor mai aminti de incidentul acesta când vor fi mari. Și e prea târziu să ne răzgândim. Logodna a fost deja anunțată. Fiica ta va culege beneficiile chiar și înainte de nuntă. Din momentul în care a fost semnat contractul, ea a câștigat biletul de intrare în lumea bună. Așa că încearcă să o înveți să se poarte înainte de următoarea întâlnire.

Reacția aceasta era atât de tipică pentru tatăl lui Richard. Gerald Miller nu păruse mulțumit. Nu fusese singura ocazie când tatăl Juliei încercase să-l convingă pe Milton să anuleze contractul. Într-un moment se oferise chiar să-i plătească toată dota promisă ca să-i pună capăt. Dar Milton devenise mai lacom de atunci. Numele lui Miller apărea des în ziare datorită unei noi afaceri, a unei proprietăți cumpărate sau a altui succes, și Milton jubila de fiecare dată când citea ceva despre norocul familiei Miller, fiindcă totul urma să fie în curând al lui. Richard sperase un timp că Gerald Miller avea să anuleze contractul oricum, dar se părea

că era oprit de lovitura pe care ar fi primit-o reputația lui în afaceri și de teama de scandal a lui Helene, soția lui.

Nu se știe dacă Julia învățase bunele maniere, fiindcă nu le demonstrase niciodată față de Richard. Avea o cicatrice pe ureche, de când încercase să i-o smulgă cu dinții. Nasul îi fusese desfigurat pe viață când ea i-l rupsese și lui îi fusese rușine să recunoască, așa că nu fusese chemat nici un doctor să i-l îndrepte. În timpul acestor vizite, din fericire puțin frecvente, nu se înțeleseseră niciodată. Dar în străfundul minții lui, întotdeauna, era faptul că trebuia să se însoare cu acest mic monstru și asta doar fiindcă tatăl lui dorea uriașa dotă și accesul la averea lui Miller, care venea odată cu ea. De ce naiba nu încercase să se căsătorească el cu ea, dacă o voia atât de mult în familie?

De fapt, îi pusese tatălui întrebarea asta în una dintre numeroasele ocazii în care încercase să scape de contract.

– Nu fi ridicol, băiete, îl mustrase acesta. Vezi tu, tatăl ei o iubește. Nu o s-o lege pe viață de un bărbat mai bătrân decât el.

– Dar o mărită ca să avanseze pe scara socială, așa că ce mai contează? întrebase Richard.

– Miller e un plebeu ieșit din comun. Nu vrea să avanseze social. E atât de bogat, încât nu îi pasă de titluri sau de oportunitățile care i s-ar deschide dacă ar avea un aristocrat în familie.

– Atunci de ce a fost de acord cu această legătură nepotrivită?

– Se pare că femeile din familia lui gândesc diferit. Dacă nu aș fi aflat, în timpul cercetărilor pe care le-am făcut asupra familiei lor, că una dintre femeile Miller și-a cumpărat un lord și s-a căsătorit cu el acum câteva secole, și alta a făcut același lucru exact acum două generații, probabil că nu aș fi avut de ce să mă leg. Dar am folosit informația asta ca piatră de temelie în înțelegere. Când veți avea moștenitori, cei din clanul Miller vor face parte din aristocrație, exact cum au încercat să facă înainte, dar au eșuat. Soția lui Miller, desigur, a fost emoționată de această logodnă. Totuși, poate că Gerald nu și-ar fi logodit fiica la o vârstă atât de fragedă dacă tu nu ai fi semănat cu mama ta și nu ai fi fost un băiat așa de frumos, încât fiica lui să fie încântată de tine.

– Nu e deloc încântată de mine, mă disprețuiește la fel de mult cum o disprețuiesc eu!

– Asta nu are nici o importanță, băiete. Mama ei a fost de acord cu mine că veți fi o pereche frumoasă, ceea ce a pecetluit înțelegerea.

Acesta era aspectul principal, un contract care avea să facă familia Allen la fel de bogată ca familia Miller, și din pricina asta Milton nu avea să cedeze, și cu atât mai puțin pentru simplul motiv că cei doi nu se puteau suporta.

Dar Milton adăugase în ziua aceea:

– Așa că treci peste antipatia asta ridicolă pe care ați cultivat-o. E încă un copil. Nu e destul de mare ca să fie atrasă de tine. Când va crește, vei vedea că nu va mai fi atât de arțăgoasă.

Dar evident că tatăl lui se înșelase cu prezicerea asta, așa că era bine că Richard nu se lăsase ademenit de această falsă eventualitate. Julia fusese atrasă de el astăzi, până când realizase cine era și apoi se transformase în diavolița de care își amintea atât de bine. Dar chiar dacă tatăl lui ar fi avut dreptate, și, acum, ca adult, trebuia să admită că ar fi putut s-o scape de antipatia ei, nu avea rost să încerce, pentru că lui nu i-ar fi trebuit. Nu voia să-i ofere ticălosului care îi era tată și îi făcuse viața un iad ceea ce își dorea mai mult – mijlocul de a aduce familia Miller împreună cu toată bogăția lor în sânul familiei Allen.

După ce îi povesti lui Ohr toate astea, Richard termină cu:

– Nimeni nu a fost fericit cu logodna asta, în afară de tata, și nu el se căsătorea. Dar eu nu am plecat din Anglia numai din cauza ei. Nici măcar nu a fost motivul cel mai însemnat. Am plecat fiindcă voiam să-mi trăiesc singur viața, nu să-l las pe tata s-o trăiască în locul meu. Și îl uram prea mult ca să-l fac fericit cu căsătoria asta.

– O să fac rost de o trăsură, fu tot ce avu de spus Ohr.

Richard aproape izbucni în râs. Era tipic pentru Ohr. Acesta credea cu tărie în soartă. Nu intervenea niciodată în calea ei. Putea face sugestii, putea sublinia lucrurile peste care credea că se trecuse cu vederea și se oferea să ajute. Dar nu încerca

să schimbe hotărârea cuiva, odată luată. Asta ar fi însemnat să forțeze soarta.

– Cred că niște cai ne-ar scoate mai repede de aici, spuse Richard.

– Eu să merg călare? întrebă Ohr. Glumești, nu?

Richard zâmbi.

– Cred că da.

Capitolul 15

Julia plecase direct acasă și se încuiase în camera ei. Se gândise să o caute pe Carol. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească. Dar era într-o asemenea stare, că se temea că s-ar fi luat la ceartă cu oricine. Nu voia cu adevărat ca prietena ei sau oricine altcineva, inclusiv servitorii, să o vadă în starea aceea.

Era mai mult decât supărată. Agitată, furioasă și simțind o frică puternică, nu putea nici măcar să stea jos; tremura de emoție. Cel mai rău coșmar al ei se întorsese, acum când era atât de aproape de a rupe lanțul pe care teribilul lui tată i-l înfășurase în jurul gâtului pe când era doar un copil.

Dar nu visase. Îl văzuse cu ochii ei, auzise observațiile lui neplăcute, simțise furia care o copleșea în prezența lui, așa cum se întâmplase întotdeauna. Trecuseră unsprezece ani de când îl văzuse ultima dată, și el nu se schimbase deloc, în afară de înfățișare. Dovada era primul lucru pe care îl spusese când o recunoscuse. Să-i rupă gâtul? Și nu glumise! Odinioară, pe când era copil, o ținuse deasupra unui balcon de la etajul doi, doar ca să o îngrozească.

Dar ea se schimbase. Nu se mai ofensa atât de ușor. Nu mai lăsa furia să-i conducă acțiunile. Nu mai lăsa pe cineva să o supere atât de mult, încât să vrea să-l rănească, așa cum dorise întotdeauna să-l rănească pe el. Depășise tipul acela de purtare impulsivă. Uite

cum se comportase azi. Nu încercase să-i scoată ochii. În loc de asta, fugise de el. Un lucru inteligent!

Dar furia ei nu se risipea. Se înapoiase ca să îndeplinească contractul acela oribil? Sau nu părăsise niciodată Anglia? Faptul că se îndrăgostise de Georgina Malory anul trecut însemna că fusese aici, și Londra era, cu siguranță, un oraș destul de mare ca să te poți face nevăzut. Fusese în oraș toți anii aceștia, râzând de ea fiindcă era blocată de logodna lor, iar el nu voia să se însoare cu ea?

Asta ar fi fost tipic pentru el, derbedeu vrednic de dispreț ce era! Dar ea putea trăi cu asta. Atâta timp cât tatăl lui nu afla despre prezența lui și nu îi târa pe amândoi la altar. Ea cu siguranță că nu avea să-i spună contelui că fiul său se întorsese în Anglia. Avea să continue procedurile pentru declararea morții lui Richard. Gabrielle Anderson știa că el trăia, dar Julia nu era sigură dacă Gabrielle știa cine era el în realitate sau îl cunoștea doar ca Jean Paul, așa cum îl numise. Dar Gabrielle era doar în vizită și avea să plece în curând, oricum. Și cei din familia Malory, care s-ar fi putut să-l cunoască din vedere, nu îl cunoșteau nici ei pe nume! Așa că putea continua cu demersul ei. Trebuia doar să se asigure că acel oribil contract urma să fie invalidat.

Oare avea să-i meargă? Câtă vreme nimeni altcineva nu știa de existența lui, de ce nu? Și după invalidarea contractului, Richard nu ar fi trebuit să se mai ascundă. De fapt, ar fi trebuit să facă o înțelegere cu el, ca să fie sigură că avea să se întâmple exact așa – nu, Dumnezeule mare, la ce se gândea? Din câte știa despre el, și-ar fi făcut cunoscută prezența în Anglia doar ca să-i zădărnicească planul, apoi ar fi dispărut iarăși. Ar fi fost obligată să aștepte alți zece ani înainte de a putea încerca din nou!

Dar fie că fusese în Anglia toți anii aceștia, fie că era doar în vizită, așa cum menționase, era limpede că nu intenționa deloc să se însoare cu ea. Nu fusese acasă. Contele i-ar fi dat de știre imediat dacă ar fi fost. Dimpotrivă, Richard se dusese la un bal în Londra ca să viseze la dragostea lui! Și chiar dacă era îndrăgostit de altcineva, recunoscuse că încercase să o seducă! Era atât de tipic pentru craii aceștia aristocrați să se lase conduși de

instinctele carnale. De ce să fie surprinsă că Richard ajunsese unul dintre ei?

Cum se putuse simți atrasă de el? Când se gândea că îl găsise încântător, chiar pentru o clipă, se simți dezgustată de ea însăși! Asta o făcea să pară o fată bătrână jalnică și disperată! Farmecul lui era probabil la fel de fals ca el, cu încercarea lui de a se da francez. Cum de ajunsese să-l considere chipeș azi, când farmecul lui era atât de superficial? Nimic din sufletul lui nu era frumos. Era meschin, demn de dispreț. Era un snob de tipul cel mai josnic, felul de om care nu-și poate ține gura închisă și vorbește mereu despre presupusa lui superioritate. Se uitase întotdeauna de sus la ea, gândise că nu era destul de bună pentru el, și i-o spusese. Cerule, amintirile se întorceau cu alai! Crezuse că le lăsase în urmă, că nu avea să se mai gândească niciodată la zilele acelea.

Dar Richard Allen nu fusese atunci acolo ca să i le reamintească.

Capitolul 16

– Cred că ești emoționată, îi spusese Helen Miller fiicei ei. Este un băiat atât de fin și de chipeș. Și un lord! Vei fi o lady, ca mătușa ta Addie!

Mama Juliei era sigur emoționată din cauza asta. De puține ori se arăta hotărâtă în vreo privință, dar logodna aceasta fusese excepția, fiindcă fusese în favoarea ei de la început. Julia era și ea emoționată, în principal fiindcă emoția mamei era molipsitoare. Atâta timp cât se mulțumiseră să vorbească despre asta, Julia fusese încântată. Fiul contelui părea un băiat minunat. Dar căsătoria era atât de departe. La drept vorbind, ar fi preferat să aibă o nouă păpușă, nu un soț.

Nu știuse nimic despre băiatul minunat cu care era logodită. De fapt, tatăl lui trimisese rapoarte despre progresele lui Richard, și Gerald i le împărtășise. Lordul Richard se descurca bine la școală.

Lordul Richard avea un nou câine. Voia și ea unul. Lordul Richard prinsese un pește uriaș în iazul său. Pe ea de ce nu o ducea nimeni la pescuit? Părinții ei doriseră să se simtă de parcă l-ar fi cunoscut pe Richard înainte de a-l întâlni. Se părea că reușiseră.

Dar întâlnirea cu el era atât de îndepărtată, că nu se gândise niciodată la ea în realitate. Apoi sosise ziua, curând după a cincea aniversare, și reacția ei nu fusese deloc cea așteptată. Pe drumul acela lung spre Willow Woods, domeniul contelui de Manford de lângă Manchester, ea se agitase atât de tare că făcuse urticarie și pielea de pe față i se înroșise foarte tare. Mama ei plânsese când observase. Gerald râsese de amândouă, spunând că erau prostuțe. Julia nu putea nici măcar să spună de ce era atât de agitată. Fiindcă voia ca Richard s-o placă și se temea că nu avea să fie așa? Fiindcă nu i se păruse niciodată real, până atunci?

Julia trebuise aproape să fie târâtă în conacul acela mare de la țară. Apoi fusese uluită de mărimea lui, în timp ce erau conduși printr-o mulțime de camere în drum spre conte și ea trăgea cu ochiul. Casa ei era mare, dar nu ca asta. Fiecare cameră de aici era uriașă, și întreaga casă era enormă, pe lățime și pe înălțime. Toate se potriveau atât de bine, picturi vechi de secole, candelabre uriașe de cristal, tapiserii care acopereau discret pereții. Nimic nu era țipător sau fastuos, ca stilul francez la modă pe care îl prefera mama ei.

Îl mai întâlnise pe conte, dar își amintea doar vag vizita lui înainte de a patra aniversare, pentru a vedea cum crescuse, fiindcă nu o văzuse de când era bebeluș. Nu îl adusese și pe fiul lui. Băiatul nu era nici acum în conac. Era afară, cu câinele lui. Se simți atât de ușurată! Aproape că plânsese.

– Du-te și fă cunoștință, Julie, o îndemnase Helene. O să vă înțelegeți de minune. Știu că așa va fi!

Tatăl ei se ridicase să o însoțească, dar Helene îi pusese o mână pe braț.

– Vor fi mai relaxați dacă nu se simt constrânși de prezența noastră, spusese Helene, de parcă Julia nu ar fi putut s-o audă.

Mama ei vorbea adesea despre ea în prezența ei, de parcă nu ar fi avut urechi. Lasă ca această primă întâlnire să decurgă firesc.

Julia coborâse în grădină târându-și picioarele de parcă ar fi avut o tonă. Ce se presupunea că trebuia să-i spună băiatului? Putea să vorbească despre câinele lui și să menționeze că ea avea trei. Unul nu îi ajunsese. Putea să-i spună despre poneiul pe care îl primise de curând și despre lecțiile de călărie care urmau să înceapă în vara aceea. Sau putea să-i ceară s-o învețe să pescuiască! Tatăl ei îi spusese că avea s-o învețe el în curând, deși mama ei se plânsese că nu era ceva potrivit pentru o fată. Dar lacul era chiar acolo, pe proprietate, în spatele băiatului, un lac mare, și ea știa că el cunoștea totul despre pescuit.

El nu o observase, dar când ea se apropie observă cât de mare era, de două ori mai înalt decât ea! Nu se așteptase la asta. Nu cunoștea pe altcineva care să aibă zece ani. Cu părul lui negru tuns scurt și jacheta elegant croită, părea un adult în miniatură, în timp ce ea era îmbrăcată cu o rochiță copilărească, fără formă. Era la fel de chipeș cum i se spusese, perfect în orice privință, deși poate puțin cam slab. Dar asta nu conta. Și ea era slabă.

Pașii ei încetiniseră, fascinată de această primă întâlnire cu logodnicul ei. Când el o observase în cele din urmă, ea își coborâse imediat privirea. Nu se mai uita pe unde călca, așa că ar fi putut foarte bine să ajungă în lac. Se simțise din nou agitată, așa că putuse aproape să simtă cum erupția de pe obraji se intensifica. Dar continuase să meargă, cu capul plecat, până ajunsese lângă el și îi văzuse picioarele pe sub marginea bonetei.

– Deci, tu ești portofelul gras cu care trebuie să mă însor? îi spusese el.

Ea își ridicase privirea spre el, neînțelegând la ce se referea. Ea nu era grasă.

– Ce păcat, adăugase el pe un ton urâcios, zgâindu-se la obrajii ei. Ai fi putut să fii măcar drăguță. Asta ar fi făcut logodna puțin mai tolerabilă.

Ea nu înțelegea încă snobismul sau condescendența, dar înțelese că el nu o plăcea. Fusese atât de agitată din cauza acelei prime întâlniri, îngrozită de-a binelea de fapt, și acum simțămintele

ei erau atât de rănite, că o podidiră lacrimile. Apoi, moartă de rușine fiindcă plânsese, fu copleșită de furie, o furie pe care n-o mai încercase niciodată, și alergase spre el, lovindu-l cu pumnii.

Părinții ei trebuiseră să o despartă de el cu forța. Și ei erau supărați. Își aminti că tatăl ei spusese că era posibil să nu fi făcut un lucru atât de minunat pentru ea, la urma urmei, aranjându-i căsătoria cu fiul unui conte. Dar tatăl lui Richard se mulțumise să râdă de incident, asigurându-i părinții că așa erau toți copiii de vârsta lor. Julia nu reușise să se potolească până nu se văzuse în trăsură, în drum spre casă.

Helene nu mai știa cum să se descurce cu izbucnirile furioase ale fiicei ei, și urmară destule – de fiecare dată când ea sau Gerald sugerau altă vizită la Willow Woods. Helene era foarte îngrijorată, gândindu-se că Julia avea să ruineze poziția socială a familiei lor, insultând un nobil. Gerald îi spusese apăsat să înceteze, fiindcă logodna aceasta era un dezastru și el nu ar fi fost niciodată de acord, dacă ea nu i-ar fi ridicat atâta în slăvi pe blestemații de nobili. Helene fusese întotdeauna nehotărâtă, dar după asta nu mai fusese în stare să ia nici o decizie, toată viața ei.

Julia trebuise să se întâlnească din nou cu Richard Allen, dar nu înainte de trecerea unui an întreg. Acesta fu timpul de care avu nevoie ca să nu mai izbucnească în lacrimi și să nu înceapă să țipe la menționarea unei posibile vizite. Nu era destul de mare că să înțeleagă de ce eșuase prima lor întâlnire, dar bănuise că nervozitatea lor reciprocă fusese de vină. Reușise de asemenea să înțeleagă ce însemna să fii snob și realizase că el exact așa era, un snob, deși spera că avea să fie în stare să-l ierte și s-o ia de la capăt. Își imagină cam o mie de asemenea întâlniri, în care el își cerea iertare și era minunat, așa cum trebuia să fie.

Nici unul dintre scenarii nu se adeveri, fiindcă primele lui cuvinte fură:

– Dacă mă lovești din nou, te lovesc și eu.

Înainte de a-i spune asta, petrecură aproape o oră în camera în care se aflau părinții lor și Charles, fratele lui. Adulții se temeau să-i lase singuri din nou. Aproape printr-un acord tacit, Julia și Richard se purtară cât se putea de bine. Fusese ușor, atâta

timp cât nu trebuiseră să-și vorbească. Julia făcu un pas înainte, prefăcându-se că Richard nu era acolo și vorbind în schimb cu Charles.

Fiindcă nu văzură nici un semn de violență, părinții începură să se relaxeze. Bărbații ieșiră să joace biliard. Lăsată singură cu cei doi băieți și incontrolabila ei fiică, Helene avu un atac de panică și ieși, scuzându-se.

În momentul în care ea părăsi camera, Charles, care era cu trei ani mai mare decât Richard, oftă plictisit și spuse că avea lucruri mai bune de făcut. Dintr-odată, cei doi logodnici se treziră singuri, privindu-se bănuitori, iar Richard o avertiză în legătură cu loviturile.

– Ai lovi o fată? întrebă ea.

– Tu nu ești o fată, ești un mic monstru. Am luat bătaie fiindcă *tu* m-ai atacat. Tata nu a crezut că nu eu te-am provocat.

– Tu ai început, și mă bucur că te-am bătut, răspunse ea, și buzele începură să-i tremure.

– Vrăjitoare mică, știi măcar cum e să fii bătut? rânji el. Nu știi, nu-i așa? Ei bine, doare al naibii de tare!

Fiindcă el urla la ea, ea nu putu să-și stăpânească lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Oh, Dumnezeule, se purta din nou ca un bebeluș plângăcios în prezența lui! Nu aveau să se placă niciodată, dar erau legați unul de celălalt!

Ea prinse degetul pe care Richard îl agita furios în față și îl mușcă cât putu de tare. El fusese furios, dar nu o mușcă, nici nu o lovi. O luă de codițe și o târî afară din casă, direct spre lacul care se afla în spatele conacului Willow Woods! Apoi o aruncă în apă de pe micul ponton de care erau legate bărcile! Ea nu știa să înoate, așa că agită brațele înspăimântată, în timp ce încerca să țipe. El se înfurie mai tare, silit să intre în apa rece și să o scoată la mal. Fiindcă amândoi erau uzi până la piele, nu avură cum să nu le spună părinților ce se întâmplase. Părinții ei o duseră direct acasă. Ea speră că Richard avea să capete altă bătaie.

Timpul trecu. Prietenia cu Carol, vecina ei, progresă, până deveniră cele mai bune prietene. Ea nu se gândea niciodată la Richard când era cu Carol, și deveniră nedespărțite. Știa că tatăl ei încercase din nou să o scape de logodna aceea oribilă. Îi auzise

pe părinții ei discutând despre asta și despre cât de amărât era Gerald fiindcă tatăl lui, contele, nu avea de gând să-i elibereze de promisiune. Mama ei era încă în favoarea căsătoriei și îi amintea tatălui ei că, mai devreme sau mai târziu, copiii urmau să depășească animozitatea inițială. Îl implora să le ofere timp și să nu facă nimic precipitat, și în final el recunoscu că nu era nevoie să pornească o mare bătălie împotriva contelui, într-o problemă care se putea remedia mai târziu.

Când împlini șapte ani, Julia se înălță, dar era încă subțire. Era de asemenea atât de sigură că putea trata cu ofensivul ei logodnic fără să se lase copleșită de emoții, încât sugeră altă vizită. Mama ei fusese încântată. Aștepta încă lucruri mărețe de la această unire.

De data aceasta urmau să petreacă tot sfârșitul de săptămână la Willow Woods. Copiii nu aveau să fie lăsați singuri nici un moment.

Vizita începu destul de plăcut. Charles juca o partidă de șah cu ea. Ea îl plăcea. Era la fel de chipeș ca și fratele lui, dar mult mai mare, deși nu era încă adult. Era sigură că o lăsase să câștige, dar asta o binedispuse oricum. Apoi Richard îi luă locul, așezându-se la măsuță în fața ei. Nu fuseseră niciodată atât de aproape unul de altul fără să intervină vreo violență.

– Prietenii mei îmi spun Julie, îi șopti ea sfioasă logodnicului ei, în timp ce prima partidă de șah progresa. Nu are atât de multe silabe ca Julia.

– Nu, tot sunt prea multe pentru limba mea, răspunse el fără să se uite la ea. Îmi place mai mult Jewels. Rich și Jewels[1], facem un cuplu bogat! Te-ai prins?

Din nefericire, se prinsese.

– Nu-mi place.

– Nu îți ceream permisiunea. În plus, e al naibii de nimerit, Rich și Jewels. Doar la asta suntem buni, nu? Să umplem de bogății cuferele tatălui meu.

[1] Joc de cuvinte intraductibil: Jewels, care se pronunță la fel ca Jules, o prescurtare de la Julia, înseamnă bijuterii, iar Rich, o prescurtare de la Richard, înseamnă bogat. (n.tr.)

– Am spus că nu-mi place, sâsâi ea.

– Păcat, Jewels.

De atunci îi spusese mereu așa și de fiecare dată o făcuse să vadă roșu de furie, așa cum văzuse și atunci. Se ridică dintr-odată de la masă și ieși pe terasă ca să numere până la o sută. Dădaca ei o învățase trucul acesta, și funcționa! Exact cum ar fi făcut o lady matură! Nu îl lovise cu piciorul pe sub masă. Nu îi răsturnase piesele de șah în poală. Nici măcar nu i le aruncase în cap, ceea ce l-ar fi durut destul de tare, fiindcă erau făcute din metal greu, vopsit. În schimb, ieșise din cameră. Când se întorsese, nu crezuse că o să-l găsească tot la măsuța de joc, așteptând-o.

Bățoasă, i se alătură. El câștigă repede partida. Ea îi ceru să înceapă alta. Se gândea că avea s-o refuze, dar n-o făcuse. Își dorea s-o fi refuzat. O bătuse de fiecare dată, zâmbind superior. Ea refuzase să se dea bătută și insistase să joace altă partidă, și alta, până la ora cinei.

Reușiră să treacă peste ziua aceea fără să se încaiere. Ea se abținuse și îi ignorase insultele. Era destul de matură ca să știe cum să se poarte cu el acum și era foarte mândră de ea!

După masă plecase direct la culcare și, bucuroasă de succesul repurtat, reușise să adoarmă imediat. Ceea ce fusese o catastrofă, fiindcă se trezi prea devreme a doua zi, înaintea adulților. În timp ce stătea singură în salon, intrase Richard.

Când o văzu, păru gata să iasă din cameră. Ar fi trebuit să tacă din gură și să-l lase să plece. Dar se gândi că putea supraviețui unei alte zile în care să-și controleze temperamentul, chiar dacă el ar fi provocat-o.

– Jucăm șah din nou astăzi? întrebă ea. Încă nu am câștigat.

– Nici nu o să câștigi, fiindcă nu ai habar cum să joci. Ești încă un copilaș, nu-i așa, Jewels? Nu poți să te descurci nici măcar la un joc simplu, ca șahul.

Ea își dădu seama că el nici măcar nu încerca să se înțeleagă cu ea. Ziua de ieri nu conta, fiindcă fuseseră sub ochii atenți ai părinților.

– Te urăsc! țipă ea.

El râse cu amărăciune.

– Ești prea tânără ca să știi măcar ce înseamnă, mucoasă proastă. Dar eu știu prea bine.

Ea îi aruncă farfuria în cap. Nu îl nimeri, bineînțeles. Farfuria, care era prea mare și prea grea ca să se apropie măcar de el împinsă de puterile ei slabe, căzu pe dușumea. Dar el o privi cu ochii întredeschiși. Intenția ei fusese clară. Începu să înconjoare masa ca să pună mâna pe ea. Ea țipă și o luă la fugă spre ușă. Nu se opri până nu ajunse înapoi sus, în siguranța dormitorului ei.

Dar el o urmări! Năvăli înăuntru înainte ca ea să se gândească măcar să încuie ușa, și în câteva secunde o târî până în balconaș și o împinse spre grilaj. Ea crezu că voia să o omoare! Era prea îngrozită ca să țipe. El o luă de picioare și o ținu cu capul în jos, peste balustradă.

Nu cunoscuse niciodată furia înainte de a-l întâlni pe Richard Allen. Dar nu experimentase nici asta. Teamă pură. În timp ce el o ținea peste balustradă, ea era paralizată de spaimă. El nu avea putere ca s-o țină așa! Fusese sigură că urma să moară!

Când o trase înapoi sus, în cele din urmă, el râse înainte ca picioarele ei să ajungă pe balcon.

– Ești tot atât de scheletică precum bănuiam!

Rochia ei largă coborâse înapoi acum, dar când o lăsase cu capul în jos, rochia îi acoperise fața, dezvelindu-i picioarele goale și lenjeria intimă. Dar chiar în secunda în care simți sub picioare balconul solid, toată teroarea la care o supusese el se transformă pe loc în cea mai teribilă furie pe care o trăise vreodată. Nu mai știa cum îi rupsese nasul. Cu pumnul? Cu o lovitură sigură cu dosul palmei? Dar dintr-odată el se dădu înapoi în camera ei, ținându-și nasul cu mâna. Ieși în fugă din încăpere, dar nu înainte ca ea să vadă sângele șiroind.

Rămase pe balcon gâfâind și suspinând întretăiat, acum că era singură și în siguranță. Îl văzu pe Richard alergând peste peluză și dispărând în pădurea din spatele casei.

Nu voise să-i spargă nasul, fusese o simplă întâmplare, dar se bucura nespus, după ce îi făcuse el. Măcar scăpase de el. Alergase spre pădure cu nasul sângerând ca un cățel rănit sau poate doar

bosumflat. Dar ea nu mai aşteptă să vadă dacă se întorcea. De cum se treziră părinţii ei, îi convinse să o ducă acasă. Nu le povesti ce se întâmplase. Îşi închipui că nici Richard n-o făcuse.

Refuză categoric să meargă din nou la Willow Woods şi de data asta se ţinu tare. După şase luni, veni Richard să o viziteze la Londra. Era prea devreme. Oroarea ultimei vizite nu pălise încă. Nu avea să mai vorbească cu el, nici să încerce să se împrietenească. Acum îl dispreţuia cu toată fiinţa.

Cu toate acestea, el continuă să o viziteze la Londra. Îşi aduse chiar şi câinele cu el, şi folosi animalul ca pe o scuză pentru a petrece mai mult timp în parc, în loc s-o viziteze pe ea. Ceea ce era un lucru bun, deoarece, cu fiecare vizită, animozitatea dintre ei creştea tot mai mult.

Ea îl ataca oricând erau singuri, imediat, cu răutate. Din cauza lui, acum se temea de înălţime. Dar el avea avantajul că era mai puternic, aşa că atacurile nu o duceau nicăieri: el se mulţumea să râdă şi să o ţină la distanţă, ceea ce o înfuria şi mai tare. Astfel că, atunci când reuşea să se apropie suficient, îl ataca rapid şi brutal. Da, brutal, şi nu îi era nici măcar ruşine. O merita!

Îl muşcase de picior până îi dăduse sângele şi se bucură că o făcuse. În schimb, el o încuiase în podul casei ei o zi întreagă! Nimeni nu o auzise ţipând, ca să-i deschidă. El aşteptase ca servitoarele să termine de făcut curăţenie sus, ca să n-o audă. Când o eliberase în cele din urmă, avusese tupeul să spună că se dusese în parc, fusese distras de câine şi uitase de ea, pur şi simplu.

Nu-şi mai amintea cum o provocase la vizita care se dovedise a fi ultima, dar, în loc să o ţină la distanţă, se înfuriase atât de rău, că o pusese pe umăr şi plecase cu ea. Ea nu ştia unde o ducea, dar amintindu-şi cum stătuse încuiată în pod toată ziua, se întorsese şi îl muşcase de ureche. Din cauza forţei lui, muşcatul părea singurul fel în care îl putea răni, şi ea voia să-l rănească! El o lăsase să cadă.

– M-ai făcut să sângerez din nou şi jur că te omor! strigase el.

În timpul căderii, îşi scrântise glezna. Dar era atât de furioasă, că nu simţise durerea.

– Nu dacă te omor eu înainte! Și o s-o fac dacă te mai văd. Să vezi dacă nu!

În ziua aceea ea avea zece ani, iar el cincisprezece. Doi ani mai târziu, mama ei îi spusese că el plecase din Anglia. Cât se bucurase! Până aflase că tatăl lui, contele, nu voia să desfacă acel contract de căsătorie. Credea că Richard se va întoarce. Ea avea doar doisprezece ani pe atunci și mai avea mult până să ajungă la vârsta măritișului. Dar chiar și când împlini optsprezece ani, contele nu vru să renunțe la contract. Probabil din cauză că era încă furios fiindcă nu reușise să obțină tutela Juliei, după accidentul tatălui ei. Din fericire, cum el nu reușise să-l facă pe mire să apară, avocații ei îi zădărniciseră intențiile.

Amintirile Juliei despre Richard erau oribile. Le ținuse atâta timp încuiate într-un sertar din fundul minții, încât nu era de mirare că nu-l recunoscuse imediat. Dar amintirile acelea erau foarte proaspete acum, și își dădu seama că fiecare întâlnire a lor se sfârșise cu o bătaie.

Părinții lor nu ar fi trebuit să le facă cunoștință când erau atât de tineri. Dacă ar mai fi așteptat câțiva ani, Richard ar fi fost mai matur, nu atât de obraznic și snob. După câțiva ani, ea ar fi reușit să se abțină și nu ar fi reacționat cu atâta furie la grosolănia lui. Era o mare nenorocire că antipatia lor fusese atât de adâncă, încât mai dăinuia încă după atâția ani! Dacă s-ar fi întâlnit în împrejurări diferite, ar fi fost un cuplu perfect, ca Harry și Carol, și nu cea mai proastă pereche posibilă.

Capitolul 17

Rațiunea se întorsese, și tocmai la timp, își spuse Julia, fiindcă mai rămăseseră câteva ore până la apusul soarelui. Nu că noaptea ar fi oprit-o, acum că avea în minte un plan de acțiune.

Avusese pur și simplu nevoie să-și aducă aminte că era o femeie de afaceri. Știa cum să facă înțelegeri. De cinci ani prelua afaceri

noi și își dirija avocații în negocierea contractelor. Bineînțeles că aceste contracte se refereau doar la bunurile oamenilor, nu la aspecte intime din viața lor, dar un contract era un contract, și avea să semneze unul nou cu Richard Allen.

După ce se calmase, realizase că era o idee strălucită să trateze direct cu Richard, în loc să-și lase viitorul pe seama împrejurărilor. El urma să fie de acord, știa că va fi. Planul la care se gândise avea să întrerupă toate legăturile dintre ei, și asta își doreau amândoi. Trebuia doar să-i suporte prezența un timp scurt, destul cât să-i propună să mai stea ascuns câteva săptămâni, până i se declara oficial moartea, apoi putea să-și facă apariția sau nu, oricum nu mai trebuia să-și facă griji și să se ascundă ca să evite căsătoria cu ea.

Așa că se întoarse la hotelul Coulson și se trezi din nou apropiindu-se de recepție. De data aceasta păși hotărâtă, fiindcă putea pune capăt dominației pe care el o exercita asupra existenței ei. Dar când ceru să fie chemat în foaier, funcționarul îi spuse:

– Au plecat, doamnă. Nici unul din domni nu mai este oaspete aici.

Julia nu intră în panică; de fapt, se simți ușurată, concluzionând că Richard nu pierduse timpul și plecase din Anglia, probabil fiindcă dăduse peste ea. Dispariția lui era preferabilă unui tratat cu el. Dar ca să fie sigură că părăsise țara, îi spuse vizitiului să o ducă la casa lui Boyd Anderson, unde spera să o găsească pe Gabrielle. Nu avu noroc nici acolo. Majordomul o informă că cei mai mulți dintre Andersoni se aflau din nou acasă la Georgina. Așa că se opri acolo, în drum spre casă. Cum îl cunoștea bine pe Artie, bătrânul lup de mare bombănitor și scorțos care deschise ușa și unul din cei doi majordomi neobișnuiți ai lui James Malory, îl rugă să-i spună lui Gabrielle să iasă ca să schimbe câteva cuvinte, în loc să intre ea înăuntru.

Ceea ce acesta făcu, și de abia atunci fu cuprinsă de panică. Nu, îi spuse Gabrielle, Jean Paul nu ar pleca din țară fără să-i spună. Nu, nu îl văzuse de ieri, de când fuseseră amândouă la hotelul lui, nici nu avusese ocazia să vorbească cu el de atunci, așa că nu avea habar de ce schimbase hotelul împreună cu Ohr, după ce plătiseră

deja. Julia îi mulțumi lui Gabrielle și ieși în grabă, lăsând-o probabil pe aceasta destul de uimită. Dar Julia era sigură că Richard nu schimbase hotelul doar ca să nu poată fi contactat de ea. Îi trecu prin cap ideea excentrică că el se afla în drum spre casă, ca să-și viziteze fratele înainte de a pleca din Anglia, și fu îngrozită când se gândi că tatăl lui avea să afle.

Dar putea încă să-l oprească înainte de a ajunge la Willow Woods și a ruina viețile amândurora mai rău decât erau deja. Dacă îl putea găsi.

Vru să plece din oraș aproape imediat, dar avu încă destulă prezență de spirit ca să știe că nu putea umbla haihui pe drumuri de țară în puterea nopții. La cât era de rănit, Richard nu putea călători la fel de repede ca ea. Așa că îi trimise vărului Raymond un mesaj în care îi spuse că avea nevoie de el ca escortă pentru o excursie rapidă la țară.

Plecară a doua zi în zori, călătorind în cel mai rapid mod posibil, călare adică, și acesta era motivul pentru care nu luase un lacheu. Cel puțin Raymond era la fel de bun călăreț ca și ea. Călătoria de o zi și jumătate se reduse la jumătate, fiindcă se opriră de cinci ori și închiriară cai odihniți, ca să poată continua la galop. Nu galopase niciodată pe distanțe atât de lungi. Raymond se plânse tot drumul. La fel se întâmplă și cu șezutul ei, amorțit când se apropiară de destinație.

Panica ei nu se risipise. Sperase să-l întâlnească pe Richard pe drum, deși nu era o speranță realistă fiindcă depășiseră multe trăsuri și trecuseră prin numeroase orașe și sate, și el ar fi putut fi într-un han în oricare din ele. Nu-și putea permite să piardă timpul căutându-l pe drum. Dar cu pasul lor rapid era măcar destul de sigură că i-o luase înainte și acum trebuia doar să oprească destul de aproape de Willow Wood, după-amiaza târziu, ca să fie sigură. Cu puțin noroc, nu trebuia să stea de vorbă cu contele de Manford. Putea să aștepte pur și simplu pe aleea spre casa lui și să-l oprească pe Richard înainte de a trece mai departe, chiar dacă urma să stea acolo toată ziua.

Totuși, trebuia să facă rost de camere pentru ea și Raymond. Era sigură că avea să se întunece înainte de a cădea la învoială

cu Richard și refuza să mai petreacă vreo noapte la Willow Woods. De fapt, pe acolo pe undeva se afla un sat, mai aproape de Willow Woods decât de orașul Manchester. Știa că avea chiar și un han.

Familia ei trecuse pe acolo cu ocazia fiecărei vizite în ținut, și mama ei propusese o dată să se oprească acolo să se împrospăteze înainte de a ajunge la Willow Woods, propunere care stârnise râsul tatălui ei. Dar nu părea o idee rea în situația ei prezentă, fiindcă era acoperită de praf după goana aceea nebunească pe drumuri de țară. Norul de praf care se ridică atunci când încercă să se scuture înainte de a intra în han fu aproape comic. Raymond îi spuse să nu se grăbească și intră direct în taverna de alături.

Nu îi trebui mai mult de un pas pentru a rămâne încremenită, cu ochii pironiți pe bărbatul înalt cu aspect oriental care cobora scările spre sala de mese. Tovarășul lui Richard. Cum îi spusese Gabrielle? Un nume ciudat, Or sau Ori. Prezența lui însemna că ajunsese ori prea târziu, ori exact la timp. Aproape că se temea să afle care era situația.

El se oprise la rândul lui văzând-o și rămase acolo ca o baricadă de neclintit în fața scărilor. Asta o făcu să se întrebe ce îi spusese Richard despre ea. În momentul acela nu părea prea abordabil, așa cum stătea cu brațele încrucișate peste piept.

Se îndreptă oricum spre el și spuse ceea ce era evident.

– E prea aproape de Willow Woods pentru ca Richard să nu se fi dus direct acasă.

– Nu merge acolo.

– Atunci e aici?

Nu vru să-i spună. Se uită doar țintă la ea, fără nici o expresie. Ce enervant! Ei nu-i scăpă faptul că el nu întrebase cine era Richard, așa că era limpede că știa adevăratul lui nume. Oare îl știa și Gabrielle, dar nu îi spusese Juliei și vorbise despre Jean Paul? Ce stânjenitor, dacă știau amândoi de ce se ascunsese Richard.

Nerăbdătoare, îi spuse bărbatului:

– Nu contează, o să bat la fiecare ușă. Nu pot să fie atât de multe.

– Prima din capătul scărilor, dar dacă ai o armă nu treci de mine până nu mi-o dai.

Ea se făcu roșie ca focul. Așadar, bărbatul știa despre ea. Era sigură că Richard dăduse toată vina pe ea. Avea o armă, dar nu intenționa să o folosească împotriva lui Richard ca să-l facă să înțeleagă punctul ei de vedere.

Deși se îmbrăca precum o doamnă din aristocrație și adesea era confundată cu una dintre ele, ieșea întotdeauna însoțită atunci când mergea la o recepție sau pornea într-o călătorie îndelungată ca asta, fiindcă așa cerea lumea bună. Însă altfel, în interes de afaceri, ieșea singură în Londra sau însoțită doar de secretarul ei. Dar în orice caz, obișnuia să aibă la îndemână un pistol, pentru situația în care ar fi avut nevoie de el. Îl ținea în valijoara în care avea și un schimb de haine.

Prea nerăbdătoare ca să scotocească prin valiză după armă, îi întinse geanta și se strecură pe scări pe lângă el. Când văzu că n-o urmează, se simți ușurată. Sus erau doar două camere, amândouă pe aceeași parte a culoarului scurt. Pe partea cealaltă se aflau trei ferestre deschise, care lăsau să intre o adiere călduță.

Bătu hotărât la prima ușă. Aceasta se deschise după câteva secunde, dar văzu doar o scurtă străfulgerare surprinsă pe fața bărbatului din spatele ușii, înainte ca aceasta să se trântească și Richard să mormăie:

– Nici dacă mă ia dracu' înainte.

Julia scrâșni din dinți și bătu mai tare la ușă. Fiindcă nu se mai temea că nu-l va găsi, era la fel de nestăpânită ca totdeauna. Scandalul pe care îl făcu avu ca urmare deschiderea ușii, iar ea fu trasă înăuntru.

– Nu facem o scenă aici, îi spuse el furios. Dacă atragi atenția asupra mea, eu...

– Gura, Richard! zise ea întorcându-se cu fața spre el. Sunt aici ca să te opresc să faci o greșeală pe care s-o regretăm amândoi.

Fața lui era încă zgâriată și avea vânătăi de ambele părți ale nasului, dar se purta de parcă nu ar fi avut nici o problemă cu coastele.

– Greșeală? Te-ai gândit că merg acasă? râse el. Nici o șansă. Dar pariez că tu mergi acolo. Du-te.

Ținea încă ușa deschise. Ea clătină din cap.

– Nu plecăm până nu discutăm despre opțiunile noastre și nu ajungem la o înțelegere. Așa procedează adulții. Putem chiar să o punem în scris.

– Alt contract? spuse el neîncrezător. Ți-ai ieșit din minți?

– Unul cu care să fim de acord amândoi.

– Eu și cu tine nu vom fi niciodată de acord, Jewels, așa că fă-ne amândurora o favoare și șterge-o!

– Nu.

– Vezi? Nu putem fi de acord nici cu faptul atât de simplu că nu ești bine-venită aici.

– Relaxează-te, n-am de gând să-mi scot ghearele.

Încerca doar să-l facă să se simtă în largul lui, dar se părea că observația ei îi aminti de întâlnirile violente din trecut. Se făcu livid la față de furie și întinse mâna spre ea. Ea scoase un țipăt de protest, dar nu reuși să fugă la timp. Însă el se mulțumi să o prindă și să o arunce pe ușă afară. Înainte de a se putea întoarce pentru a-și exprima indignarea față de acest tratament, ușa se trânti din nou.

Capitolul 18

Instinctul îi spunea Juliei să bată din nou la ușa lui Richard, dar auzi cheia întorcându-se în broască. Nu avea să-i mai deschidă. Și avea dreptate, ea nu voia să atragă atenția asupra lui făcând scandal acolo sus. El era prea aproape de casă. Probabil că intrase în han pe furiș, după ce prietenul lui închiriase camera.

În plus, ea avea nevoie să se calmeze. Atitudinea lui o înfuriase, așa cum se întâmpla întotdeauna. Nu fuseseră niciodată în stare să susțină o discuție politicoasă, cu excepția ultimei întâlniri,

înainte de a se recunoaște. Dar era prea târziu ca să se întoarcă în punctul acela. Sau nu?

Trebuia să facă un efort și să-i arate că nu mai era copila care nu știa să se controleze și încerca să-l muște de urechi! Era o femeie adultă, care își controla emoțiile și spera că și destinul.

Așa că făcu numaidecât cale întoarsă și smulse geanta de voiaj de la prietenul lui Richard fără să scoată o vorbă. El era încă acolo, cu geanta la picioare, de parcă ar fi ghicit că nu avea să întârzie mult. Ea se duse să întrebe dacă cealaltă cameră de sus era disponibilă. Era. După câteva minute stătea și ea cu ușa închisă, privind țintă printre gene peretele care o separa de Richard.

Dacă el ar fi fost rezonabil, ar fi putut ajunge la o înțelegere rapidă, iar ea ar fi fost acum în drum spre casă. Poate că ar fi putut porni totuși spre Londra astăzi dacă nu ar fi întârziat mai mult de o oră. Avea nevoie să se aranjeze rapid, apoi să încerce să vorbească din nou cu Richard.

Când își dădu jos pălăria elegantă de călărie, văzu că era atât de acoperită de praf, că penele roz se aplecau sub greutatea lui, și își dădu seama că fața ei arăta probabil la fel. Din fericire, în cameră nu se afla o oglindă care să i-o confirme, dar nu avea nici o îndoială și era surprinsă că Richard nu făcuse nici o remarcă obraznică. Dar nici înfățișarea lui nu era impecabilă, și sigur nu arăta cum ar fi trebuit să arate fiul unui conte.

Purta o cămașă largă și albă care-i ieșea din pantaloni, și avea o curea lată pe șolduri. Pantalonii negri și largi erau tăiați la nivelul genunchilor. Așa că arăta destul de ciudat, cu cizmele acelea lustruite până la genunchi. Părul lui exagerat de lung era legat într-o coadă și destul de vizibil. Toate acestea o făcură să se întrebe dacă nu cumva era deghizat.

Dar nu se mai gândi la asta când fu adus un urcior cu apă rece și câteva prosoape. Slujnica, sau soția hangiului, îi zise că la parter, lângă cămară, era un lavabou în care se afla o cadă, dacă voia să facă baie. Ea refuză politicos, dar se spălă bine cu apa din urcior, apoi se schimbă cu celălalt costum de călărie, fără să-și pună și jacheta de culoarea levănțicii. Nu avea nevoie de ea până nu ieșea din han.

De data asta, bătu încet la ușa lui Richard. Acesta, păcălit, deschise ușa și Julia intră iute, înainte ca el s-o poată opri. Îmbătată de succes, trebui să-și ascundă un zâmbet de triumf în timp ce se întoarse și îl văzu închizând ușa cu o expresie furioasă.

– Ascultă-mă înainte să te porți iar ca un bădăran, spuse ea repede. Dacă nu ești aici ca să mergi acasă, ce faci atât de aproape de Willow Woods?

– Am venit să-mi văd fratele.

– Doar pentru asta? Când el încuviință, ea adăugă cu un anume dispreț: Atunci ești un prost că ți-ai asumat riscul acesta, arătându-te atât de aproape de casă. Trebuia să trimiți pe cineva care să-l aducă pe Charles la tine la Londra.

Richard păru să se înfurie și mai tare când o auzi făcându-l prost, probabil din cauză că știa că ea avea dreptate. Buzele strânse și fulgerele din ochii lui verzi îl trădau. Ar fi trebuit să nu se uite la fața lui blestemată. Îi învălmășea gândurile și o făcea să spună lucruri care nu trebuiau spuse. Știuse dintotdeauna că avea să fie chipeș. Asta se văzuse de când era doar un băiat. Dar nu se așteptase să fie chiar atât de chipeș, chiar și cu fața lovită. Faptul că prezența lui avea un oarecare efect asupra ei, având în vedere cât îl ura, era o nebunie!

Fără îndoială că sărutările lui îi făcuseră o impresie mai puternică decât crezuse. Acum, văzându-l din nou, își aminti cât de excitante fuseseră. Dar ea îl sărutase pe Jean Paul, o persoană total diferită, sau așa crezuse, nu pe detestatul ei logodnic. Trebuia să țină minte asta.

Așa că se hotărî să se uite la hainele lui. Toate erau curate, dar nu prea semănau cu garderoba unui gentleman, ceea ce o făcu să spună:

– Asta numești tu deghizare?

– Asta numesc eu confortabil, și să fiu al dracului dacă e treaba ta ce port. Îți zic pentru ultima dată, Jewels. Ieși afară.

O spusese pe un ton atât de calm, încât ei îi veni ușor să-l ignore. Îl avertiză:

– Contractul ne leagă încă, să știi. Tatăl tău îl mai are. I s-a oferit toată dota ca să-l rezilieze, dar nu a vrut.

– Știu asta. Nu este un simplu tiran, e un tiran lacom. Vrea totul.

– Deci, putem fi de acord asupra unui lucru? El se mulțumi să se uite la ea cu privirea îngustată, așa că Julia adăugă repede: Absența ta nu a schimbat asta. Au trecut nouă ani, și el încă nu a renunțat la puterea pe care i-o acordă contractul și ne poate obliga să ne căsătorim dacă îți faci apariția.

– Asta nu o să se întâmple. Nu sunt legat de o bucată de hârtie pe care nu am semnat-o, nici nu mai sunt un copil controlat de un tiran. Contractul nu înseamnă nimic pentru mine.

Curajoase cuvinte, dar ea văzu în ochii lui că nu le credea, fiindcă nu părea sigur. Ea era.

– Nu e un contract obișnuit care să poată fi invalidat la vârsta majoră, e un contract semnat de familiile noastre, a ta și a mea, o înțelegere pentru a ne uni prin căsătorie. Tribunalul îl consideră la fel de valid de parcă l-am fi semnat noi doi, eu și cu tine. Orice preot îl va considera la fel și nu va avea nevoie să ne audă pronunțând nici o jumătate de cuvânt ca să ne declare soț și soție. Nu te preface că nu ai știut asta și că nu ai dispărut înainte de a se întâmpla.

– Nu te crede atât de importantă, Jewels. Nu ești singurul motiv pentru care am plecat.

O denigra deja? De fapt, când nu o făcuse? Ea trebui să strângă din dinți ca să continue:

– Dar eu sunt pe cale să scap de el, atâta timp cât nimeni din țara asta nu știe că ești încă în viață.

El râse.

– Vrei să mă declari mort?

Ea roși ușor.

– Da, dar asta nu o să te afecteze deloc. De îndată ce distrug contractul, poți reveni printre cei vii, ca să zic așa. Poți chiar să mergi acasă și să-ți vezi fratele cât de des vrei.

– Nu, nu pot, replică Richard cu amărăciune. Asta nu o să șteargă ce am făcut înainte de a pleca, pentru a-l face pe tata să mă dezmoștenească.

Ea se încruntă.

– Ce-ai făcut?

– Nu contează, dar ticălosul mă va face să plătesc, dacă pune vreodată mâna pe mine. Probabil că are deja documentele legale pentru a mă arunca în închisoare.

– Nu i-ar face asta fiului său!

– Glumești? Ar face-o într-o clipită. Nu îl cunoști cu adevărat, nu-i așa?

– Nu, slavă Domnului, nu am avut prea multe contacte cu el și cunosc doar încăpățânarea lui irațională.

– Ei bine, stai liniștită, fiindcă eu voi evita, cu orice preț, să mai dau ochii cu el vreodată.

– Atunci vei pleca din nou din țară, pentru totdeauna?

– Bine... bineînțeles.

Ezitarea fu scurtă, dar ea o observă. Julia era convinsă că el se gândea la Georgina Malory. Dragostea lui era aici. Probabil că urma să se întoarcă, doar pentru a o vedea. Oricum, Julia nu ar fi avut încredere în cuvântul lui. Ar fi vrut să-l creadă, chiar ar fi vrut. Dar el era Richard Allen, și nu făcuse niciodată nimic din ceea ce sperase ea să facă. Nu putuse nici măcar să stea departe destul timp ca să poată fi declarat mort! Pe hârtie adică.

– Măcar pune asta în scris, ca să pot fi liniștită. Asta suna de parcă l-ar fi implorat.

Dar el se mulțumi să răspundă:

– Crezi că îmi pasă de liniștea ta? Fii atentă. Dacă nu onorez contractul tatălui meu, de ce aș onora un contract cu tine? Tu îmi placi și mai puțin decât el, și să mă ia naiba dacă pe el nu-l disprețuiesc.

Asta ar fi putut s-o rănească, dar n-o făcu, fiindcă oglindea sentimentele ei față de el. Dar fu destul de iritată când văzu că nu avea altă opțiune decât să-i accepte cuvântul într-o problemă care era atât de importantă pentru ea. Așa că încercă să câștige timp, gândindu-se la alt mod în care ar fi putut obține ceva mai sigur din partea lui.

Privindu-i silueta înaltă, ea menționă un fapt foarte evident:

– Te-ai vindecat destul de repede.

– M-am cocoloșit doar la sugestia doctorului. Sunt sigur că nu era necesar, spuse el bătându-se în piept fără să clipească.

– Văd. Și ar fi trebuit să-mi amintesc. Ești destul de obișnuit cu bătăile, nu-i așa?

Ce era în neregulă cu ea? Nu se putuse stăpâni să nu-l provoace. Doar fiindcă nu făcea ceea ce aștepta ea? Nu se puteau înțelege nici măcar câteva minute!

– Și tu nu ai aflat niciodată cum e să fii bătut, nu?

Spusese asta cu o voce înșelător de calmă, dar expresia lui o avertiză că era pe cale să-i ofere o demonstrație.

– Dacă pui mâna pe mine, te arunc în închisoare, promise ea.

– Morții nu vorbesc.

Ea se albi, amintindu-și că era mai puternic decât ea și că își demonstrase întotdeauna superioritatea. Acum era adult, și probabil că brațele acelea musculoase i-ar fi putut rupe gâtul fără nici un efort. Și dacă intrase în han pe furiș, cine ar fi știut-o?

Capitolul 19

Teama îi trezi Juliei setea de răzbunare. Aproape că o omorâse înainte, când o ținuse cu capul în jos pe balcon, și un simplu gest greșit l-ar fi făcut s-o scape. Fusese o experiență înfricoșătoare, și ea nu o uitase niciodată. Îi promisese că avea s-o omoare dacă urma s-o mai vadă vreodată. Era o minune că se stăpânise atâta timp. Moartea ei ar fi pus capăt problemelor lor. Ea nu crezuse niciodată că el nu se ducea acasă din alt motiv. Contele avea să-l primească probabil cu brațele deschise, dacă ea nu ar mai fi constituit un obstacol între ei.

Începu să se îndrepte spre ușă, gata să iasă ca fulgerul dacă el se mișca un centimetru. Apoi îi văzu rânjetul superior. O speria intenționat!

Furia care o cuprinse fu mai puternică decât cea pe care o simțise în copilărie. Fiindcă nu se putea controla, sări la el,

apropiindu-se ca o proastă. Sfârși pe pat, cu fața în jos, apăsată de greutatea lui.

– Lasă-mă să mă ridic!

– Nu, nu cred că te las, spuse Richard foarte relaxat. Îmi placi mai mult în poziția asta. Fără nici o îndoială, mă ajută să-mi dau seama că există... alte modalități de a te speria... și de a mă ține departe de dinții tăi.

Ea se zvârcoli cu atâta zel, că în curând se simți epuizată. El se mulțumi să râdă de eforturile ei: nu-l putea urni și nu putea nici măcar să-l zgârie, fiindcă el o ținea de încheieturile mâinilor.

Apoi el se aplecă spre urechea ei și îi șopti provocator:

– Ce spui, Jewels? Vrei să ducem bătălia la un nou nivel?

– Ești demn de dispreț!

Dar afirmația ei fu destul de lipsită de convingere, posibil din cauză că sugestia lui îi trezise emoții puternice, pe care le înțelegea destul de bine. Una era că voia copii, și așa se concepeau. Și încă se temea că petiția ei nu avea să aibă succes, chiar dacă el părăsea Anglia din nou, fiindcă putea să iasă la iveală cineva care să spună că îl văzuse în timpul acestei vizite, și că, prin urmare, nu era mort. Fratele lui putea face asta, dacă Richard își continua planul și încerca să-l vadă pe Charles cât timp se afla acolo. Și nu putea nega că era curioasă să afle ce venea după sărut într-o căsnicie. Ceea ce auzise în ultimii ani de la prietenele ei căsătorite nu făcuse decât să-i stârnească și mai mult curiozitatea. Putea lăsa deoparte aversiunea față de el suficient cât să afle?

Își ieșise din minți! El îi întări această convingere când adăugă:

– Dacă nu trebuie să mă uit la tine, pot să mă prefac că nu cu tine fac dragoste.

Ea se răsuci din nou, și de data asta îl prinse nepregătit. El se ridică pe jumătate de pe ea și îi eliberă una din mâini. Julia se rostogoli pe o parte și îl împinse cu cotul în piept. Asta îl făcu să alunece mai mult, și ea se ridică pe jumătate. Dar nu câștigase destul teren ca să-și poată elibera și cealaltă mână. Richard se folosi de asta și o trase înapoi pe pat.

Ea căzu peste el, pe spate, privind furioasă în tavan. Imediat, el o cuprinse în brațe, ținând-o strâns de încheietura unei mâini. Nici cealaltă nu îi era de mare ajutor, fiindcă era prinsă sub brațul lui, iar trupul ei îl acoperea pe al lui.

– Merge și așa, râse el.

Oh, Dumnezeule, realiză ea, îi plăcea s-o aibă la cheremul lui. Întotdeauna îi făcuse o plăcere perversă s-o domine cu puterea lui bărbătească. Dar în poziția asta ea nu era chiar atât de neputincioasă cum crezuse. Se răsuci din nou, tăindu-i răsuflarea, dacă judeca după mormăitul lui. Călcâiul cizmei ei de călărie îl lovi cu putere în fluierul piciorului. Îl lovi în mandibulă cu partea din spate a capului. Asta o duru. Pe ea. Dar puse capăt distracției lui.

Cu un mormăit, el se mișcă în așa fel încât s-o prindă din nou dedesubt, dar nu-i putu apuca mâna la timp și ea îl apucă de păr. Voia să-i smulgă fiecare fir și încercă, dar prinsese prea mult, așa că reuși doar să-i apropie capul de al ei. Ochii lor se aflau la o distanță de câțiva centimetri, strălucind de furie... apoi privirea lui căzu pe buzele ei.

Se întâmplase prea repede. Furia nu mai avu nici o șansă să reziste, ca să-i păstreze măcar un dram de judecată. Se transformă în schimb într-o pasiune foarte diferită, la fel de explozivă, la fel de necugetată, în secunda în care buzele lui le atinseră pe ale ei. Nu era doar un sărut, era mult mai mult, era dorință pură, o dorință care răvășea simțurile, ceva atât de primitiv, încât nu putea fi controlat.

Îl trase mai tare de păr, dar de data asta ca să-l țină aproape. Mâinile lui îi găsiră sânul, și în timp ce degetele lui îl încercuiau, nasturele delicat de la bluza ei sări. Ea nu știu, nu-i păsă, simțea doar presiunea acută care o făcea să se cutremure până în măduva oaselor. El ridică piciorul și genunchiul lui se mișcă deasupra trupului ei, ridicându-i fusta pe picioare și apăsând-o. Ea îl cuprinse cu brațul de după gât. Fusta ei era acum mototolită deasupra coapselor și mâna lui se strecură sub pantalonașii ei, iar ea aproape că țipă de plăcere în timp ce degetele lui își găseau drumul înlăuntrul ei.

Apoi, la fel de repede cum începuse, se termină. El sări dintr-odată în sus.

– Ce naiba? Ce naiba? Ai făcut asta intenționat.

Ea se ridică pe coate, ametită. El arăta absolut furios, dar și absolut magnific, cu părul lung negru pe care ea i-l desfăcuse din coadă atârnând sălbatic pe umeri, cu răsuflarea tăiată, cu mușchii tensionați și pumnii strânși.

Ea știa că furia putea anula totul. Aflase asta de multe ori cu el. Dar nu avea habar că și pasiunea putea face la fel. Era periculos să afle că el o putea aduce pe punctul de a-l dori. Sincer, era un lucru pe care nu ar fi vrut să-l știe.

Pe moment rămăsese dezumflată, toată furia ei fusese stoarsă de pasiunea aceea, așa că vocea ei sună desăvârșit de calmă când spuse:

– Ce să fac?

– Ai început asta.

– Nu fi măgar. Eu voiam să plec.

– Tu m-ai atacat!

– Chiar așa? Atunci sunt sigură că tu m-ai provocat... ca de obicei.

Se ridică grăbită de pe pat – alegând cu înțelepciune partea opusă. Un nasture rămăsese undeva pe pat, dar ea nu observă că sânii îi erau expuși. Pieptănătura i se desfăcuse în timpul luptei, și asta observă, fiindcă o șuviță lungă îi atârna peste față. Probabil că arăta la fel de sălbatică precum el.

Își dădu părul pe spate înainte de a se întoarce cu fața spre el. Slavă Domnului că el își venise în fire. Ea voia copii, dar nu cu el. Nu voia să-i aibă nici dacă ar fi fost bogat, ceea ce nu era cazul. Trebuia să rupă legătura care o unea cu el și cu blestematul lui tată, și asta nu avea să se întâmple dacă îi făcea un copil.

Îl surprinse privindu-i țintă trupul. Asta îi atrase atenția asupra rochiei de călărie din catifea grea, care nu se așezase cum trebuia când se ridicase. Cu un țâțâit nemulțumit, o trase peste genunchi.

El era încă furios și o învinuia pe ea, evident, fiindcă tacticile lui dominatoare se întorseseră împotriva lui. Cu atât mai rău

pentru el. Ea încă își păstra calmul. Asta era ceva cu adevărat remarcabil. Nu mai fusese niciodată calmă în prezența lui.

– Să sperăm că e ultima noastră întâlnire, spuse ea.

– Ar fi bine, o avertiză el.

– Atunci suntem din nou de acord.

Ajunsese să-i zâmbească! Ce naiba era cu ea?

Răsuflă adânc înainte să continue:

– O să te cred pe cuvânt, fiindcă nu-mi oferi altă opțiune, și o să continui cu petiția mea, ca să pot scăpa de tine și să-mi pot continua viața așa cum vei face și tu. Dacă insiști să-ți vizitezi fratele, avertizează-l pe Charles să-și țină gura când te voi declara mort. Spuse toate acestea în drum spre ușă și se opri destul cât să adauge: Îți promit, Richard, că dacă tu sau familia ta zădărniciți efortul meu de a întrerupe contractul acesta demn de dispreț, voi plăti cuiva toată dota mea... ca să te omoare.

Capitolul 20

– Avea un pistol la ea, spuse Ohr când se întoarse în cameră în aceeași zi, mai târziu. Nu a încercat să te omoare, nu?

– Nu, a încercat să mă scoată din minți, se pricepe foarte bine la asta.

Richard nu se gândise serios că ar fi fost posibil ca Julia să-l omoare în ardoarea momentului, când țipa la el, dar știa că ea îi putea produce multă durere. Se pricepea să producă durere. Dar era sigur că unul din ei urma să-l omoare pe celălalt dacă erau cumva siliți să se căsătorească. Amândoi își pierdeau prea tare mințile când erau împreună.

Amenințarea pe care o rostise ea astăzi îl făcuse însă să cadă pe gânduri. O spusese cu un calm atât de blestemat, de parcă ar fi fost ceva obișnuit pentru ea să plătească pe alții pentru a-și îndeplini dorințele – exact ca tatăl lui.

Se cutremură la această comparație și încercă să și-o scoată din minte pe Julia Miller. Plecase. O văzuse de pe fereastră cum plecase în galop pe drum la vale, înapoi spre Londra. În curând urma să iasă și el din nou din țară. Nu aveau pentru ce să se mai întâlnească niciodată.

– O fată foarte frumoasă, remarcă Ohr. Păcat că nu vă puteți înțelege.

Richard pufni.

– Frumusețea nu înseamnă nimic când sub ea se ascunde un mic monstru.

Ohr rânji.

– Nu mai e atât de mică.

Nu, la naiba, evident că nu mai era mică. Julia căpătase niște rotunjimi delicioase. Nimic din copila scheletică și colerică nu prevestea că avea să se transforme într-o frumusețe într-o bună zi. Nu că ar fi contat. Chiar dacă ar fi devenit cei mai buni prieteni, nu s-ar fi căsătorit cu ea, fiindcă asta era dorința tatălui său, iar el refuza să-i ofere ticălosului vreo satisfacție.

Dar astăzi, timp de câteva clipe, prea multe clipe, ignorase de-a binelea convingerea cu care trăise aproape toată viața. O dorise. Cum naiba se întâmplase *asta*?

Ea se năpustise asupra lui arătându-și ghearele, el o împinsese fără nici un efort mai încolo, iar ea căzuse pe patul lui. Își dori să nu-i fi trecut prin cap că i-ar fi fost mai ușor să se țină departe de unghiile și dinții ei ținând-o imobilizată pe pat.

Astfel, corpul lui reacționase normal. Cum ar fi putut să n-o facă, dacă ea se răsucea și se mișca atât de provocator sub el? Dar ar fi trebuit să-și fi dat seama de ce se întâmpla și să se fi debarasat de ea imediat. În schimb, el o sărutase și se înfierbântase și mai tare din pricina asta.

Dacă judeca retrospectiv, totul era foarte evident. Îi venea să-și dea cu pumnii în cap fiindcă nu se gândise că se putea întâmpla așa ceva, dacă începeau să se lupte fizic, așa cum făceau în copilărie. Acum erau adulți. Sexualitatea putea fi legată de o asemenea furie pătimașă. Și nu i se întâmplase numai lui. Ea îi răspunsese la sărut la fel de furios.

Dar acum și-o alungă din minte și îl întrebă pe Ohr:

– Ai avut noroc?

– Cât se poate de mult, rânji Ohr. Am întârziat pe drumul de întoarcere, așa că ar trebui să apară în...

Nu termină, ci chicoti când auzi o bătaie în ușă și arătă cu mâna spre ea. Cu un hohot de râs încântat, Richard sări spre ușă și o deschise larg. Fu cuprins într-o îmbrățișare de urs, pe care o întoarse cu toată inima. Trecuseră atât de mulți ani de când nu-și văzuse familia, sau cel puțin nu îl văzuse pe singurul membru al familiei pe care îl iubea, că fu copleșit de o bogăție de emoții care aproape că îi aduse lacrimi în ochi.

– Adevărul e că nu l-am crezut pe prietenul tău, spuse Charles râzând. O întâlnire secretă? Chiar ești aici? Mă înfuriasem gândindu-mă că mă făcuse să sper cu minciunile lui.

– Și chiar a făcut-o, interveni Ohr.

– Dar nu puteam să *nu* vin și să văd cu ochii mei. Și tu te-ai întors cu adevărat acasă!

– Nu chiar, spuse Richard, trăgându-l pe Charles în cameră. Dar nu puteam pleca din nou din Anglia fără să te vizitez de data asta. Dumnezeule, cât mă bucur să te văd, Charles!

– Și eu! Dar ce s-a întâmplat cu fața ta?

– Nimic, răspunse ambiguu Richard. Am băut cam prea mult și am căzut cu fața într-un zid de cărămidă.

– Știu cum e, admise Charles făcând cu ochiul, dar apoi păși în spate ca să-l vadă mai bine pe Richard și sfârși examinarea cu un chicot de uimire. Ai uitat în ce secol trăim? Sau ți-ai luat o perucă ca să te deghizezi cât timp te afli în apropiere de casă?

Richard rânji și scoase un șnur din buzunar, cu care își legă părul.

– De fapt nu este deloc neobișnuit acolo unde trăiesc eu. Dar uită-te la tine. Nu mai ești atât de slab, nu-i așa? Cineva te hrănește bine?

– Uite cine vorbește, chicoti Charles. De-abia te recunosc. Apoi adăugă pe un ton mai sobru: Dar e ușor să mănânci normal când grijile și neliniștea nu îți mai strâng întruna stomacul.

Richard încuviință, înțelegând. Își amintea că trecuse prin aceeași stare, când fusese extrem de agitat și plin de o furie neputincioasă de care nu putea scăpa. În cazul lui Charles, băutura în exces adăugase probabil ceva la dificultățile pe care le întâmpina stomacul lui în reținerea hranei. Richard nu și-l amintea pe Charles mâncând după căsătorie, fiindcă acesta se mulțumea să ciugulească. Dar își amintea limpede că era întotdeauna beat.

Nu ți-ai fi dat seama că erau frați, fiindcă nu semănau aproape deloc. Nici unul din ei nu semăna cu tatăl lor, deși Charles moștenise mai multe de la el, având părul castaniu-închis al lui Milton și ochii lui albaștri. Avea chiar și constituția robustă a acestuia, acum că luase în greutate. Era și mai scund decât Richard, cu câțiva centimetri. Richard nu semăna nici cu mama lui, deși i se spusese că părul lui negru și ochii verzi veneau din partea rudelor ei.

Dar fiindcă îl vedea pe fratele lui treaz și cu pofta de mâncare clar recâștigată, Richard ghici.

– Deci, te-ai lăsat de băutură?

– Da, dar nu asta mi-a redat pacea.

– Să nu-mi spui că te înțelegi cu tata acum? glumi Richard. Nimeni nu se putea înțelege cu omul acela.

Dar Charles răspunse:

– Noi doi avem o... înțelegere, dar, de fapt, Candice a fost cea care m-a ajutat. A murit. De atunci mi-am regăsit pacea.

Richard nu se așteptase la asta și rămase un moment privindu-l țintă înainte de a-i răspunde:

– O să trec peste condoleanțe, dacă nu te deranjează.

– Te rog să treci. Ca să spun drept, abia am reușit să nu zâmbesc la înmormântarea ei. Dar nu pot spune că nu îi mulțumesc pentru asta în fiecare zi.

– Pentru că a murit?

– Nu. Pentru că mi-a dat în cele din urmă un fiu. A avut nevoie de trei ani, ceea ce a fost în cea mai mare parte greșeala mea – abia dacă suportam să o ating. Când ne retrăgeam în dormitor nu se mai oprea din văicăreli, știi. Dar am aflat că era însărcinată imediat după plecarea ta.

– Am un nepot? se miră Richard cu un zâmbet strălucitor.

– Da, Mathew tocmai a împlinit opt ani, și mi-a cam schimbat viața. Nu-ți poți imagina cu câtă înverșunare îl protejez sau cât de mult îl iubesc. Am aflat asta după înmormântare, când socrul meu a apărut cerându-mi să i-l dau lui pe Mathew, ca să-l poată crește.

– Glumești?

– Nu, de fapt Mathew este singurul lui moștenitor de gen masculin, așa că ducele era destul de serios și hotărât; și-a adus chiar și avocatul ca să facă formele legale. Unele dintre amenințările pe care le-a făcut, printre care se număra ruinarea, au fost destul de urâte. Și bineînțeles că tata a fost de partea lui. Se temea că, dacă îl ofensa pe bătrân, nu mai aveam parte de bunăvoința lui. Bunăvoința fiind de fapt motivul căsătoriei mele cu Candice. Se pare că tata are și niște datorii la el, așa că a fost furios când am refuzat și mi-a ordonat să accept.

– La naiba, Charles, ți-au luat fiul?

Charles chicoti.

– Nu te pot condamna fiindcă ai tras această concluzie. Eu nu i-am spus niciodată „nu" tatălui nostru, nu-i așa? Așa cum ai făcut tu constant?

Fiindcă fiecare dintre aceste „refuzuri" îi aducea o bătaie lui Richard, Charles nu consideră că merita să sufere durerea.

– Nu erai atât de încăpățânat ca mine, nici așa de răzvrătit, răspunse Richard.

– Adevărat, cel puțin nu până în ziua aceea, rânji Charles. L-am avertizat pe tata să nu se bage. Băiatul e al meu. Îmi dă curajul care mi-a lipsit totdeauna. Cât despre duce, și-a educat fiica să aibă cel mai urât fel de a fi pe care l-am întâlnit în viața mea, și i-am spus asta. *Nu* îmi va educa fiul să devină ca ea.

– Ce s-a întâmplat?

– I-am spus că-mi iau băiatul și plec din țară, și nu-l va mai vedea niciodată. Apropo, tu mi-ai dat ideea *asta*.

– Te-a crezut?

– De ce nu? Vorbeam serios.

Richard râse.

– Bravo ție!

– Și, în plus, nu i-am refuzat dreptul de a-l vedea pe Mathew, nici vorbă. Îl duc pe Mathew să-l viziteze o dată la câteva săptămâni. De fapt, astăzi făceam bagajele să plecăm într-una dintre aceste vizite, dar atunci m-a găsit prietenul tău, prin urmare, am amânat vizita pe mâine. Pe scurt, am hotărât să uităm cu toții de altercația inițială.

– Chiar și tata?

– Din ziua aceea, cel puțin, atitudinea tatălui nostru s-a schimbat; nu mai încearcă să-și impună voința asupra mea. Ai putea spune că acum se poartă cu mănuși cu mine. Am simțământul că tu ești răspunzător și pentru asta. A realizat că puteam și eu să plec cum ai făcut și tu. Eu și Mathew suntem legătura care menține relațiile bune dintre familia Allen și cea a ducelui. Tata nu vrea să piardă asta. După cum am spus, avem o înțelegere nescrisă, dar înțelegere până la urmă, de a ne lăsa reciproc în pace.

– Nu-mi vine... să cred.

– Mie da, interveni Ohr. Toată lumea se schimbă, și nouă ani e o perioadă suficientă pentru a te schimba.

Amândoi frații se uitară țintă la Ohr, dar apoi Charles chicoti.

– Nu aș merge atât de departe încât să spun asta. Tata e încă tiranul care a fost dintotdeauna. Reușește doar să-și controleze caracterul autoritar când se află în preajma fiului meu. Nu că i-aș permite, dar nu a încercat niciodată să-i impună băiatului regulile lui stricte sau să intervină în modul în care îl educ. Și, spre deosebire de felul cum s-a purtat tata cu mine și cu tine, Richard, eu îl las pe Mathew să facă propriile alegeri, și el le face într-un mod foarte rezonabil. E un copil atât de deștept și de iubitor. Își iubește chiar amândoi bunicii, dar adevărul ciudat e că amândoi se poartă cât se poate de bine când se află în preajma lui.

Lui Richard nu-i venea să creadă că tatăl lui se schimbase, oricare ar fi fost motivul, chiar dacă acesta părea să fie pur și simplu cultivarea propriilor interese. Dar schimbările pe care le vedea la fratele lui erau realmente remarcabile. Charles părea să radieze de fericire când vorbea despre băiat.

– Dar destul despre mine, spuse Charles. Unde naiba ai fost? În altă țară? Ce-ai făcut toți anii aceștia?

Richard privi cu coada ochiului spre Ohr înainte de a-i servi fratelui său versiunea atenuată:

– M-am făcut marinar.

Charles se uită lung la el, apoi chicoti.

– Acesta e probabil singurul lucru pe care nu mi l-aș fi imaginat niciodată. Tu? Dar aveai o fire atât de răzvrătită, că eram sigur că ai plecat să găsești alte bătălii de purtat. Oricum, să faci ceva aventuros.

Richard râse.

– Ce te face să crezi că navigatul nu poate fi aventuros? Și sunt foarte mulțumit de viața mea. Mi-am făcut prieteni atât de buni, sunt ca o familie pentru mine. Am întotdeauna un loc unde să dorm, mâncare la dispoziție, companie bună și mai multe femei decât pot număra. Ce mi-aș mai putea dori?

– Copii.

Acesta era un gând foarte matur, și bineînțeles că acum, când Charles era un tată foarte mândru, era normal să se gândească la asta. Dar Richard nu trebui să se gândească mult ca să găsească un răspuns.

– Prefer să am copii cu o femeie pe care o iubesc, decât cu una cu care m-au obligat să mă căsătoresc.

Charles se cutremură.

– Nu pot să nu fiu de acord. Și tu ești tânăr. Nu există nici o lady specială, nu?

– Ba da... dar e ocupată, mormăi Richard atât de încet, că numai Ohr auzi și își dădu ochii peste cap.

– Ce? spuse Charles.

– Mă bucur să știu că nu mai trăiești în iad, spuse Richard, schimbând subiectul. De fapt, mă gândeam să încerc să-ți spun să vii cu mine, dar mi se pare că acum ești destul de mulțumit aici.

– Sunt. Dar aș fi și mai mulțumit dacă mi-ai spune că te-ai întors de tot acasă.

– Asta nu o să se întâmple, și nu doar din cauză că îl disprețuiesc pe tata. Tocmai am aflat că sunt încă legat de blestematul

acela de contract de căsătorie pe care mi l-a pus în spate. Credeam că Julia Miller s-a măritat cu altcineva până acum.

– Tata nu a vrut să o elibereze de contract, oftă Charles.

– Așa am auzit.

– Ai văzut-o?

– Nu intenționat. Am dat peste ea.

– Am văzut-o și eu acum câțiva ani. S-a transformat într-o frumusețe. Ești sigur că...?

– Îți amintești cum ne înțelegeam? îl întrerupse Richard. Tot așa ne înțelegem și acum. Nu putem sta în aceeași cameră fără să ne înfuriem. În plus, refuz să-l fac fericit pe tata oferindu-i ceea ce dorește.

– E păcat că voi doi nu v-ați înțeles niciodată.

Richard ridică din umeri.

– Nu a fost să fie. Dar a început o acțiune pentru a ne elibera, așa că trebuie să te avertizez să nu încerci s-o împiedici.

– De la ce?

– De la a mă declara mort.

Charles făcu ochii mari și se încruntă.

– Nu glumești, nu?

– Nu.

– Dar asta e... la naiba, Richard, e morbid. Să nu crezi că mie îmi place ideea.

– Nu trebuie să-ți placă, doar s-o ignori. Odată îndeplinită această formalitate, Julia va fi liberă să-și vadă de viața ei, iar eu voi fi liber să te vizitez mai des.

Asta nu șterse încruntarea fratelui său, deși încuviință cu jumătate de gură.

Capitolul 21

Richard mort? Charles nu-și putu scoate din minte gândul acesta înfiorător pe scurtul drum de întoarcere spre Willow

Woods. Ar fi vrut să stea mai mult cu Richard. Ura să-și ia rămas-bun. Dar trebuia să se întoarcă acasă înainte de căderea nopții, altfel tatăl lui ar fi putut trimite servitorii să-l caute. Richard refuza să zăbovească în zonă, așa că nu se mai puteau întâlni a doua zi.

Charles detesta obstacolele care îl împiedicau pe fratele lui să se întoarcă de tot acasă, dar măsurile drastice la care recurgea fiica lui Miller ca să îndepărteze aceste obstacole erau încă mai detestabile. Era prea superstițios ca să nu vadă în asta o prezicere, nu un simplu mijloc de a atinge un scop, așa cum îl considerau fata și Richard.

Ajuns la conac, trecu prin biroul contelui ca să-i spună lui Milton că venise acasă și să-l informeze de schimbarea de planuri.

Ca și restul proprietății, biroul se ponosise de-a lungul anilor fiindcă Milton nu avusese bani ca să întrețină casa sau să plătească o echipă completă de servitori. Vechiul tapet cafeniu-auriu din birou era rupt în multe locuri, covorul oval uriaș care acoperea cea mai mare parte din dușumea era zdrențuit la capete. În cameră nu exista decât un scaun în plus. Celelalte două se rupseseră și nu fuseseră înlocuite niciodată.

Nu se putea spune că banii nu le veneau în mod regulat. Aveau arendași buni. Dar Milton avea de achitat prea multe datorii vechi și folosea o mare parte din venit pentru a-i plăti datoria ducelui, fiindcă nu mai suporta să-i fie dator. Era clar că se aștepta ca mariajul lui Richard să aranjeze totul. Nu avea să se întâmple așa.

Din prag, Charles îi spuse:

– Plec mâine-dimineață cu Mathew ca să-l vizităm pe duce.

Milton ridică deranjat ochii de la scrisoarea pe care o scria pe birou.

– Trebuia să pleci azi. De ce nu ai făcut-o?

– Am pierdut noțiunea timpului, fu tot ce spuse Charles.

Nu era o minciună. Și atâta timp cât nu era o minciună, pe Charles nu îl deranja s-o spună. Nu știa să mintă bine, niciodată nu știuse.

Charles se întoarse să plece, dar fiindcă planul Juliei Miller îl tulbura încă, vru să încerce să își ajute fratele într-un fel mai puțin drastic.

Înainte de a-și pierde curajul, spuse:

– Am văzut-o recent pe fiica lui Miller. Din nou, nu era o minciună. Doi ani puteau fi considerați un termen recent. Când ai de gând să o eliberezi pe biata fată de contractul de căsătorie? A trecut de vârsta măritișului, nu-i așa?

Milton lăsă pana pe masă și îl privi aspru pe Charles.

– Ce contează? Când o să-și vină în fire Richard, se vor căsători.

Expresia lui Charles se întristă.

– Îți dai seama câți ani au trecut de când a plecat?

– Bineînțeles că îmi dau seama, am numărat blestematele de zile, spuse Milton, înfuriindu-se.

Părea limpede că era un subiect dureros pentru casa asta. De când plecase Richard, Charles nu fusese niciodată în stare să-i vorbească tatălui său despre Richard fără să-l înfurie. Dar de data asta avea să ignore disconfortul pe care i-l crea furia.

– Nu mai e un băiat, tată. Dacă nu s-a întors până acum, nu se mai întoarce. Renunță și las-o pe biata fată să-și continue viața. Așa cum stă situația, contractul e inutil.

– Nu e inutil, asta e frumusețea lui. Familia Miller a oferit deja dota și ceva în plus ca să scape de el. Peste cinci sau zece ani s-ar putea să accept, dar nu încă.

– S-ar putea să se satură de așteptarea asta interminabilă și să se mărite cu altcineva, în ciuda contractului, să știi.

Milton chicoti.

– Nu o va face. Dacă ar fi avut opțiunea asta, tatăl ei ar fi anunțat public de mult încheierea contractului – înainte de a se îmbolnăvi. Contractul înseamnă totul în lumea comerțului, și asta e lumea lui *Miller*. Problema e că și-au dat cuvântul. Ai putea chiar să mergi atât de departe încât să spui că e în joc reputația lor. Dacă dau înapoi într-o înțelegere atât de bine cunoscută, se ruinează.

– Chiar crezi că ar conta pentru ea, când tu îi ruinezi deja viața?

– Eu nu fac așa ceva. *Ea* a cules deja beneficiile faptului că este legată de numele nostru, în timp ce eu nu am obținut încă nimic. Lumea bună o acceptă ca pe una de-a lor, știi – fiindcă e legată de noi prin contract. În plus, *unii* copii au cu adevărat simțul datoriei și onorează obligațiile pe care le-au aranjat părinții lor pentru ei.

Charles făcuse asta. Se căsătorise cu o femeie smintită pe care nu o putea suporta, dar nu din cauză că își onora tatăl. Nimic din Milton Allen nu inspira onoare, dragoste sau chiar datorie. Charles făcuse ce i se spusese fiindcă la vârsta aceea fragedă se temuse de omul care stătea în fața lui mai mult decât de orice.

– Nici unul din ei nu a vrut această unire sau ai uitat cât se disprețuiau unul pe altul?

Milton pufni.

– Asta se întâmpla când erau copii. Când o s-o vadă acum, Richard o să schimbe tonul. S-a făcut mult mai frumoasă decât te-ai fi așteptat, nu-i așa? râse Milton dintr-odată. Acest timp în plus este de fapt un avantaj, fiindcă, atunci când se va întoarce acasă, ea va fi atât de dornică să aibă un soț, că va alerga la altar. Așa sunt fetele bătrâne, știi.

Charles fu dezgustat de lipsa de sensibilitate a lui Milton și de faptul că se amuza de condiția nefericită a Juliei Miller. De fapt, lui Milton nu îi păsa pe cine rănea, atâta timp cât banii pe care se aștepta să-i obțină îi umpleau în cele din urmă cuferele. Richard *o văzuse* pe Julia – și tot nu o voia. Deși, din nefericire, asta avea mai mult de-a face cu contele, nu cu fata.

– Ar trebui să se întoarcă în țară ca să se întâmple asta, rosti ferm Charles. Eu am renunțat cu ani în urmă la speranța că se va întoarce acasă. Tu de ce nu poți?

– Prostii, remarcă batjocoritor Milton. De fapt, acum e mai probabil ca Richard să vină acasă, fiindcă a trecut atâta timp și își închipuie că fata s-a căsătorit și nu mai reprezintă o problemă.

– Nu conta pe asta, tată! Tu ești problema. Nu vine acasă din cauza ta!

Milton se încruntă dintr-odată, și Charles crezu că pricina era tonul lui ridicat, până când Milton întrebă:

– Știi ceva ce eu nu știu? L-ai văzut, Charles?

– Nu... sigur că nu. Doar că... m-am gândit la el mai mult decât de obicei – de când am văzut-o pe fiica lui Miller.

Obrajii lui Charles erau în flăcări acum. Se întoarse înainte ca Milton să observe și se năpusti pe scări. Milton se îndreptă spre ușă și privi silueta fiului său care dispărea rapid. Era încă încruntat. Îl cunoștea pe Charles. Știa că fiul lui mințea. Îi venea însă greu să creadă ceea ce îi spunea instinctul. Dacă Richard era din nou în Anglia, nu ar fi venit aici ca să se laude că era independent acum, scăpat de sub controlul lui Milton? Sigur că ar fi venit.

Milton alungă presentimentul. Nu era obișnuit să-și vadă fiul docil devenind atât de emoționat, decât atunci când era vorba despre Mathew. Dacă se întâmpla ceva, era probabil faptul că mințise în privința fetei lui Miller. Probabil că ea apelase la Charles ca să-l convingă pe Milton să rezilieze contractul, știind prea bine că nu avea nici o șansă dacă încerca singură. Fată proastă! Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că el ținea încă în vigoare legătura lor. Ar fi trebuit să știe de-acum câte uși i s-ar fi închis în față fără asta.

În timp ce se întorcea în birou, destul de nemulțumit de concluzia la care ajunsese, îl zări pe Olaf venind pe hol cu o prăjitură îndesată în gură, și se opri din nou.

Probabil că ar fi trebuit să scape de mult de acest servitor. Nu avea nici o nevoie de această forță brută, și un bărbat de dimensiunile acestea era un lacheu destul de ridicol, fiindcă acum era doar lacheu. Olaf era singurul care rămăsese dintre cei trei bătăuși pe care îi angajase cu mult timp înainte, când Richard crescuse prea mare pentru nuia. Dar faptul că îi pusese pe aceștia să-l pedepsească fusese probabil o greșeală, fiindcă Richard devenise mai recalcitrant.

Dar poate că forța aceasta brută avea să fie necesară din nou.

După ce îi dădu ordine lui Olaf, îi trimise un mesaj lui Abel Cantel, magistratul local, invitându-l la cină. Trecuse aproape o jumătate de an de când n-o mai făcuse. Nu îi plăcea omul în mod deosebit. Dar plănuise înainte și cultivase prietenia cu Abel

imediat după dispariția lui Richard. Mersese chiar atât de departe, încât, prefăcându-se beat mort, îi împărtășise lui Abel fărădelegile lui Richard. Abel îi spusese lui Milton de mai multe ori că avea să-l arunce pe Richard în închisoare când avea să se întoarcă. Era de ajuns să spună o vorbă, și treaba se făcea. Dar Milton aflase că Abel avea un frate care putea fi și mai folositor. Oricare ar fi fost cursul acțiunilor lui Milton, Abel îi oferea opțiuni pentru ziua în care Richard urma să se întoarcă acasă, și lui Milton îi plăcea să aibă opțiuni.

Capitolul 22

Cina se terminase de mult. Charles și Mathew se retrăseseră imediat după aceea, fiindcă plecau dimineața devreme. Milton îl luase pe Abel în biroul lui ca să-l servească cu coniac, dar i se terminau scuzele și nu-l mai putea reține mult timp.

Milton îi ordonase lui Olaf să înceapă să-l caute pe Richard la cele trei hanuri care se aflau în vecinătatea domeniului Willow Woods, apoi să urmeze drumul spre Londra. Manchester era prea departe în cealaltă direcție, așa că măcar nu trebuiau să caute și într-acolo. Dacă Richard venise în nord să-și vadă fratele, poate plănuia să călătorească împreună cu Charles spre Rotherham a doua zi, ca să-și prelungească puțin vizita, așa că putea fi încă în apropiere. Dar dacă nu, drumul direct spre Londra trebuia cercetat. Îi dăduse lui Olaf și grupului de căutare pe care îl adunase acesta acceptul să folosească cei mai buni cai din grajdurile lui, inclusiv propriul armăsar. Dorea ca această căutare să se facă repede și fără erori, așa că nu se puteau despărți, fiindcă numai Olaf l-ar fi recunoscut pe Richard dacă îl întâlnea.

Dintr-odată, ușa se deschise larg și Olaf și zdravănul fiu al bătrânului grădinar târâră un bărbat în cameră. Abel sări în picioare, uimit de această sosire nedorită. La fel făcu și Milton. Era posibil, în cele din urmă? Ocoli rapid biroul ca să se asigure. Bărbatul

era inconștient, judecând după capul care îi atârna și părul lung care îi acoperea fața. Milton îi dădu părul la o parte și inspiră adânc. Richard.

Un asemenea triumf îl bucură atât de mult pe Milton, încât abia se putu stăpâni. Furia îl ajută. Olaf era atât de prost! Charles ar fi putut fi în birou, și asta ar fi putut limita tratamentul pe care avea să i-l aplice Milton lui Richard. În cele din urmă, cățelandrul răzvrătit era din nou sub controlul lui!

Un moment se gândi să trimită după Julia Miller și să forțeze o căsătorie imediată, dar se hotărî să n-o facă. Riscul era prea mare. Pastorul care locuia pe domeniul lui Milton s-ar fi supus, bineînțeles, dar era posibil ca fata să se pună pe plâns dacă Richard striga că nu o voia. Și cu echipa aceea de oameni ai legii al naibii de competenți pe care îi avea în serviciu, care îi puseseră bețe în roate înainte, când încercase să preia tutela ei, nu îndrăznea să-și asume riscul.

Cei doi bărbați îl lăsară pe Richard pe dușumea, la picioarele lor. Mâinile lui Richard erau legate la spate. Crescuse. Mult. Acolo zăcea un bărbat înalt și voinic, nu un băiat. Ar fi trebuit să-i lege și picioarele. Milton nu voia să riște să îl piardă din nou.

– Ce înseamnă asta? îi întrebă Abel pe cei doi servitori.

– Se pare că fiul meu recalcitrant a hoinărit destul de aproape de casă încât să fie găsit, replică Milton, privind dezgustat lungimea îngrozitoare a părului lui Richard.

– Richard? spuse Abel surprins.

– Într-adevăr, Richard. Și uită-te la asta. Milton se aplecă să smulgă inelul cu sigiliu de pe degetul lui Richard și îl puse înapoi acolo unde îi era locul, pe propriul deget. Sunt uimit că are încă inelul pe care l-a furat de la mine. Nu că aș fi fost nevoit să-l înlocuiesc, dar acesta era special, trecut din mână în mână timp de secole de la primul conte de Manford, și el știa asta. Evident că nu l-a luat să-l vândă, ci ca pe un alt mijloc de a râde de autoritatea mea și de a mă insulta, fiindcă știa ce mult îl prețuiam.

– Pot să-l închid doar pentru asta. Tocmai mi-ați arătat dovada.

Milton fu mulțumit să-l audă pe Cantel reacționând exact așa cum sperase, dar era sigur că un repaus în temnița locală nu avea să-l convingă pe Richard. Dar înainte de a discuta asta, îi dădu liber fiului grădinarului.

Olaf se pregătea să plece cu el, silindu-l pe Milton să mârâie printre dinți:

– Tu nu. Tu asigură-te că băiatul nu o ia la fugă de aici în momentul în care se trezește. Apoi, Milton se întoarse spre magistrat, amintindu-i: Propriul meu fiu aproape că m-a sărăcit cu datoriile de la joc. Am menționat vreodată asta? Douăsprezece mii de blestemate de lire! Și destui martori care s-o dovedească!

Abel încuviință ușor stânjenit.

– Cred că ați făcut-o, într-o noapte în care am băut puțin cam mult.

– Dacă ducele de Chelter nu s-ar fi pus chezaș pentru mine, aș fi chiar acum în închisoarea datornicilor. Și nu mi-am plătit nici pe departe datoria față de el. Apoi, de parcă tocmai atunci i-ar fi trecut prin cap, Milton întrebă: Oare fratele tău nu e gardian pe una dintre corăbiile care duc condamnați spre noile colonii penale din Australia?

Abel se încruntă.

– E căpitan, de fapt, dar e puțin cam aspru, nu credeți?

– Rămâne de discutat dacă Richard a venit acasă ca să-și facă datoria. Dacă da, atunci totul poate fi iertat și așa va fi. Dar dacă nu, ei bine, nu sugeram să fie transportat într-un asemenea loc pe termen nelimitat. Câteva luni și va fi gata să-și îndeplinească obligațiile, nu crezi?

– Durează mai mult de câteva luni să ajungi acolo, și unii dintre condamnați nu supraviețuiesc nici măcar călătoriei. Dacă o fac, condițiile aspre de acolo îi doboară de obicei în primele câteva săptămâni. Sunteți sigur că vreți să vă trimiteți fiul acolo?

Milton nu avea de gând să-l lase pe Richard să-i scape printre degete din nou. Dacă băiatul nu putea fi adus pe calea rațiunii, pe Dumnezeul lui, avea să facă în așa fel încât să-l conducă el. Trecuseră nouă ani de lipsuri, și băiatul trebuia să ofere o compensație.

Nouă ani de frustrare neputincioasă, fiindcă Milton nu-și mai îngăduise puținele lucruri care îi ofereau plăcere în viață.

Așa că îi reaminti lui Abel:

– Oamenii sunt trimiși acolo pentru crime mai mici, nu-i așa?

Abel se cutremură.

– Închisorile noastre sunt supraaglomerate, și munca unui deținut e o muncă liberă, până la urmă. Australia are nevoie de mulți muncitori, dacă vrem să o transformăm într-o nouă colonie promițătoare pentru Coroană. Acolo nu există nimic în afara coloniilor penale, și nici o modalitate de a scăpa din ele. Singurele corăbii care sosesc sunt alte corăbii cu deținuți. Omul care e trimis acolo nu mai are într-adevăr nici o speranță.

Milton zâmbi în sinea lui.

– Da, e cam aspru, dar probabil că e singurul lucru care l-ar aduce pe rebelul acesta pe calea cea dreaptă – atâta timp cât punerea în libertate a lui Richard poate fi aranjată de îndată ce e pregătit să-și îndeplinească obligațiile. Poate fi aranjată?

– Totul poate fi aranjat, spuse Abel puțin stânjenit.

Milton se încruntă văzând stânjeneala evidentă a omului. Fusese prea rece și nepăsător, chiar pentru un om de rând cum era Cantel? Nu era evident că Richard o merita? Lui Cantel îi era de ajuns să se uite la starea înfricoșătoare în care ajunsese Willow Woods, ca să vadă răul pe care îl făcuse Richard propriei familii.

– Să vedem ce are de spus întâi pentru sine. Dacă e gata să se conformeze și să-și ajute familia, în loc să o lovească, atunci poate fi iertat. Trezește-l, îi spuse Milton lui Olaf.

Interpretarea lui Olaf fu un șut puternic într-o coastă a lui Richard. Abel se întoarse cu spatele. Milton îl privi feroce pe bădăranul acela uriaș.

– Cu apă sau săruri, prostule.

– Nu văd nici una, spuse Olaf.

– Nu... e nevoie, gemu Richard, apoi adăugă „Ce naiba?" când realiză că trebuia să se forțeze ca să se poată ridica, fiindcă mâinile îi erau legate la spate.

Știuse că acesta avea să fie rezultatul când Olaf îi dărâmase ușa cu piciorul – mutul acela uriaș nici nu încercase măcar să vadă dacă era încuiată. Richard era singur în cameră, mâncând cina pe care i-o trimisese Ohr împreună cu mesajul că era reținut – de chelnerița de la taverna alăturată.

Richard îl recunoscuse imediat pe Olaf, unul dintre cei trei bătăuși pe care îi angajase Milton atunci când Richard crescuse prea mare pentru nuia. Ultima amintire pe care o avea de la Willow Woods era cea în care tatăl lui îi cerea să-și taie părul, care de abia îi ajungea la umeri. El refuzase, bineînțeles, chiar dacă știa că avea să fie pedepsit pentru asta. Dar pe atunci voința lui se războia deja în toată legea cu voința tatălui lui. Așa că Milton ordonase brutelor lui să-l tundă pe Richard, și ei îl târâseră afară din patul în care dormea profund, îl legaseră de un scaun și aproape îl scalpaseră. Dumnezeule, ce mânie neputincioasă simțise. Plecase spre Londra chiar în noaptea aceea, și nu privise niciodată înapoi.

Richard era de fapt foarte bucuros să-l vadă pe Olaf în ușa ruptă și nici nu se întrebă măcar ce făcea bruta acolo. Răzbunarea era singurul lucru la care se putea gândi Richard.

Olaf era încă mult mai mare, un uriaș blestemat, dar era prost, și Richard nu mai era un băiat. Dar nu savură decât câteva momente gândul bătăii de moarte pe care avea să i-o aplice lui Olaf, fiindcă cinci oameni înarmați îl înconjurară și toți șase îl atacară și îl imobilizară pe dușumea. Fusese surprins în inferioritate numerică. Nu ar fi fost nevoie să-l și scoată din competiție cu totul, dar unul din ei o făcu.

Acum, în biroul tatălui său, Richard reuși în cele din urmă să se ridice. Încercarea de a-și elibera mâinile se dovedi inutilă, și la fel fu și privirea feroce pe care o îndreptă asupra tatălui său. Cum se întâmplase asta? Fusese sigur că nimeni din zonă nu îl recunoscuse, dar era evident că cineva o făcuse și alergase direct la conte cu vestea că îl văzuse.

Ca să nu se întâmple una ca asta, el și Ohr nici nu ar fi trebuit să fie acolo! Planul precaut ar fi fost să plece și să găsească un han mai aproape de Londra în noapte aceea, la mare distanță de

Willow Woods. Dar cochetase cu ideea de a încerca să-l prindă pe Charles pe drum a doua zi, ca să-și poată întâlni nepotul înainte de a pleca din Anglia o dată pentru totdeauna.

Milton nu se schimbase aproape deloc. Părul lui avea poate o nuanță de castaniu mai deschis, ochii lui albaștri erau la fel de reci, și doar fălcile ușor lăsate trădau trecerea anilor. Dar Milton nici nu se uitase încă în ochii lui. Privea dezgustat părul lung care cădea pe umerii lui Richard.

– Dumnezeule, e chiar mai lung decât m-am gândit. Arăți ca un cerșetor blestemat care nu-și poate permite să plătească frizerul, spuse Milton, apoi îi ordonă brutei sale: Scapă de asta.

Richard se întoarse spre bărbatul mai mare și îi spuse calm:

– Încearcă și o să te omor de data asta.

Olaf se mulțumi să râdă, dar Milton clătină din cap și spuse:

– Nu contează. Este foarte limpede că va fi la fel de sfidător ca totdeauna.

– La ce te așteptai? se întoarse Richard spre tatăl lui, mârâind. Tu, bătrâne, nu mai ai nimic de spus despre felul în care arăt sau despre ce fac. Am scăpat de sub controlul tău.

– Crezi? Nu ai scăpat de lege totuși, și ai încălcat câteva legi înainte de a pleca.

– Ce legi? Ale tale?

Milton arătă spre inelul care era din nou pe degetul lui.

– Ai furat asta înainte de a pleca. Ai uitat de infracțiunea asta?

Richard râse batjocoritor:

– Inelul acesta va trece la fratele meu când vei muri, și el nu s-ar fi supărat că l-am împrumutat – și de ce naiba nu ai murit ca să ne scapi de nefericire?

Milton oftă și îi spuse celuilalt bărbat din încăpere:

– Vezi acum cu ce-am avut de-a face? E cel mai nerecunoscător fiu pe care l-ar putea avea un bărbat.

Richard se încruntă la acest spectacol de dezamăgire părintească, oferit evident în beneficiul celorlalți. Dacă Milton s-ar fi arătat vreodată dezamăgit de el cu adevărat sau măcar puțin îngrijorat sau cât de cât preocupat, relația lor ar fi putut fi una mai

naturală. Instinctul copilului este să-i facă pe plac părintelui, până la urmă – până când copilul află că nu va reuși niciodată.

– Cine ești tu? îl întrebă Richard pe cel de-al treilea bărbat.

– Abel Cantel e un vechi prieten al meu, răspunse Milton în locul lui.

Dar Abel se simți obligat să adauge:

– Sunt și magistratul local, Lord Richard.

Era asta o avertizare intenționată? Richard înțepeni. Numai oamenii fără titlu sau oamenii de rând ar fi folosit titlul minor al lui Richard, și un om de felul acesta ar fi respectat dorințele unui conte. Dar el știuse întotdeauna că s-ar fi putut ca tatăl lui să încerce să folosească vechile lui fărădelegi împotriva lui dacă se mai întâlneau vreodată față în față. El voise să fie dezmoștenit. Fusese prea tânăr ca să realizeze că îi oferea tatălui său altă unealtă pe care s-o utilizeze ca să-l silească să respecte contractul acela de căsătorie.

Dar nu era îngrijorat cu adevărat din cauza asta. Putea fi doar o coincidență faptul că „legea" era reprezentată în camera acea. Și nu plănuia să mai zăbovească, nici nu era singur de data asta. Charles era undeva în casă, spusese că nu pleca până dimineața în vizită la bunicul matern al lui Matthew. Fratele lui nu avusese niciodată înainte curajul de a interveni, dar acum era pe picioarele lui. Și Ohr urma să-l caute mai întâi la Willow Woods, când avea să se întoarcă de la distracția cu chelnerița și să-l găsească pe Richard plecat – iar dezastrul din cameră era o dovadă sigură că nu plecase de bunăvoie.

Care ar fi fost cea mai însemnată acțiune pe care ar fi vrut – și ar fi putut – s-o facă? Să pună să-l bată din nou? Nu ar fi fost nimic nou. Să-l închidă într-o cameră amenințându-l cu închisoarea adevărată? Pentru că împrumutase un inel de la propria familie, un caz de care s-ar fi râs la tribunal? În plus, ar fi scăpat cu mult înainte ca amenințarea să devină fapt. Chiar în noaptea aceea, era sigur.

Era mai îngrijorat de profeția Juliei, că ar fi putut să stea acolo strigând nu, și totuși să fie declarat soțul ei. Milton întreținea pe domeniul lui cel puțin un pastor care îi era dator pentru

traiul de zi cu zi. Dar Julia se afla în drum spre Londra. Ar fi avut nevoie de o zi sau două ca să o aducă iar aici, și era sigur că și-ar fi amânat și mai mult întoarcerea, dacă i s-ar fi spus pentru ce era necesară prezența ei. El nu se aștepta să rămână atâta timp.

– Știi, tată, ai fi putut să-mi cer să ne întâlnim, în loc să mi-o bagi pe gât cu sila, ca de obicei.

– Amândoi știm care ar fi fost răspunsul tău, rosti cu asprime Milton.

– Ei bine, eu știu, dar tu știi cu adevărat? Dacă veneam acasă să-ți cer iertare?

Asta îl făcu pe Milton să se oprească.

– De asta ai venit?

Richard nu se putu forța să spună da, chiar dacă asta l-ar fi eliberat.

– Nu, dar ar fi trebuit să faci efortul de a afla asta înainte de a-ți trimite după mine lacheii neciopliți, fiindcă dacă mă întorceam la țarc, primirea asta m-ar fi făcut sigur să mă răzgândesc. Dar când tu, tată, nu ai făcut niciodată altceva decât să mă bați sau să plătești pe altcineva...

– Destul! îl întrerupse Milton, roșu la față.

Richard ridică o sprânceană.

– Nu vrei ca magistratul de aici să știe cât de brutală ai făcut să fie viața sub acoperișul tău? Dar tu ești absolut corect, tată. Amândoi știm că nu va fi niciodată o împăcare între noi. Așa că ce rost are să mă aduci aici?

– E o modalitate de a lichida conturile. Ai bani cu care să plătești uriașele datorii la jocuri pe care mi le-ai pus în spate, pe care le datorez încă ducelui de Chelter, care mi-a fost garant – și mă presează fiindcă a făcut-o?

Richard fu cel care se opri acum. Ticăloșii aceia blestemați îi ceruseră în cele din urmă tatălui său să plătească? Atunci de ce nu rupsese Milton toate legăturile cu el?

– Ai fost un prost dacă ai plătit pierderile acelea, când m-ai fi putut dezmoșteni în schimb, spuse Richard.

– Deci a fost deliberat? O încercare de a-mi forța mâna ca să termin cu tine?

– Ce altă opțiune mi-ai lăsat, tiran crud ce ești? întrebă Richard. Și nu e prea târziu să mă dezmoștenești în sfârșit. Ai un martor. Fă-o legal.

Milton clătină din cap.

– Chiar dacă aș fi avut această opțiune, nu ar fi rezolvat nimic. Erai minor și m-ai lăsat răspunzător pentru acțiunile tale. Așadar, să consider că răspunsul tău e nu? Nu ai cele necesare pentru a restitui banii imediat?

– Bineînțeles că nu.

– Atunci ești gata să te căsătorești cu logodnica ta ca să răscumperi datoriile?

– La dracu', nu.

– Vezi? spuse Milton, privind spre magistrat. Nici măcar nu-și cere scuze că a încercat deliberat să-și sărăcească propria familie. Nici nu vrea să restituie banii pe singura cale pe care poate. Apoi Milton oftă. Dă-mi câteva momente de intimitate cu fiul meu. Mi-aș neglija îndatoririle de părinte dacă nu aș încerca pentru ultima dată să-l fac să-și vină în fire înainte de a recurge la măsuri drastice.

Lui Richard nu îi plăcea cum suna asta. Dar nu credea că avea să stea acolo destul pentru ca „măsurile drastice" să dea roade. Milton era nebun dacă își închipuia că Richard avea să onoreze o căsătorie care îi fusese impusă. Sau tatăl lui urma să obțină ceea ce dorea pe orice cale? *Asta* îl îngrijora pe Richard. Nu se exilase din Anglia pentru ca tatăl lui să câștige până la urmă.

Contele se sprijinise din nou de birou, cu brațele încrucișate, așteptând să se închidă ușa. Nu părea furios, de fapt arăta chiar perplex.

– Nu te-am înțeles niciodată, începu Milton.

– Nu ai încercat.

– Am făcut un lucru bun pentru tine cu ani în urmă, când am aranjat contractul care ne leagă de Milleri, asigurându-ți bogăția și norocul.

– Fără să mă întrebi, îi aminti Richard.

– Erai prea tânăr ca să-ți formezi o opinie atunci, și cu atât mai puțin ca să știi ce era bine pentru tine. Și acum ești atât de încăpățânat, atât de hotărât să-mi stai împotrivă, încât nici nu-ți dai seama ce dărâmi.

– M-ai lăsat fără grai, spuse Richard sarcastic.

– Îndrăznești să-ți bați joc? Când circumstanțele s-au schimbat atât de drastic cât ai fost plecat? Acum cinci ani, Gerald Miller a avut un accident care l-a lăsat fără memorie și fără speranță de recuperare. Asta o pune pe fiica lui, logodnica ta, la conducerea întregii averi a lui Miller, și ai venit acasă la timp ca să profiți din plin de asta. Tot ce trebuie să faci este să spui „da" la ceremonia de căsătorie și vei fi însurat cu una dintre cele mai bogate femei din Anglia, controlând toată averea ei uriașă, întărind astfel poziția socială și financiară pe care o avem noi toți, nu doar tu și cu mine, dar și fratele și nepotul tău.

– Ei sunt rude directe cu ducele de Chelter. Nu au nevoie să se înalțe.

– Averea lui Charles scade.

– E încă bogat.

– Nici pe departe atât de bogat ca familia Miller! exclamă Milton, apoi oftă și încercă să se stăpânească din nou înainte de a adăuga: În plus, ducele ne-a făcut să ne simțim întotdeauna ca niște rude sărace.

Richard ridică o sprânceană.

– Pe *noi*? Te referi la *tine*, nu?

Milton își arătă dinții.

– Ai ascultat măcar în timp ce îți explicam ce e în joc? Afacerile lui Miller au crescut astronomic de-a lungul anilor. Știi că o bogăție ca asta ar putea să-l influențeze chiar și pe rege? Ar putea să ofere cu ușurință titluri noi familiilor noastre, împreună cu alte domenii.

– În asta nu există nici un *noi*, tată. *Tu* nu trebuie să te însori cu un drac împelițat pe care nu-l poți suporta.

– Am făcut-o, mormăi Milton. Cu mama ta.

Lui Richard nu-i venea să creadă.

– De asta nu mi-ar arătat niciodată iubire sau afecțiune, sau măcar bunătate, în copilărie? Fiindcă ți-ai urât soția? Și asta încerci să mă forțezi și pe mine să fac? Să am o căsnicie îngrozitoare ca a ta? De ce nu ai pomenit niciodată până acum acest lucru?

– Erai copil, spuse Milton. Copiii nu au nevoie de explicații.

– Copilul acesta avea. Din ziua în care m-am născut, ai insistat să trăiești viața în locul meu. Dar e viața mea, tată. O s-o trăiesc și o să iau singur deciziile, spre bine sau spre rău. Și decizia mea este să nu mă însor cu Julia Miller.

Milton era acum roșu la față de furie, o față cu care Richard era mai obișnuit, de fapt.

– Ar fi trebuit să știu că nu avea rost să discut cu tine. Ești la fel de incredibil de încăpățânat și de prost ca de obicei. Apoi strigă: Abel! Și înainte ca ușa să se deschidă de-a binelea, Milton îi spuse magistratului: Ia-l de aici!

Capitolul 23

Julia nu-și putea scoate din cap ultima imagine a lui Richard. Aproape că nu observă când Raymond îi conduse la un han, în următorul oraș. Ar fi putut merge mai departe. Nu se întunecase încă. Dar ea era la fel de epuizată ca și vărul ei, și de aceea dormiră a doua zi până dimineața târziu.

Trebui să bată de mai multe ori la ușa lui Raymond înainte să-l audă strigând:

– Nu mă mișc! Plecăm acasă mâine!

– Astăzi! strigă ea.

Își iubea vărul, dar în ocazii ca asta nu-l putea suferi. Era un adevărat pierde-vară. Singurul lucru la care era bun era să-i fie însoțitor când avea nevoie, și numai dacă îl informa din timp. Era întotdeauna falit. Primea o alocație frumoasă, dar o cheltuia toată pe jocuri și femei. Îi vorbise de nenumărate ori despre

unele responsabilități impuse de alocația respectivă, dar el avea un șuvoi nesfârșit de scuze prin care evita orice muncă. Măcar era un bun călăreț și ținea pasul cu ea în călătorii, deși se plângea tot drumul.

Iritarea produsă de plecarea târzie o însoți toată ziua, împreună cu imaginea persistentă a lui Richard. I se părea că fugea de el. Părul lung, demodat de secole, nu-i reducea deloc masculinitatea. Îi oferea doar o înfățișare sălbatică, primitivă, mai ales atunci când gâfâia de furie. Fusese atât de mânios! Fiindcă o sărutase – nu, stai puțin, aruncase vina pe ea, acuzând-o că începuse, când ea nu făcuse nimic. Sărutul acela fusese uimitor totuși, o introducere evidentă a pasiunii. Nu putea să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă el nu i-ar fi pus capăt.

Impuse același galop nebun toată ziua, încercând să ajungă acasă înainte de căderea întunericului. Nu reuși. Când se opriră să-și regăsească animalele pe care încălecaseră la început în primul oraș în care se opriseră cu o zi înainte, se întuneca, și Raymond puse piedici plecării, fiindcă nu era obișnuit cu zile atât de lungi fără să tragă un pui de somn sau două. Julia era destul de obosită ca să nu insiste, simțindu-se amorțită și îngreunată din nou de praf. Așa că luă camere pentru a doua noapte. Își dorea să poată dormi măcar de data asta. În ciuda epuizării, se suci și se răsuci toată noaptea, retrăind întâlnirea cu Richard și toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune, dar n-o făcuse, și toate lucrurile care s-ar fi putut întâmpla – dar nu se întâmplaseră.

În zori porniră din nou la drum și ajunseră la Londra după câteva ore. Raymond, iritat fiindcă trebuise să se trezească atât de al naibii de devreme, după cum afirmă, trei zile la rând, nu își luă nici măcar rămas-bun când o lăsă acasă, ci se duse direct la el acasă, la câteva străzi distanță.

Julia intenționase să se culce, epuizată de noaptea nedormită. Dar de îndată ce intră, unul dintre lachei se repezi spre ea, așa că își reveni pe loc când văzu emoția de pe fața lui și din voce în timp ce spunea: „Tatăl dumneavoastră..."

Nu trebui să audă mai mult. Știa. Se întâmpla la fel de fiecare dată când tatăl ei se trezea, se trezea *cu adevărat*, întreaga casă se emoționa. Ea alerga deja pe scări.

– Nu am venit prea târziu? spuse ea în timp ce năvălea în camera tatălui ei și se năpustea spre patul lui Gerald, unde acesta ședea, sprijinit de perne și zâmbindu-i. Cât ai fost treaz? Te rog să-mi spui că nu prea mult?

– Calmează-te, Julie. El bătu cu palma lângă el, arătându-i să se așeze. Nu cred că timpul contează...

– Bineînțeles, știi că da – *știi* asta, corect? Poți să-ți amintești de data asta?

– Da, totul.

În timp ce se așeza, trase adânc aer în piept și îi zâmbi, stânjenită de neliniștea ei. S-ar fi înfuriat dacă ar fi pierdut această convorbire cu tatăl ei... din cauza lui Richard. Dar observă în cele din urmă cârpa sau, mai degrabă, săculețul mic care se odihnea pe pernă lângă capul lui, și faptul că Arthur nu era cu el în cameră.

Îl angajase pe servitor curând după accident, ca să fie ajutorul permanent al lui Gerald, o persoană care să-l poată hrăni, îmbrăca și chiar scoate pe micul balcon care fusese construit la indicațiile ei, pentru ca tatăl ei să se bucure de soare atunci când vremea o îngăduia. Arthur dormea chiar într-un pat vârât în colțul camerei, ca să poată fi la îndemână tot timpul.

– Pentru ce e asta? întrebă ea arătând spre săculeț. Și unde e Arthur?

– S-a dus să-mi aducă prânzul, spuse Gerald cu un zâmbet încântat. Mi s-a spus că au muncit ca robii toată dimineața în bucătărie, ca să-mi pregătească toate felurile preferate. Iau câte puțin din fiecare.

– Toată dimineața? Julia sări din nou în picioare. *Când* te-ai trezit?

El oftă văzându-i neliniștea provocată de faptul că nu mai avea mult timp de petrecut cu el.

– Julie, am vești bune, dacă te așezi destul de mult cât să ți le spun.

Bătu din nou cu palma alături de el. Faptul că tatăl ei putea face acest gest se datora sârguinței lui Arthur. Bărbatul mișcase membrele lui Richard de câteva ori pe zi ca să simuleze exercițiul, după ce descoperiseră că mușchii i se atrofiau din cauza inactivității. Acum că tatăl ei se trezise, putea să-și miște măcar brațele și picioarele puțin, deși nu era destul de puternic ca să pășească și nu era niciodată treaz suficient de mult ca să facă acest efort. Dar Arthur se asigurase ca, dacă venea vreodată ziua, membrele lui Gerald să nu-și piardă mobilitatea din cauza faptului că stătuse în pat atâția ani.

Ea se așeză din nou, dar înclinarea patului mișcă săculețul de pe perna lui și îl făcu să aterizeze lângă șoldul ei. Se uită îngrozită la petele de sânge de pe el.

– Dumnezeule, ce ți s-a întâmplat? Puse mâna pe pungă. Era rece și udă.

– Gheață, explică el. Încă nu a fost destul de cald ca să se topească provizia de iarnă din pivniță. Doctorul a fost ieri aici și a recomandat ceva rece pentru umflătură – și nu-ți pierde iar firea. Am spus vești bune, nu?

Era radios. Ea nu putea trece peste faptul că sângera. Atunci își dădu seama. Ieri? Fusese treaz toată ziua?

Neliniștită, dar cu speranța furișându-i-se în inimă, întrebă:

– Spune-mi cum te-ai lovit.

– M-am trezit ieri înaintea lui Arthur. Eram destul de dezorientat ca să cred că visasem accidentul acela oribil și am crezut că era o dimineață normală ca oricare alta și era timpul să mă scol. Așa că am încercat.

Ea clipi.

– Ai căzut din pat?

– Nu, m-am dat jos din pat. Am reușit să mă ridic în picioare, sau cel puțin mi-am lăsat întâi toată greutatea pe piciorul stâng, și stăteam în sus pe jumătate, înainte ca piciorul celălalt să se îndoaie. Am căzut pe stângul și m-am lovit cu capul de colțul noptierei. Observi că nu e aici? Am lovit noptiera destul de tare ca s-o sparg. L-am speriat al dracului de tare pe Arthur cu căderea asta sau cel puțin așa a spus. Am rămas iar inconștient.

– Dar nu pentru mult timp?

– Destul de mult pentru ca Arthur să trimită după doctorul Andrew. M-am trezit când a început să-mi pipăie capul. Era fascinat de faptul că mă lovisem aproape exact în locul în care se afla lovitura inițială.

Ea icni.

– E doar o mică tăietură, deși acum e umflată, și de aceea a recomandat comprese reci. Arthur a sugerat să încercăm cu gheață, din moment ce aveam la îndemână. S-a gândit că ar fi putut să-și facă efectul mai repede.

Gerald se opri și ridică încet mâna stângă, ca să atingă zona rănită. Cea mai rea dintre rănile inițiale la cap fusese puțin mai sus, pe partea stângă. Fuseseră și altele, dar nici una atât de gravă ca aceea.

– E un cucui destul de mare, spuse ea, îngrozită de ceea ce se vedea prin părul lui.

– Nu, e mai mic decât era, așa că se pare că gheața ajută, o asigură el.

– Cât de tare doare?

– De abia îl simt, așa că nu te speria. Nu stau aici răbdând durerea, draga mea, îți promit că nu.

– De ce a fost atât de fascinat doctorul Andrew?

Gerald pufni.

– A menționat un pacient cu amnezie care și-a recăpătat memoria când a primit altă lovitură la cap, ceea ce nu se prea poate compara cu cazul meu, și i-am spus-o. Dar ei știu atât de puțin despre creier, că a ezitat să-mi trateze noua lovitură. De fapt, a spus că tăietura nu era destul de mare ca să necesite să fie cusută mai mult de un punct sau două, și avea să aștepte până îmi pierdeam din nou cunoștința ca să mă coasă. Poate că a fost fascinat, dar nu a fost foarte optimist. Dar când s-a întors după-amiază, eram tot treaz. A verificat din nou aseară înainte să se ducă acasă, și eram tot treaz.

Gerald zâmbi larg din nou. Julia începu să plângă – nu se putea abține. Tatăl ei nu fusese niciodată conștient atât de mult timp după accident, avusese parte doar de câteva ore cu el, și atunci

numai câteva minute înainte să alunece din nou în ceața aceea moartă a neștiinței.

Deși lacrimile i se rostogoleau pe obraji în timp ce îi ținea mâna, zâmbea și ea la fel de larg ca și el.

– Dumnezeule, te-ai întors acasă până la urmă – cu adevărat.

Capitolul 24

Julia aproape că nu se mișcă de lângă tatăl ei toată săptămâna aceea. Voia să stea cineva treaz lângă el tot timpul, și chiar dacă avea o casă plină de servitori cărora le-ar fi putut încredința această misiune, o făcu ea însăși, lăsându-se schimbată doar de Arthur, astfel că unul din ei era întotdeauna cu Gerald chiar și atunci când dormea. În această săptămână ignoră toți vizitatorii, chiar și pe Georgina și pe Gabrielle, chiar și pe Carol. Îi spuse pur și simplu majordomului să le dea vestea cea bună despre tatăl ei și faptul că avea să îi revadă în curând.

Nu știa totuși cât de curând avea să fie asta. Nu putea să nu se teamă de o recidivă, și simțea că zilele petrecute cu tatăl ei erau încă numărate. Din cauza acestei frici, vechea constrângere a timpului, dorința de a comprima fiecare minut petrecut cu el treaz, era încă prezentă. În ciuda faptului că se trezea în fiecare dimineață cu zâmbetul acela minunat care îi încălzea atât de mult inima, neliniștea ei nu dispărea. În fiecare dimineață se trezea cu stomacul strâns, până alerga în camera lui să vadă cu propriii ochii că el era încă cu ei, *într-adevăr* cu ei.

Doctorul Andrew scrise un raport pentru colegii săi, vorbindu-le pe larg despre recuperarea lui Gerald, așa cum făcuse când fusese vorba despre efectele neobișnuite ale primei sale răni.

Gerald voia să știe totul despre ce pierduse, bineînțeles, și erau atât de multe subiecte peste care trecuseră înainte, când avuseseră atât de puțin timp de discuție. Să-l pună la curent cu situația imperiului afacerilor sale durase aproape o zi! Julia dobândise

alte șapte afaceri în plus, trebuind să concedieze doar pe unul dintre administratorii lui, care nu ținea pasul cu ceilalți.

Nu ajunseră să vorbească despre ea până când tatăl ei nu o întrebă:

– Câți ani ai acum, Julia? Am ezitat întotdeauna să te întreb. Mă temeam, în realitate, să aflu cât de mult timp a trecut pe lângă mine.

– Oh, Dumnezeule, tăticule, au trecut cinci ani de la accident. Acum am douăzeci și unu.

Plângea deja, cu suspine zgomotoase și incontrolabile de această dată. Asta reflecta oroarea rănilor, care răpiseră cinci ani din viața lui – și din viața ei. Dar chiar mai rău, trebui să-i spună despre mama ei. Își jelise deja mama, dar tatăl ei nu avusese ocazia asta. Nu fusese cu adevărat alături de Julia mai mult de câteva minute sau ore o dată, cu siguranță nu destul de mult pentru ca ea să-i dea vestea că doar el supraviețuise accidentului. O iubise pe Helene, o iubise destul de mult ca să-i suporte toate ciudățeniile și dorința de ascensiune socială, de a intra în rândul aristocrației.

Se temuse de asta, dar știa că nu mai putea amâna.

– Și mama...

– Șșș, draga mea, spuse el cu voce înăbușită. Am ghicit deja.

O ținu strâns în timp ce ea plângea tare, dar de data asta pentru el. Plânse și el. Încercă să-i explice de ce ținuse ascunsă vestea, dar el îi spuse că nu trebuia, că înțelegea.

Toate lacrimile astea îi aduseră o mare ușurare. Când reuși să-și stăpânească emoțiile, își dădu seama că și greutatea aceea teribilă de nesiguranță fusese îndepărtată.

Ea îi spuse totul și nu ascunse nimic. Mai erau atât de multe de vorbit, că fu de parcă s-ar fi rupt un zăgaz. Fiindcă Richard fusese recent în minte ei, îl menționă și pe el mai târziu în seara aceea, deși pe scurt. Cel puțin încercă să vorbească pe scurt.

– Sincer, nu credeam că se va întoarce, recunoscu Gerald.

– Nu s-a întors cu adevărat. Nimeni nu știe că s-a întors, cu excepția fratelui său, pe care s-a dus să-l viziteze. De aceea voi continua procedurile pentru a-l declara mort.

Gerald clătină din cap.

– Nu poți face asta, draga mea. Nu e drept. Ar fi fost o soluție atunci când credeai cu adevărat că era mort, fiindcă trecuse atâta timp. Dar acum că l-ai văzut, știi că nu e cazul. Și voi doi tot nu vreți să vă căsătoriți? Ești sigură?

– Absolut. Nimic nu s-a schimbat. Tot nu ne putem suporta unul pe altul. Nu menționă că Richard era îndrăgostit de altcineva, fiindcă acest gând începuse s-o irite.

Gerald pufni.

– Prostul acela îngâmfat de Milton. Era atât de sigur că voi, copiii, veți depăși animozitatea, încât a reușit să mă convingă și pe mine.

– De asta nu i-ai oferit mai mult ca să rupi legăturile dintre familiile noastre?

– Dar am făcut-o, de trei ori mai mult decât dota ta. Atunci s-a văzut limpede că aștepta mult mai mult de la căsătorie. Așa că nu am mai încercat să negociez cu el. Tu erai încă un copil. Mai era și posibilitatea ca tu să-l vezi pe Richard cu ochi buni într-o zi. Așa că am amânat să iau o decizie de vreun fel înainte ca tu să ajungi la vârsta căsătoriei. Și acum că ai ajuns, continuă-ți viața, draga mea. Găsește pe acel cineva perfect care te așteaptă undeva – lucru pe care eu nu am reușit să-l fac pentru tine, ca un mizerabil ce sunt.

Ei nu-i veni să creadă că sugera asta. Cu ochii mari, spuse:

– Dar nu ne putem călca cuvântul.

– E decizia mea. Tu nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta.

Ea își dădu seama că el încă o vedea ca pe un copil. Asta era de înțeles, dar ea nu mai era un copil care să accepte asigurarea tatălui și să uite restul. Trebuiau să discute despre asta.

– Care e lucrul cel mai rău care se poate întâmpla? întrebă ea, apoi își răspunse singură la întrebare: Contele poate să ne dea în judecată și să primească o recompensă.

– Posibil, dar i-ar da o sumă jalnică. Nu s-ar putea spune nici că mirele stă în fața altarului, dornic să îndeplinească partea de contract a familiei Allen.

– Dar dacă afacerile o să înceapă să meargă prost din cauză că ți-ai călcat cuvântul...

– Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez de asta. Ai fost destul în situația asta deplorabilă din cauza acțiunilor *mele*. Dacă afacerile o să meargă prost din pricina asta, o să consider că e răsplata meritată a propriei mele nebunii. Și totul se va uita destul de repede.

Julia se temea că nu avea să fie atât de ușor cum făcea să pară tatăl ei. Urmau să înfrunte un lord, până la urmă, și ei nu aveau aceeași poziție socială. Contele avea să le facă necazuri, creând cel puțin un scandal, contestându-le integritatea tocmai fiindcă nu onoraseră contractul, adică exact lucrurile pe care dorise ea să le împiedice. Gerald nu era suficient de restabilit ca să suporte o asemenea lovitură de măciucă.

Dar Julia nu-i spuse asta tatălui ei. Încuviință, lăsându-l să creadă că era de acord cu el. Dar nu putea fi de acord, nu încă, nu fără să-l vadă măcar pe conte și să încerce pentru ultima dată să-l facă să raționeze și să poată sfârși asta în mod amiabil.

Capitolul 25

O lăsase să aștepte jumătate de zi, blestematul!

Julia nu-l văzuse pe Milton Allen, contele de Manford, de cinci ani, de la accidentul părinților ei, care îi devastase viața. Contele venise la înmormântarea mamei ei și își oferise condoleanțele banale, dar adevăratul motiv al venirii lui în oraș fusese începerea procedurilor pentru câștigarea tutelei ei. Avocații familiei ei îi spuseseră cât de furios fusese când eșuase. Asta i-ar fi oferit ceea ce voia de mult – controlul complet asupra a tot ce avea Miller.

Trecuse mult timp de când nu mai intrase în Willow Woods. Casa de care fusese atât de impresionată în copilărie arăta destul de diferit privită prin ochii unui adult. Oare era atât de părăginită și atunci? Sigur că nu. Dar starea proastă a casei îi întărea de fapt

convingerea că putea rupe în cele din urmă legătura cu familia Allen. În trecut, contele refuzase să primească bani și să pună capăt contractului, dar dacă finanțele lui erau într-o stare atât de proastă, încât nu-și mai putea întreține cum se cuvine conacul, poate că avea să accepte acum această soluție.

Julia își lăsase slujnica la hanul din apropiere. Avusese noroc să capete o cameră acolo, după ce hangiul o acuzase că era responsabilă pentru distrugerea proprietății lui de săptămâna trecută. Ea nu știa despre ce vorbea, dar îi plăti triplu pentru cameră și îi închise gura. Oricum nu intenționa să doarmă acolo, fiindcă avea deja o cameră în hanul mult mai drăguț în care rămăsese cu o noapte înainte. Dar ca și mama ei, voia puțină intimitate ca să se poată împrospăta înainte de audiența la conte.

Călătorise cu trăsura de data asta, așa că putuse să-și aducă slujnica, în loc să trebuiască să-i ceară lui Raymond să o escorteze din nou. Dar călătoria cu trăsura era mult mai lentă decât călare, și acum avea noroc dacă reușea să plece din Willow Woods înainte de căderea nopții, deoarece contele nu binevoise să o primească încă, ceea ce putea transforma călătoria în una de patru zile, în loc de trei câte își închipuise ea.

Nu îi spusese tatălui ei unde se ducea, știind că ar fi încercat s-o convingă să nu plece și că, probabil, ar fi reușit. Îi spusese în schimb că era nevoită să facă o scurtă călătorie de afaceri în nord. Nu îi plăcea să-l mintă, dar nu voia să-și facă griji din pricina absenței ei și urma să-i explice când se întorcea, dacă avea noroc, cu vești bune. Dacă se hotăra contele să-și facă apariția.

Charles nu era acasă ca să-i țină companie. Valetul îi spusese că nu se întorsese încă din vizita pe care o făcea împreună cu fiul său celuilalt bunic. Așa că timpul trecuse ca melcul în după-amiaza aceea. Și iritarea ei creștea.

De fapt, se întuneca atunci când lacheul veni s-o conducă în biroul contelui. Nu se îndoise nici un moment că o lăsase deliberat să fiarbă în suc propriu toată după-amiaza. Așa că, deși avusese de gând să fie politicoasă și respectuoasă, acum era doar furioasă și dornică să plece de acolo.

Nu așteptase nici măcar ca servitorul să închidă ușa în spatele ei înainte de a trece direct la subiect.

– Am venit să vă spun două lucruri, Lord Allen. Ta...

– Unde îți sunt manierele, fată? o întrerupse el sec. Stai jos.

Julia se trezi ascultând, așezându-se pe scaunul care i-l arătase, în fața biroului său. Făcu asta fără să se gândească, din cauza tonului lui autocratic, care nu suporta nici un argument. Era mai slab decât își amintea, iar părul lui era de un castaniu mai mat. Și fiindcă îl văzuse pe Richard recent, realiză că tatăl și fiul nu prea semănau. Dar apoi își aminti că nici Charles nu prea semăna cu tatăl lui. Probabil că amândoi fiii semănau cu familia mamei lor.

– Acum, adăugă el, doar ca să facă paradă de politețea care îi lipsise ei, ce face tatăl tău?

Dintr-odată, el rânjea. Fiindcă o controlase fără să-și dea prea mult osteneala? Ea se zbârli și sări înapoi în picioare.

– Și-a revenit.

El se aplecă dintr-odată în față.

– Poftim?

– Tata și-a revenit. Mintea lui e din nou complet funcțională și e tot mai puternic în fiecare zi.

Aparent, ca toată lumea, inclusiv doctorul lui Gerald, Milton nu se așteptase să audă asta. Preț e o clipă neîncrederea i se citi pe chip.

– Ce... drăguț, spuse el sec.

Nu-i păsa. Era un om atât de demn de dispreț. Așa tată, așa fiu. De fapt, Julia își dădu seama dintr-odată că Milton fusese probabil încântat de suferința lui Gerald. Dacă Richard ar fi fost disponibil să se însoare cu ea în ultimii trei ani, de când împlinise vârsta măritișului, le-ar fi oferit familiei Allen controlul întregii averi, fără să trebuiască să aștepte moartea lui Gerald.

– Am venit să vă mai spun că l-am văzut pe Richard și nimic nu s-a schimbat între noi. Încă ne urâm și am hotărât împreună să nu ne căsătorim.

Milton o privi printre gene.

– Credeți că într-adevăr contează ce vrea vreunul din voi? Dar Richard se va răzgândi.

– Ba nu.

– Oh, ba da. Cam în șapte luni. Așa că ai mult timp să te pregătești pentru nuntă.

Julia îi venea să urle. Cum putea să spună așa ceva și să pară atât de sigur, când nici măcar nu îl văzuse pe Richard? Așa că numără până la cinci, până la zece – ar fi trebuit să numere mult mai mult, dar contele se zgâia la ea cu ochii lui albaștri înghețați, adăugând nervozitatea la celelalte emoții istovite.

Ea izbucni.

– Ce număr de circ e acesta? Chiar credeți că îl puteți găsi în șapte luni?

– Știu exact unde este.

– Unde?

– Contează? Tot ce contează pentru tine e faptul că va fi în curând capabil să îți șteargă stigmatul de fată bătrână. Ar trebui să te bucuri.

Acum ea era neîncrezătoare. De ce puneau nobilii atâta accent pe faptul că o fată trebuia să se căsătorească încă din școală? Dar el nu îi dădu un răspuns, probabil din cauză că nu știa unde era Richard, ceea ce însemna că blufa. Trebuia să fie așa.

Ea rânji.

– *Dacă* asta ar conta pentru mine, ceea ce nu este cazul, nu ar îndepărta faptul că...

– Te certi cu mine? întrebă el.

– Nu, bineînțeles...

Ea se opri brusc, dându-și seama că omul o *înspăimânta*. Cu tonul vocii? Dumnezeule mare, cum reușise Richard să trăiască sub acoperișul acestui om toată copilăria și să-l sfideze până în punctul în care să fie bătut pentru asta? Menționase cel puțin una dintre aceste bătăi, încercase chiar să dea vina pe ea pentru asta. Nu se îndoia acum că fuseseră multe bătăi. Ea își dădu seama că, dacă acest om ar fi câștigat tutela ei, și ea ar fi fugit probabil așa cum făcuse Richard – nu, nu ar fi făcut-o. Tutela aceasta i-ar fi oferit autoritate completă asupra îngrijirii lui Gerald, și nu exista

nimic în cer sau pe pământ care s-o determine să-și lase tatăl la cheremul contelui.

Gândul acesta o făcu să înghețe și să-și revizuiască atitudinea.

– Da, mă cert cu dumneavoastră. Și înțeleg de ce ați vrea să mințiți ca să prelungiți situația asta intolerabilă...

– Cum îndrăznești! urlă el, cu obrajii în flăcări de mânie.

Ea tresări. Dintr-odată, se bucură că biroul se afla între ei. Ce o apucase de îi adresase cea mai gravă insultă pentru un lord al regatului, chiar dacă era adevărată? Dacă ar fi fost bărbat, ar fi provocat-o la duel.

– Îmi cer scuze, spuse ea numaidecât. A fost puțin cam aspru, dar...

– Ești la fel de lipsită de respect ca și Richard. Ce bine semănați amândoi!

Ei nu-i plăcea în mod special să fie comparată cu Richard, dar măcar se părea că scuzele ei îl înmuiaseră pe conte, fiindcă rânji la această ultimă remarcă. Era o ocazie bună pentru ea de a pleca, înainte ca mânia să-i controleze din nou limba. Fusese pregătită să-i ofere bani pentru ultima dată dacă se putea vorbi cu el, fiindcă avocații nu fuseseră convocați încă să transfere controlul afacerilor și al finanțelor familiei înapoi la tatăl ei, dar omul acesta nu merita nici un bănuț, pur și simplu, fiindcă se cramponase de contractul acela mult mai mult decât s-ar fi cuvenit.

– Am venit aici să terminăm toate astea prietenește, dar așa s-a terminat.

– S-a terminat?

– Da. Eu eram dispusă să-mi îndeplinesc rolul în acest târg detestabil, dar Richard nu este, și acum e destul de matur ca să se abțină de la această decizie. Așa că am fost părăsită la altar, după cum se vede.

El pufni.

– Nu ai fost la nici un altar... încă. Dar peste șapte luni...

– Îmi pare rău, dar peste șapte luni se vor împlini patru ani prea lungi. Așa că dacă nu îl puteți aduce imediat pe mire, nu mai sunt obligată să aștept. Renunț oficial la logodna cu fiul dumneavoastră – cu binecuvântarea tatălui meu, aș putea adăuga, fiindcă

Richard a renunțat de mult la ea. Am venit aici din politețe, ca să vă spun asta înainte de a anunța public.

– Înțeleg, spuse el, pe un ton deosebit de rece. O să-l lași pe tatăl tău să sufere greul acestei situații când abia și-a revenit, fiindcă nu vrei să mai aștepți câteva luni să te căsătorești?

– Tata m-a asigurat că vom rezista furtunii, spuse ea cu răceală în glas.

Contele își ascunse fața cu palmele un moment, apoi își schimbă dintr-odată expresia într-un fel uimitor. Pe un ton care părea cuprins realmente de grijă pentru ea, rosti:

– Trebuie să înțelegi că tatăl tău îți spune ceea ce vrei să auzi din cauză că te iubește. Dar aș fi neglijent, dacă nu te-aș avertiza, pentru binele tău, de ceea ce se va întâmpla dacă vei rupe logodna. Nu o aibă consecințe negative doar pentru tine și familia ta, scandalul social va produce efecte negative asupra afacerilor Miller și va agrava mult mai mult starea tatălui tău, punându-i în pericol recuperarea. Nu mi-ar plăcea să văd că se întâmplă așa ceva. Chiar vrei să fii răspunzătoare pentru recidiva bolii tatălui tău? Nu mi-am dat seama că ești atât de egoistă, fată.

Ea își trase brusc răsuflarea. Cu așa-zisa lui grijă, el camufla o amenințare. Știa că era un om teribil de lacom, dar era acum în stare să arunce vina asupra ei, ca s-o manipuleze?

Furioasă, cu ochii ei de culoarea turcoazelor strălucind, spuse:

– Câteva luni în plus pe ce bază? V-am explicat deja că l-am văzut pe Richard săptămâna trecută, și mi-a spus în față că nu se căsătorește cu mine! Ce ați fi putut să-i spuneți ca să-l faceți să se răzgândească? Și dacă nu îmi spuneți, milord, nu mai avem nimic de discutat.

Improviza. El explicase foarte clar. Contractul acela blestemat avea să dureze veșnic acum. Nu putea să riște viața tatălui ei pentru asta.

Totuși, de data asta el îi răspunse.

– Orice i-aș fi spus lui Richard, nu ar fi funcționat. Trebuia să i se arate unde greșește. A fost pedeapsa cuvenită pentru datoriile pe care m-a lăsat să le plătesc în mod deliberat și pentru furturile pe care le-a comis înainte de a dispărea. Pedeapsa ar fi putut

fi mai ușoară, o simplă bătaie pe umăr, dacă ar fi fost rezonabil, dar, ca de obicei, nu a fost. În schimb, va suferi pedeapsa extremă.

Ea nu știuse că Richard comisese vreo infracțiune, oricât de minoră, dar ghici.

– Dumnezeule, v-ați trimis fiul în închisoare?

– Închisoare? Contele o privi cu un aer superior. Închisorile noastre ar părea o vacanță în comparație cu coloniile penale din Australia unde este transportat acum. Nu ești mulțumită, la cât de mult îl urăști?

Contele zâmbi melancolic în timp ce o privea cu atenție. Julia se străduia cu toate puterile să nu-și arate alarma și să păstreze o expresie indignată.

– Am fost asigurat că va implora să se întoarcă în câteva săptămâni, continuă el, frecându-și mâinile. Taberele acelea de condamnați sunt atât de aspre! Așa că pregătește-te de nuntă, fată. Richard va fi mai mult decât dispus să-și îndeplinească obligațiile de aici și să se însoare cu tine. Odată ce îndeplinește condițiile de eliberare, îi voi îngădui să vină acasă.

Capitolul 26

Julia parcurse în stare de șoc o bună parte din drumul spre Londra. Când începu să gândească din nou limpede, își dădu seama că lordul Allen nu avea nici un drept legal de a folosi o colonie penală britanică în felul în care spusese. Oamenii nu erau trimiși acolo dacă nu erau judecați întâi. Deci, contele trăsese niște sfori ca să sară peste proces, lucru pe care l-ar fi putut face și ea. Dar dintre toți lorzii pe care îi cunoștea ea, singurii care aveau contactele adecvate pentru a trage acest tip de sfori erau tatăl lui Carol și James Malory, iar Carol menționase că tatăl ei lipsea din țară luna aceasta.

Așa că nu se duse direct acasă, ci bătu întâi la ușa casei Malory din oraș. Își revenise oarecum din șoc, dar era încă înnebunită.

Timpul era absolut esențial dacă Richard fusese prins atunci când îl văzuse ultima oară, cu mai mult de o săptămână în urmă, și contele credea că vasul de condamnați era deja pe mare. Ea voia ca vasul să fie oprit și Richard să fie scos din el înainte de a se face prea mult rău – lui în primul rând. Dar dacă plecase imediat după prinderea lui, ar fi putut avea un avantaj de o săptămână!

Spera să-i găsească pe cei doi Malory singuri, ca să le poată transmite cererea ei, dar în timp ce majordomul o conducea spre salon auzi deja câteva voci, unele cu accent american. Speră că James era măcar acasă, nu încercând să evite rudele soției lui.

Dar apoi auzi o anume voce care explica:

– Am petrecut toată săptămâna în partea aceea de țară, căutând, întrebându-i pe oameni. Nu l-am lăsat pe fratele lui Charles să plece într-o călătorie pe care o plănuise împreună cu fiul său, ca să poată căuta amănunțit în toată casa și a făcut-o. Richard nu este acolo. Am căutat chiar și în cele mai apropiate închisori. Și am rămas fără idei, Gabby. A plecat, a dispărut pur și simplu.

Julia recunoscu vocea ca fiind cea a lui Ohr, prietenul lui Richard. Ajunse la ușă chiar când termină. James era acolo, lipsit de expresie ca de obicei. Georgina și Gabrielle ședeau pe sofa, arătând amândouă îngrijorate, deși Gabrielle părea mai mult supărată. Drew stătea în spatele sofalei, cu mâna pe umărul soției lui. Boyd și Ohr stăteau pe canapeaua din fața lor.

– Știm că nu ar lua-o la sănătoasa fără să ne trimită vorbă, îi spuse Gabrielle lui Ohr. Deci, e undeva aici, trebuie doar să ne imaginăm unde. Spui că își urăște tatăl? De aceea nu ne-a vorbit niciodată despre el?

– Și își urăște logodnica. Nu e de mirare că nu a vrut niciodată să se întoarcă aici.

Julia tresări. După cum se părea, Ohr explicase grupului ceva despre relația ei cu Richard înainte ca ea să intre. Dar, cu siguranță, nu se aștepta să-l audă adăugând:

– Trebuie luată la întrebări. Vă las pe voi s-o faceți.

– Chiar poți să crezi...?

Ohr o întrerupse pe Gabrielle:

– A fost în zonă în ziua aceea, și erau semne de violență care arătau că fusese dus cu forța din han. Și ea *a amenințat* că-l omoară.

– Oh, Dumnezeule mare, am spus asta într-un moment de furie, interveni Julia dezgustată, atrăgând toate privirile asupra ei în timp ce intra în cameră. Nu aș fi făcut-o cu adevărat.

James fu primul care își reveni după surprinzătoarea revelație.

– *Tu* ești cealaltă jumătate a cuplului logodit? Da, bineînțeles, logodnicul care lipsea și toate celelalte. Ce ironie.

Următoarea își reveni Gabrielle, care o întrebă încruntată pe Julia:

– Dar de ce ai pretins că de abia îl întâlnișeși, dacă ai fost logodită cu el toată viața?

– Purta o mască la bal și a folosit un nume fals când s-a prezentat. Am crezut că era Jean Paul, îi aminti Julia.

– Oh, bineînțeles, spuse Gabrielle, apoi întrebă dintr-odată: Tu *știi* ce s-a întâmplat cu el?

– Da.

– Oh, slavă Domnului!

– Nu, nu există nici un motiv de ușurare, spuse Julia grav. Tocmai m-am întors de la țară, unde am vorbit cu tatăl lui. M-am dus să-l informez pe conte că nu aveam de gând să mai onorez contractul de căsătorie fiindcă îl văzusem pe Richard și, ca adulți, am căzut de acord amândoi că nu va exista nici o căsătorie. La rândul lui, contele mi-a spus că Richard avea să-și schimbe hotărârea în câteva luni, așa că trebuia să încep pregătirile de nuntă. I-am spus că nu aveam de gând să aștept nici o lună măcar. Apoi el m-a amenințat că îmi va ruina familia. M-am gândit că se lăuda, așa că m-am lăudat și eu și i-am spus că dacă nu aud un motiv întemeiat pentru această schimbare radicală a atitudinii lui Richard, nu mă răzgândesc. Așa că mi-a oferit motivul. A menționat câteva infracțiuni minore pentru care Richard merita pedepsit și...

– Lucrurile pe care le-a făcut cu mulți ani în urmă pentru ca tatăl lui să-l dezmoștenească? exclamă neîncrezător Ohr.

– În ce închisoare e? întrebă apoi Drew. Îl scoatem noi.

– Acesta a fost și primul meu gând, recunoscu Julia. Dar infracțiunile lui erau destul de minore pentru ca Richard să fie iertat dacă s-ar fi supus voinței tatălui său și ar fi fost de acord să se însoare cu mine. Nu a făcut-o. Astfel că tatăl lui, contele, l-a trimis pe un vas spre Australia.

– Dar Australia a fost declarată colonie engleză de foarte puțin timp, indică James. Acolo nu e nimic în afară de...

– Exact, spuse Julia.

– Exact ce? întrebă Georgina privind de la unul la altul.

– Ocnași, draga mea. Când am pierdut coloniile din America, spuse James cu un zâmbet spontan, fiindcă războiul acela produsese, într-un mod indirect, prima lor întâlnire, aveam nevoie de un loc nou în care să trimitem cei mai răi criminali. În America era ușor. Acolo au devenit toți servitori fără plată pentru o durată determinată. În Australia nu e așa. Coloniile penale funcționează doar de câțiva ani, dar și-au câștigat deja reputația prin asprime și privațiuni. E o țară sălbatică și neîmblânzită. Condamnații lucrează până mor ca să o îmblânzească.

– Ei bine, Dumnezeule mare! bolborosi Georgina. Sigur că tatăl lui Richard nu știa asta când l-a trimis acolo.

– Știe, spuse Julia cu un firicel de voce care se pierdu cu totul. Ce emoție contradictorie era asta? Trebui să-și dreagă vocea ca să continue: Contele a făcut asta ca să-l supună pe Richard voinței lui. E un părinte denaturat. Nu am crezut că poate exista cineva care să se poarte atât de crud cu propriul copil.

– Poate că Richard nu e copilul lui, sugeră James.

Julia se uită mirată la el, dar Georgina ridică o sprânceană spre soțul ei.

– Adică?

– Da. Exista o Lady Allen care trecea de la unul la altul în timpul zilelor mele nebune la Londra.

– Doar nu ai...! bolborosi Georgina.

James chicoti.

– Nu, sunt foarte sigur că nu. Era prea ușor de cucerit. Chiar dacă începeam deja să mă simt obosit de cariera asta, preferam încă provocările. Și se zvonea că ea îi punea coarne intenționat

soțului ei și se asigura apoi că scandalul ajungea la urechile lui. Era o căsătorie aranjată, și ea îl disprețuia.

– Deci, și-a bătut joc de el cu un fiu bastard?

James ridică din umeri.

– Habar nu am ce a făcut. A avut un sezon promiscuu la Londra, apoi s-a întors la domeniul de la țară. Nu-mi amintesc să-și fi făcut apariția din nou. Dar asta e o pură speculație, draga mea. Ar putea fi așa cum a spus Julia, tatăl lui Richard e pur și simplu un părinte denaturat.

– Richard spunea că era un tiran și a menționat că îl bătea, rosti Julia liniștită, adăugând: Totuși, asta nu a pus capăt răzvrătirii lui.

James încuviință.

– Asta sună mai nimerit. Manford nu ar fi primul bărbat care cere ascultare absolută de la familia lui și administrează pedepse din ce în ce mai aspre dacă nu o primește. Richard a scăpat de mânia tatălui lui câțiva ani buni și ar putea scăpa din nou, așa că, după ce a pus mâna pe el, Manford a considerat probabil că acesta este ultimul recurs. Băiatul îl ține încă departe de averea pe care o așteaptă, până la urmă. Și nu mi s-a părut că intenționează să-l lase acolo.

– Nu, nu intenționează, spuse Julia încordată. Se așteaptă ca această experiență brutală să zdrobească voința lui Richard. A spus chiar că nu va aranja eliberarea lui până nu se va îndeplini această condiție.

După un moment de tăcere, Ohr se ridică dintr-odată.

– O să aflu când a plecat vasul. Dacă s-a întâmplat săptămâna trecută, când a dispărut, ne-ar putea lua săptămâni să-l prindem din urmă.

Boyd se ridică și el.

– Nu, calul meu e în față, merg eu. Cunosc docurile mai bine decât tine și, cu cât mai repede avem informații, cu atât mai bine.

– Unul din voi să treacă pe la *Triton* și să-i spună primului ofițer să adune echipajul, zise Drew. Putem pleca odată cu fluxul de seară.

– Nu o să-l poți ajunge pe Richard cu vasul acela, sublinie Julia.

– Pe dracu' nu, spuse Drew cu o siguranță absolută.

Ea oftă.

– Adevărul e că nu poți. Ești un american cu o corabie americană și un echipaj american, iar Richard e pe o navă britanică de ocnași. Poate că poți să-i oprești, dar căpitanul nu ți-ar da niciodată unul dintre prizonieri de bunăvoie. Ar trebui să dai foc vasului, și Richard ar putea muri în luptă.

– Julia, nu putem permite să-l ducă într-o colonie penală, spuse Gabrielle cu toată seriozitatea.

– Sunt de acord, răspunse Julia. Nu aș fi aici dacă nu aș fi vrut să-i opresc. Dar contele a tras sfori în stilul unui lord ca să îl arunce pe Richard în barca aceea *fără* nici un proces. O să avem nevoie de un lord la fel de puternic ca să îl scoatem de acolo.

Toți cei din cameră se uitară imediat la James Malory. Le răspunse imediat cu o privire furioasă.

– Nu, spuse el tăios și definitiv.

Gerogina se ridică și se apropie de soțul ei.

– James, fu tot ce spuse ea.

El se întoarse și se încruntă la ea.

– Ți-ai ieșit din minți, George? Crezi că nu știu că toată preocuparea asta e pentru un tip căruia îi curg balele după tine? O să-l ajut să ajungă în mormânt, nu în altă parte.

Georgina ignoră răspunsul și îi aminti:

– Tu ai și un vas mai rapid.

– Un vas fără echipaj, spuse el rapid. Mi-ar trebui zile ca să adun...

– Poți să iei echipajul meu, interveni Drew. Eu și cu Gabby vom merge cu tine, bineînțeles, fiindcă Richard e prietenul nostru.

– *Nu* vei fi căpitanul vasului meu, yankeule, își avertiză James cumnatul.

– Nu, bineînțeles că nu.

Dar Drew zâmbea în timp ce se îndrepta spre canapea și se așeza lângă nevasta lui. După cum se părea, cei doi considerau

treaba aranjată. Julia nu era încă atât de sigură. Dar apoi o văzu pe Georgina îmbrățișându-și soțul.

– Ești un om bun, spuse Georgina.

James oftă.

– Nu, sunt un *soț* bun. E o diferență al naibii de mare.

Julia spuse în cele din urmă:

– Mulțumesc, James. Mărturisesc că îmi pusesem toate speranțele în tine. Nu cunoșteam destul de bine alt lord pentru a-i cere genul acesta de ajutor.

Georgina nu îl lăsase încă pe James din brațe, așa că acesta ridică o sprânceană blondă spre Julia, peste capul soției lui.

– Explică-mi numai, dacă ești amabilă, de ce ai venit aici să obții ajutor pentru un bărbat pe care declari că-l urăști? E puțin cam contradictoriu, nu?

Ea ridică și ea o sprânceană în direcția lui.

– Crezi că preferam să fie adus acasă terminat și dispus să se însoare cu mine, când nu vrea deloc asta?

– Punct ochit, spuse James. Și fiindcă logodna aceasta se bazează aparent numai pe bani, o să presupun că ai încercat deja să-ți răscumperi libertatea?

– Tata a încercat, de mai multe ori, dar contele a refuzat întotdeauna. Vrea să obțină acces la întreaga avere a familiei mele prin căsătorie.

– Contractul acela infam îi garantează asta?

– Nu, dar el e lord, și tatăl meu nu e. A presupus întotdeauna că, în calitate de rudă, va avea mai mult sau mai puțin o resursă nelimitată de fonduri. Și să fiu a naibii dacă renunț la truda de secole a familiei mele pentru lăcomia unui om. Mai degrabă îl omor decât...

– Vrei să-l omorâm noi în locul tău?

James spusese asta cu o expresie și o voce atât de serioasă, încât Julia simți că nu glumea!

– Nu, bineînțeles că nu. Nu am vrut să spun cu adevărat asta. Am obiceiul teribil de a spune lucruri pe care nu le gândesc atunci când sunt furioasă, și contele m-a făcut atât de furioasă că îmi venea să urlu.

– Te rog să n-o faci.

Ea zâmbi când auzi tonul sec al lui James.

– Manford a făcut lucrul acesta teribil înainte de a afla că tatăl meu și-a revenit. Nu s-a îndoit niciodată de faptul că voi respecta contractul ca să onorez cuvântul tatălui meu – până săptămâna aceasta, când tata mi-a spus să uit de asta. Dar contele nu știa încă, și dacă îl putea controla pe Richard, Milton s-a gândit că avea să obțină totul. Acum că tata și-a revenit, asta nu se va întâmpla, desigur. Dar în orice caz, aș vrea să navighez cu voi, dacă nu vă deranjează. Trebuie să rezolv problema logodnei cu Richard și să găsim o cale prin care să evităm să se întâmple asta din nou. Și nu cred că el va rămâne aici suficient de mult ca să o facem când îl aduceți înapoi.

– Mai contează asta acum, când ai binecuvântarea tatălui tău pentru a ignora contractul?

– Contează, până când își revine tata cu totul. Nu o să risc *nimic* care să pună în pericol această recuperare, și în asta este inclus scandalul pe care l-a promis contele în cazul în care nu-mi îndeplinesc partea din contract.

James încuviință.

– Cum vrei.

Georgina îi dădu drumul din brațe și se îndreptă spre ușă.

– O să fac bagajele noastre.

– O să faci bagajul *meu*, George, spuse James ferm. Nu o să te mai apropii niciodată de piratul acela blestemat.

Pirat părea un epitet destul de ciudat în circumstanțele actuale, se gândi Julia, și o caracterizare destul de moderată venind din partea lui James. Dar nimeni nu părea să gândească așa.

Georgina se răsuci rapid pe călcâie.

– O să mă faci să pierd o călătorie palpitantă din cauza unei gelozii mărunte?

Sprâncenele lui blonde se ridicară din nou.

– Te îndoiești?

– Dar...

– Ai câștigat o ispravă uimitoare azi, George. Am fost de acord să-l salvez pe tip. Nu-ți forța norocul.

Ea încuviință șovăind. El se îmblânzi destul cât să spună:

– Nu pierzi nimic, draga mea. Nu mă gândesc să cer eliberarea lui fără documentele pertinente. Și știu exact pe cine trebuie să văd ca să obțin aceste documente. Toată lumea la bord. Repede. Ne întoarcem în câteva zile.

Capitolul 27

Julia împrumută cuvintele lui James Malory ca să-și liniștească tatăl, spunându-i în aceeași seară că nu avea să lipsească mult. Se simțea cam cu musca pe căciulă când îi mărturisi ce pusese în mișcare – și îi povesti ce îi făcuse lui Richard contele de Manford, și ce prezisese contele că se va întâmpla familiei Miller. Scandalul și toate repercusiunile lui nu aveau să treacă așa de ușor cum crezuse tatăl ei. Contele urma să se îngrijească de asta.

– Îmi pare atât de rău, încheie ea. M-am obișnuit să fac ce trebuie fără să discut cu nimeni întâi, și asta nu suporta amânare. Așa că totul e aranjat. Lordul Malory a fost de acord să ne ajute. Vasul lui pleacă odată cu următorul flux – și eu plec cu el.

– Tu? De ce?

– Fiindcă refuz să îl recompensez pe contele de Manford pentru răutatea lui. Trebuie să existe o cale prin care să scăpăm de acest contract fără ca el să facă rău afacerilor noastre și să terfelească bunul nume al familiei noastre. Răspunsul lui Richard a fost să dispară, dar asta nu e o opțiune pentru mine. Așa că îl ajut pe Richard să iasă din situația asta oribilă în care l-a vârât cu forța chiar tatăl lui. Apoi el va fi dispus să mă ajute să găsesc o cale de scăpare din asta.

– Și asta e tot ce speri?

– Da... bineînțeles.

De ce roșise oare? Nu știa. Dar probabil că el nu observase, fiindcă spuse doar:

– Chiar te-ai făcut mare, nu-i așa, draga mea?

Ea nu se simțea deloc mare după trei zile, când se afla pe puntea vasului *Maiden George*. Oceanul vast care înconjura corabia te făcea să te simți mic și lipsit de importanță. Chiar și vasul de condamnați părea doar o bulină la orizont.

James și Drew văzuseră celălalt vas seara trecută. Ar fi putut să-l ajungă mai repede dacă nu ar fi intrat într-o furtună în prima noapte, în timp ce traversau Canalul. Vasul lui James era neobișnuit de rapid fiindcă lăsase acasă toate tunurile, căci, în această călătorie, viteza era esențială. Dar vasul de transport părăsise Londra cu doar două zile înaintea lor, nu cu o săptămână întreagă așa cum crezuseră ei la început. După cum se părea, vasele de condamnați stăteau săptămâni și chiar luni în docurile din Londra, fiindcă nu plecau până nu aveau o încărcătură completă de condamnați de livrat.

James insistase să aștepte până dimineața pentru a parcurge distanța dintre cele două ambarcațiuni. Nimeni nu discutase cu el fiindcă raționamentul lui era sănătos. Nu voia ca ofițerii britanici, dornici să ajungă în paturile lor, să ia decizii pripite. Ar fi putut conduce la un conflict inutil.

Gabrielle i se alătură Juliei în timp ce *Maiden George* se grăbea să prindă din urmă corabia condamnaților. Gabrielle nu spuse nimic, oferindu-și sprijinul în tăcere. Julia avea nevoie de asta. Se temea că aveau să-l găsească pe Richard bolnav din cauza acestui chin, poate chiar rănit fizic din nou, mai grav decât ar fi fost justificat. Și avea să petreacă doar două zile cu el.

Dar apoi se trezi vorbindu-i noii sale prietene despre logodnicul ei. Orice i-ar fi spus Ohr, fusese versiunea lui Richard. Nu că ar fi vrut să se scoată fără pată, fiindcă nu era. Temperamentul ei și observațiile snoabe și obraznice ale lui Richard formaseră o combinație explozibilă. Erau la fel de vinovați fiindcă nu fuseseră în stare să se înțeleagă niciodată.

– Aveam un temperament atât de groaznic pe atunci, admise Julia, sfârșind povestea. Și el părea să știe întotdeauna cum să mă provoace.

– Îl mai ai?

Julia chicoti.

– Chiar că nu știu! Nu-mi amintesc nici o izbucnire după ultima vizită a lui Richard. Dar numai gândul la el mă face încă să mă înfurii, așa că nu mă mai gândesc.

– Nu seamănă cu Richard pe care îl cunosc eu, spuse Gabrielle. De când l-am întâlnit prima dată, a fost un cuceritor fericit și norocos, zâmbind sau râzând, întotdeauna făcând glume pe seama a ceva sau a cuiva cu prietenii lui. Părea să nu aibă nimic serios în toată ființa lui.

Auzind asta, Julia simți un val de tristețe și de vinovăție care îi întoarse stomacul pe dos. Îi luase bucuria din viață pe când erau copii? Văzuse crâmpeie din bărbatul pe care îl cunoștea și iubea Gabrielle. Cuceritorul ironic pe care îl întâlnise Julia la bal, înainte de a ști cine era cu adevărat. Bărbatul galant de la hotel, care sărise și alungase o albină de lângă ea, în ciuda trupului rănit. Bărbatul batjocoritor din han, care o aruncase pe pat și o sărutase – acesta categoric nu fusese vechiul Richard! Bineînțeles, acum era adult, și vechiul ei inamic puternic apăruse imediat după sărut.

– Ai dreptate, descriem doi bărbați diferiți, spuse Julia liniștită. La toate întâlnirile pe care le-am avut cu el de-a lungul anilor, nu l-am văzut nici măcar o dată zâmbind. Cu toate astea, rânjea adesea.

– Este uimitor cum pot schimba anii o persoană, nu? spuse Gabrielle.

– Anii, poate, dar mai probabil împrejurările. Tu ai întâlnit și ai cunoscut bărbatul care lăsase necazurile departe în urmă. Departe de tatăl lui și de amenințarea căsătoriei nedorite, a găsit pacea, bănuiesc, și a devenit bărbatul care ar fi putut fi întotdeauna, dacă nu ar fi crescut cu un tată tiran. Și sunt sigură că va fi din nou bărbatul pe care îl cunoști tu, odată ce lasă totul în urma lui.

– Dar ție ți-a fost la fel de greu, nu? Cu mariajul acesta nedorit atârnându-ți mereu deasupra capului?

– Nu a fost atât de rău când eram copii. După ce mă întorceam acasă din vizitele acelea sau pleca Richard, viața mea se întorcea la normal și eram aproape fericită. Doar când am împlinit

vârsta căsătoriei am început să-mi fac griji în privința viitorului. La urma urmei, voiam copii, un soț real. Iubire.

– Te gândești la cineva?

Julia râse amar.

– Am fost logodită toată viața, și încă cu un lord. Toată lumea știe asta. Bărbații care mă cunosc mă tratează de parcă aș fi deja căsătorită. Tocmai voiam să încep să-mi caut un soț, fiindcă trecuse destul timp, și să îl declar pe Richard mort. Apoi el a apărut și mi-a ruinat planul.

Gabrielle se cutremură.

– E o situație atât de tristă. Richard nu mi-a produs niciodată vreo îngrijorare, până la pasiunea lui nebună și nechibzuită pentru o femeie măritată, dar asta nu e *nimic* în comparație cu faptul că e trimis într-o colonie penală din celălalt capăt al lumii! Dar cine și-ar putea imagina un asemenea tată. Gabrielle oftă. Nu aș fi surprinsă dacă James ar avea dreptate. Contele nu e probabil adevăratul tată al lui Richard și l-a tratat atât de groaznic fiindcă a fost silit să accepte și să crească bastardul soției lui.

– Vrei să spui că a transferat asupra băiatului pedeapsa pentru păcatele ei, și la fel și răzbunarea?

Gabrielle încuviință.

– E mai ușor de înțeles decât un părinte atât de crud... doar dacă nu e nebun.

– Nu, nu e nebun. Dacă e, poate s-o ascundă sub o fațadă normală.

– Ohr spune că Richard își urăște cu adevărat tatăl, așa că nu mă îndoiesc că ar prefera să fie bastard.

– Totuși, asta nu mă scoate nici pe mine, nici pe el din această situație, spuse Julia. Chiar dacă i-o spui contelui în față, nu o să pună capăt acelui contract oribil. Prin lege, Richard îi poartă numele și îndeplinește deci cerințele contractului, bastard sau nu.

– E timpul să treceți sub punte, doamnelor, spuse Drew în timp ce se îndrepta spre soția lui și îi înconjura talia cu brațul. E rezonabil ca logodnica și prietenii omului să vină și să-l vadă eliberat, dar James nu vrea ca prezența femeilor pe punte să-i distragă atenția.

Gabrielle pufni spre soțul ei.

– Corabia aceasta a plecat doar de cinci zile din Anglia. Încă nu tânjesc atât de mult după femei.

– Vrei să discuți asta cu James?

Gabrielle chicoti.

– Nici o șansă. Vino, Julia. Probabil că îl vom lăsa pe Richard să se spele, oricum, înainte de a vorbi cu el. Nu mă îndoiesc că acesta va fi singurul lui gând, după ce a fost încuiat mai mult de o săptămână. E atât de pedant cu înfățișarea lui. Poate să se îmbrace în zdrențe, dar trebuie să fie zdrențe curate! Am crezut întotdeauna că era puțin ciudat, dar bineînțeles că nu aveam habar că era lord. Știind asta, e mai ușor de înțeles. Lorzii par să fie educați să apară întotdeauna sub cea mai bună înfățișare.

Julia realiză cât de puțin știa despre bărbatul cu care fusese logodită toată viața. Dar trebuia să fie de acord cu ultima remarcă a lui Gabrielle. Nu-și amintea să-l fi văzut pe Richard altfel decât îngrijit și curat. Alt edict al contelui, faptul că băieții lui nu aveau voie să se murdărească?

Aproape că atingeau celălalt vas. Julia nici nu observase, fuseseră atât de adâncite în conversație. Dintr-odată, fu cuprinsă de o mare nervozitate.

– Mă bucur că aveți atâta încredere în succesul intervenției noastre, spuse ea cuplului.

Drew replică:

– Nu te îngrijora. Nu am cunoscut niciodată un om care să poată convinge pe cineva să facă ce nu vrea mai bine decât James Malory.

Capitolul 28

James îl chemă pe Drew înainte de a urca la bordul vasului de transport. James se îmbrăcase potrivit ocaziei. Nu făcea adesea efortul de a arăta ca un lord, dar astăzi îl făcuse. Deși lavaliera lui

albă nu era excesiv de elegantă, jacheta lui bej avea o croială perfectă, cizmele îi străluceau și vesta era din cea mai fină mătase.

– Tu vii cu mine, spuse James. În cazul în care căpitanul spune că nu a fost implicat în acest complot, cineva care îl cunoaște pe Richard trebuie să coboare sub punte și să-l identifice.

– Să înțeleg că tu preferi să nu o faci?

– Nu e vorba de preferințe, yankeule. După ce îl lămuresc cât de al naibii de măreț și de puternic sunt, căpitanului i se va părea mai demn de crezare dacă refuz să cobor sub punte și deleg această sarcină infamă servitorului lui Richard. E vorba de miros, știi. Probabil că a început deja să pută.

Drew își stăpâni un chicotit.

– Deci, eu trebuie să joc rolul servitorului care nu-și permite să fie fandosit?

– Exact, și nu scoți nici un afurisit de cuvânt, ca să nu-ți dai pe față naționalitatea.

– Oh, nu mai spune, rânji Drew. Americanii sunt la fel de buni servitori ca și englezii.

– Poate, dar un *lord* englez nu și-ar lua unul nici mort.

Asta era o glumă veche. Lui James îi făcea prea mare plăcere să le spună americanilor barbari, ca să admită vreodată că nu era chiar așa. Și Drew devenise imun la aceste glume de-a lungul anilor. În cea mai mare parte a timpului.

Căpitanul nu îi primi pe punte, ci fură conduși direct în cabina lui. Faptul că îi adusese aici era o manevră destul de evidentă de a-și demonstra superioritatea. Calitate care se evaporă imediat ce James se prezentă.

– James Malory, viconte de Ryding. Mă bucur că ai binevoit să ne vezi, căpitane...?

– Cantel, răspunse omul sărind în picioare în spatele biroului.

– Căpitane Cantel.

James înclină ușor fruntea, salutând. Drew trebui să admire tactica lui James. Mai devreme, Drew strigase peste punte că era o problemă urgentă, astfel că cealaltă corabie coborâse pânzele și se pregătise de abordaj. Dar James îl făcuse pe căpitan să se simtă

în largul lui cu salutul său. Ca să îl prindă nepregătit pentru un atac lateral...

Prima salvă luă forma unor documente oficiale pe care James le scoase din buzunarul de la piept și le lăsă să cadă pe birou. Căpitanul îl privi curios în timp ce le lua și începea să le citească. Începu să se încrunte. James nu așteptă să termine de citit.

– După cum vezi, ni s-a adus la cunoștință faptul că transporți un om nevinovat. Trebuie să mi-l predai imediat.

Căpitanul Cantel nu răspunse pe moment. Citea încă, apoi ochii lui se deschiseră larg.

– Unul dintre prizonieri e un lord? Greșeli de gravitatea aceasta nu se întâmplă pur și simplu, lord Malory. Nu există nici unul cu acest nume în lotul meu.

– Nu credeam că ești prost, spuse sec James. Dar voi presupune că ai înțeles deja bine consecințele implicării tale în acest complot, așa că nu te pot învinui fiindcă încerci să o negi.

Fața căpitanului Cantel se făcu roșie ca focul.

– Adevărul e că nu am nici o idee despre ce vorbiți. Pot să vă arăt documentele mele. Fiecare prizonier e trecut pe listă și justificat. Apoi lătră un ordin spre marinarul care îi escortase: Du-te și numără-i.

– Stai unde ești, contramandă James ordinul pe un ton care îl paralizează pe marinar.

– Aveți grijă unde... începu să facă pe grozavul Cantel.

– Doar nu crezi că o să-ți ofer șansa să ascunzi dovada, nu?

– Nu mă insultați mai mult decât ați făcut-o deja, lord Malory.

– Sau?

Drew gemu în sinea lui. James trebuia să tragă foloase din rangul lui, nu să se ia la bătaie, dar Drew trebuia să admită că era mult mai obișnuit cu ultima alternativă.

James nu îi oferi omului șansa să răspundă, adăugând:

– Doar nu te gândești să treci peste mine, nu? Pe neașteptate, îl prinse pe marinarul de lângă el de piept, îl ridică și îi trase un pumn uriaș în față. Apoi îl lăsă să cadă încet pe dușumea, aproape leșinat, înainte să se uite din nou la căpitan și să spună pe un ton deosebit de amenințător: Nu te-aș sfătui.

– Este un ultraj, îndrăzni căpitanul, dar afirmația lui era lipsită de convingere.

– Aproape că sunt de acord. Lorzii regatului nu sunt tratați în felul acesta, oricare ar fi crimele lor. Înțelegi asta, corect?

– Bineînțeles.

– Foarte bine. Împotriva convingerii mele, o să îți dăruiesc beneficiul îndoielii și o să consider că nu ai știut nimic despre asta. Presupun că fiul contelui ți-ar fi putut fi înmânat sub un nume fals, poate chiar inconștient și de aceea incapabil să corecteze ultrajul acesta înainte de a merge mai departe. Deși, adăugă gânditor James, e mai probabil că a strigat în gura mare cine era, atât de tare încât să fie auzit până în Londra.

– Gardienii nu l-ar fi crezut, spuse repede Cantel, preferând evident ultima versiune a lui James dacă tot trebuia să predea prizonierul, dar fu destul de nebun încât să încerce un refuz pentru ultima dată și adăugă: O să pun să fie chestionați gardienii imediat. Veți vedea că cineva a fost dezinformat referitor la locul unde se află lordul Allen.

– Și să pierzi mai mult din timpul meu? Cred că nu. Ai trei opțiuni. Poți să mi-l dai pe lordul Allen acum și poți să te gândești să încerci să-ți încasezi comisionul oricum când te întorci acasă. E foarte îndoielnic, dar sunt sigur că preferi opțiunea asta și nu să fii arestat în următorul port.

– Nu aveți această autoritate!

– Te îndoiești de scrisorile mele de acreditare? Poate că nu ai auzit de familia mea? Apoi James adăugă pe un ton consternat: Dumnezeule mare, o să trebuiască să încep să înșir nume?

Drew aproape izbucni în râs. Dar încercarea lui James de a risipi tensiunea funcționă, dacă aceasta fusese intenția din spatele ultimului comentariu.

– Nu e necesar, spuse căpitanul. Familia dumneavoastră e bine cunoscută, lord Malory. Să coborâm sub punte ca să vedem dacă lordul dispărut a fost îmbarcat din greșeală pe vasul meu?

Își susținea inocența până la urmă? James nu se lăsă păcălit. Ridicând o sprânceană blondă și spuse:

– Eu? În cala unui vas de ocnași? Nici nu mă gândesc. Valetul lui Allen a fost adus să-l identifice. Dă ordinul imediat.

Căpitanul încuviință curtenitor și se îndreptă spre ușă strigând după secund, înainte de a se întoarce la birou. După câteva minute, omul apăru.

Când intră în cabină, secundul se uită fix la marinarul care zăcea inconștient pe dușumea. Asta îl făcu pe căpitan să explice nerăbdător:

– O problemă disciplinară. Apoi adăugă: Acești domni au venit să preia un om nevinovat pe care l-am putea transporta din greșeală. Dacă este adevărat, va fi eliberat imediat. Servitorul lui de aici îl poate identifica.

Drew îl urma pe secund pe ușă când îl auzi pe căpitanul Cantel întrebându-l pe James:

– Care era a treia opțiune, lord Malory?

– Să te omor.

Capitolul 29

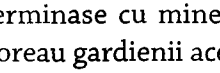

– Am crezut că se terminase cu mine. Nu ți-ar veni să crezi cu ce pedepse ne batjocoreau gardienii aceia, spuse Richard.

Se spălase. Ohr adusese geanta cu haine a lui Richard așa că avusese schimburi curate. Acum se gândea doar la mâncare și la faptul că urma să se îndoape până nu mai încăpea nici o înghițitură.

Nu mâncase ca lumea de când fusese târât cu forța din hanul de lângă Willow Woods, cu mai mult de o săptămână în urmă. Înainte de a pleca, pe vas nu se servise decât terci, dar măcar fusese însoțit de pâine proaspătă. De îndată ce ieșiseră în larg, pâinea nu mai însoți terciul, și unul dintre gardieni le spuse chiar, râzând, că de îndată ce scădeau proviziile, nu aveau să le mai dea nici lăturile cu care îi hrăneau, fiindcă în a doua jumătate a acelei călătorii de trei luni existau foarte puține porturi în care să-și refacă proviziile. Se așteptau ca majoritatea condamnaților mai debili să nu supraviețuiască măcar călătoriei.

Aceasta nu era cea mai rea dintre amenințările gardienilor: foamea, munca extenuantă, bătăile cu biciul, închiderea în celule atât de mici, încât nici nu te puteai întinde să dormi. Prizonierii din colonii se omorau unul pe altul ca să fie spânzurați și să scape din iadul acela. Asta li se spusese prizonierilor de pe corabie că îi așteptă *dacă* supraviețuiau călătoriei.

– *Chiar* ți-a făcut tatăl tău asta? întrebă Drew.

– Da, și nu sunt nici măcar surprins. Obișnuia să-și pună servitorii să mă bată și să mă încuie în camera mea.

– Nu s-ar putea spune că e același lucru, sublinie Drew pe un ton sumbru. Dar cum ai ajuns pe vasul acela, fără documentele adecvate?

Drew și Ohr erau singuri cu Richard în cabina principală. Mâncarea îi fusese adusă pe o tavă.

Din momentul în care Drew apăruse în cala corăbiei și îi fuseseră scoase lanțurile de la mâini și de la picioare, acestuia îi venea să râdă. Încă nu-i venea să creadă și era copleșit de ușurare. Sperase, se rugase să fie salvat înainte ca vasul să iasă în larg și renunțase complet la speranță când vasul plecase.

– Tata e prieten cu magistratul local, explică Richard. Dar, spre ghinionul meu, căpitanul vasului era fratele lui. Căpitanul nu voia să mă ia. Au avut o ceartă. Dar cred că judecătorul i-a cerut achitarea unui serviciu, fiindcă am fost aruncat în cală cu restul prizonierilor. Nu cred că i-au spus cine eram nici măcar căpitanului. Bineînțeles că nici nu mai conta atunci. Dar cum m-ați găsit? L-ați bătut de moarte pe tata ca să-l faceți să mărturisească?

Richard îl întrebase asta pe Ohr și ar fi preferat să audă un răspuns afirmativ, dar Ohr zâmbi ironic și răspunse:

– Nu, nici nu mi-a trecut prin cap. După ce l-am pus pe fratele tău să te caute prin toată casa aceea veche, și el m-a asigurat că tatăl vostru se purta aproape normal, eu...

– Omul acesta nu are emoții, îl întrerupse Richard. Așa că purtarea lui nu avea cum să dezvăluie nimic.

– Nici măcar nu s-ar fi lăudat că va obține în cele din urmă ceea ce-și dorea?

– Oh, ba da, spuse Richard cu amărăciune. Dar o ținea pentru sine. Sigur nu l-ar fi lăsat pe Charles să vadă asta. Știe că Charles e apropiat de mine. Dacă afla despre asta, Charles rupea de-a binelea relațiile cu el, oricât de jalnice ar fi fost relațiile acestea.

– Ei bine, în orice caz, am concluzionat greșit că tatăl tău nu era nici măcar implicat.

– Aș fi vrut să nu-i fi spus fratelui meu că am dispărut. Nu vreau să mă gândesc că e îngrijorat.

Drew râse.

– Dar noi ceilalți ne puteam îngrijora, nu?

Richard rânji.

– Mă așteptam să mă salvezi și ai făcut-o. Dar Charles nu ar fi avut habar cum să mă scoată din asta.

– Nu l-am lăsat să se îngrijoreze, îl asigură Ohr pe Richard. I-am spus că mai plecaseși pe cont propriu de lângă mine și că probabil nu am găsit biletul care spunea asta. Dar a căutat în locul acela a doua zi dimineața, așa că probabil că te-au luat în aceeași noapte?

– Imediat după întâlnirea cu tatăl meu, da, și m-au dus direct la închisoare în noaptea aceea, apoi m-au aruncat într-o trăsură în zori și am plecat spre cheiurile Londrei.

– La naiba, am controlat și închisorile, însă doar a doua zi. Și după ce am cercetat toată zona aproape o săptămână, am rămas fără idei și m-am întors la Londra.

Richard se încruntă.

– Nu înțeleg. Cum m-ai găsit atunci?

– Ce plictiseală, spuse James intrând. Ați fi putut să-l hrăniți în cabina lui, nu într-a mea.

Richard se ridică în picioare, încordându-se instinctiv în așteptarea unui alt pumn letal al lui Malory.

– Cabina ta?

– Relaxează-te, Richard, interveni rapid Drew. Nu am fi putut face asta fără ajutorul lui. Căpitanul vasului ar fi râs dacă i-am fi cerut să te elibereze. Un membru al nobilimii te-a aruncat pe vasul acela, și era nevoie de alt lord ca să te scoată.

– De fapt, spuse James în timp ce traversa încăperea și se așeza pe marginea biroului, de îndată ce am menționat că era ilegal să transporte un lord englez în cală, căpitanul Cantel a încercat să nege prezența ta. Cu toate astea, am mirosit că era vinovat. Așa că m-am mulțumit să menționez câteva consecințe ca să obțin cooperarea lui.

Drew izbucni în râs.

– Reușești să expui faptele destul de... neobișnuit.

James ridică din umeri.

– E un dar.

Lăsase ușa deschisă. Gabrielle se năpusti înăuntru și, cu un țipăt de bucurie, sări pe Richard și îl îmbrățișă. Râzând, el o luă în brațe și se învârti cu ea. La naiba, ce bine era să fie din nou printre prietenii lui. Începuse să creadă că nu avea să-i mai vadă niciodată.

– Dumnezeule, Richard, să nu-mi mai faci asta niciodată! exclamă Gabrielle.

– Ție? chicoti el.

Ea se trase înapoi și îl bătu ușor peste piept.

– Vorbesc serios! A fost la fel de rău ca atunci când LeCros l-a închis pe tata în temnița lui, ca să pună mâna pe mine. Dar piratul era un om rău și nu m-aș fi gândit de două ori înainte de a-l arunca în aer. Însă asta era o navă britanică. Nu le puteam da foc ca să te luăm înapoi fără să începem alt război!

– Și mă bucur că nu ați făcut-o! Nu cred că mi-ar fi plăcut să cobor pe fundul mării cu nava dacă reușeați să o scufundați.

– Ei bine, ne-am gândit și la asta, făcu ea pe ofensata.

Apoi Richard privi spre James și mormăi:

– Drăcia dracului, presupun că trebuie să-ți mulțumesc.

– Nu o face, replică James. Știm amândoi cum stăm. Nu aș fi aici dacă soția mea nu ar avea o inimă miloasă.

Richard începu să radieze de încântare la gândul că Georgina intervenise ca să-l ajute, dar apoi se gândi mai bine. Chiar nu mai voia altă bătaie din partea lui Malory. Dar era încă nedumerit. Chiar dacă Abel Cantel avusese mustrări de conștiință fiindcă încălcase astfel legea, și Richard nu se putea gândi la altcineva care

ar fi putut să pună în mișcare acest plan de salvare, Cantel nu ar fi știut cine erau prietenii lui Richard ca să le spună.

– Tot mi-ar plăcea să știu cum... începu el, dar se opri brusc.

Julia apăruse în pragul ușii. Privind-o, simți un amestec ciudat de furie și de dorință. Era încă pisica sălbatică furioasă dintotdeauna, dar acum avea alte mijloace la îndemână. Corpul ei seducător. La naiba, femeia asta căpătase niște curbe apetisante, și lui îi era ciudă că o dorea atât de mult. Dar apoi ochii lui îi întâlniră pe ai ei, și furia predomină. Întotdeauna era vorba despre ea – motivul lăcomiei tatălui său și a faptului că fusese aproape de moarte de data asta. Nu se îndoia că acesta ar fi fost rezultatul final al călătoriei.

– Ce... neașteptat, spuse el sardonic. Sperai un rezultat diferit, Jewels?

Ea se încruntă.

– Ce insinuezi?

– Știu că ne-am lăsat puțin duși de val la ultima întâlnire. Ochii lui trecură sugestiv peste trupul ei. Dar cred că îmi amintesc de asemenea că tu ai spus că aveai să mă declari mort – sau să plătești pe cineva să mă omoare. Să nu-mi spui că l-ai plătit pe tata să facă treburile murdare în locul tău? Văzându-i privirea șocată, adăugă furios: Nu? Nu contează, doar să nu-mi ieși în cale. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi fost tu și blestemații tăi de bani.

Ea se întoarse și plecă. Plecarea ei fu urmată de o tăcere deplină. El se uită stânjenit în jur și își văzu prietenii privindu-l îngroziți.

James spuse disprețuitor:

– Ce măgar nemernic!

Dar Richard începu să se apere doar atunci când văzu dezamăgirea din privirea lui Gabrielle.

– Ce? Nu aveți habar ce s-a petrecut între mine și ea. Ar fi fost încântată dacă modalitatea de pedepsire a tatălui meu s-ar fi terminat cu moartea mea.

– De fapt, Richard, am auzit ambele versiuni ale acestei vrajbe din copilărie, spuse dezgustată Gabrielle. O vrajbă care ți-a scăpat

de sub control fiindcă nu aveai cu cine te lupta. Dacă ar fi fost băiat, v-ați fi rupt nasurile unul altuia în copilărie și ați fi râs de asta la maturitate.

– Ea chiar *mi-a rupt* nasul, spuse Richard, trecând cu degetul peste mica denivelare de pe nasul lui.

– Păcat, interveni James. Speram s-o fi făcut eu.

Nici Gabrielle, nici Richard nu făcură caz de gluma lui James în timp ce ea continua să-l ocărască pe Richard.

– Da, și fiindcă nu puteai lovi o fată, ai ținut-o cu capul în jos de pe balcon.

El roși, stânjenit că ea știa asta. Nu era mândru de ce făcuse. Se săturase ca naiba să sângereze de fiecare dată când Julia se apropia destul de mult cât să-l poată mușca. Dar Gabrielle continuă să-l facă să se simtă vinovat.

– Nu am fi avut habar unde să te găsim, Richard, dacă Julia nu ar fi venit și nu ne-ar fi spus ce făcuse tatăl tău. Și a venit fiindcă nu voia să ți se întâmple asta.

– A vorbit cu tata? spuse neîncrezător Richard.

– Da, ea i-a cerut lui James să te salveze. Ohr, Drew și cu mine am venit doar să ajutăm cum se putea. Ți se pare că o asemenea femeie te vrea mort?

Richard oftă.

– Mi se pare că îi sunt dator cu niște scuze.

James nu se putu abține să nu spună:

– Crezi?

Dar fu ignorat din nou în timp ce Richard spunea ieșind din cabină:

– Scuzați-mă, mă duc să îmi pun cenușă în cap.

Capitolul 30

Julia trânti ușa cabinei ei și ochii i se umplură de lacrimi. Din nou, furia și durerea o sfâșiau. Incapabilă să-și controleze emoțiile

puternice, se simți din nou o fetiță, neajutorată, slabă și veșnic incapabilă să câștige atunci când era vorba de el. Cum putea Richard să fie încă atât de obraznic după tot ce făcuse pentru el?

Degeaba își ștergea ochii cu mâneca, lacrimile continuau să curgă. Luă un prosop de la lavoar să-și usuce fața când auzi ușile de pe hol deschizându-se și închizându-se. Privi în urmă și se uită la mânerul ușii, apoi se repezi dintr-odată s-o încuie – prea târziu. Ușa se deschise.

– *Trebuia* să fii în ultima cabină pe care am verificat-o, spuse Richard în timp ce intra și închidea ușa în spatele lui.

Nu-i ceru voie să intre în cabină. Caracteristic pentru el. Și părea mâhnit. Dar ea nu se putea gândi decât că trebuia să ascundă faptul că el o făcuse să plângă. Se întoarse cu spatele la el și își trecu prosopul peste ochi și obraji.

– Plângeai? întrebă el bănuitor.

– Nu, negă ea repede. Mă spălam pe față când am auzit tot scandalul pe care îl făceai acolo și m-am gândit să încui ușa.

Se întoarse cu fața. El nu rânjea neîncrezător, de fapt chiar roșise. Nu arăta ca și acum ar fi suferit un chin teribil în timpul ultimei săptămâni. Părul lui lung și negru părea curat și era strâns îngrijit într-o coadă la spate. Purta o cămașă albă lejeră vârâtă în niște pantaloni negri, vârâți la rândul lor în cizme până la genunchi. Cizmele erau roase, probabil că le purtase toată săptămâna, dar hainele erau curate. Vânătăile de pe față se vindecaseră, lăsându-l atât de al naibii de chipeș, încât se trezi privindu-l aproape hipnotizată, și chiar *asta* o înfurie.

– Cred că îți datorez niște scuze, spuse el.

Ea răspunse tăios:

– Crezi?

– Nu vorbi ca Malory, o avertiză el.

Ea trase adânc aer în piept. Aceasta era atitudinea unui om care se scuza?

– Ieși afară! Nu poți suporta să mă vezi? La fel simt și eu. Uite ușa.

El nu se clinti. Arăta nedumerit când spuse:

– Gabby a pomenit că ai fost să-l vezi pe tata și așa ai aflat de asta. Dar de ce-ai mers acolo? Când? Aș fi putut jura că te-am văzut îndreptându-te spre Londra în ziua în care ai venit la han.

– Am mers acasă. Dar am simțit că trebuia să fac o ultimă încercare de a pune capăt contractului în mod amiabil, așa că m-am întors la Willow Woods. A fost un efort zadarnic. Prefăcându-se preocupat, tatăl tău mi-a spus clar ce avea să se întâmple cu familia mea dacă nu mă pregăteam de nuntă. Am crezut că se lăuda doar că te văzuse și că încerca să mă convingă că aveai să te căsătorești de bunăvoie. În cele din urmă mi-a spus de ce urmai să fii atât de binevoitor și ce pusese în mișcare ca să se asigure de asta.

Richard se cutremură.

– Îmi pare rău că a trebuit să vorbești cu tiranul acela, oricare ar fi fost motivul. Îmi pare de asemenea rău că ți-am vorbit urât. Îți mulțumesc că m-ai salvat. Ai momente în care poți fi foarte drăguță. Zâmbi. Îmi accepți scuzele?

Ea era încă prea supărată ca să fie amabilă. Nu îi venea să creadă că răspunsese la întrebarea lui fără să țipe. Dar așa ceva?

– Glumești? Ar trebui să te scuzi de o mie de ori ca să alini toate rănile pe care mi le-ai produs.

– Trebuie să exagerezi întotdeauna? Nu te-am rănit niciodată, doar te-am înfuriat. E o mare diferență.

– Știi câte lucruri am pierdut în adolescență din cauza ta? Nici un băiat nu a flirtat niciodată cu mine fiindcă eram deja promisă. Nu am avut un debut emoționant în lume, în timp ce toate prietenele mele plănuiau doar asta. De ce? Fiindcă eram deja logodită! Trebuia să mă fi căsătorit acum trei ani. Acum, lumea bună îmi spune fată bătrână!

Făcuse ca fiecare dintre lucrurile acelea să sune ca o acuzație, ceea ce îl făcu să devină rigid.

– Ai fi preferat să fi rămas acasă ca să ne putem căsători și să sfârșim prin a ne ucide? o întrebă el neîncrezător.

– Nu am fi făcut asta, prostule.

– Ai jurat că...

Ea îl întrerupse:

– Când sunt furioasă, spun lucruri pe care nu le gândesc. Tu nu faci la fel?

– Nu mă refer la un asasinat premeditat, ci la momentele de violență. Știi al naibii de bine că nu te-ai putut controla niciodată.

– Nu contează. Nu stă în firea mea să omor pe nimeni, nici măcar pe tine. Așa că nu contează cât de furioasă m-ai făcut, nu am fi ajuns niciodată la asta.

– Pe naiba. M-ai mușcat de ureche de era să mi-o smulgi! Ai uitat de asta?

Ea pufni.

– Acum cine exagerează?

– Ai încercat, Jewels. *Întotdeauna* erai însetată de sânge.

Ea roși când își aminti de asta.

– Erai prea puternic. Nu aveam cum să lupt cu tine altfel.

– Nu trebuia să lupți deloc cu mine! spuse el exasperat.

– Mi-ai rănit sentimentele, rosti ea încet, iar buzele începură să-i tremure și ochii să-i sclipească din nou. O făceai întotdeauna. Pe atunci nu eram destul de rapidă ca să-ți răspund la fel și să-ți plătesc cu aceeași monedă.

– Dumnezeule mare, plângi?

Ea se întoarse cu spatele imediat.

– Ieși.

El nu o făcu. Îl auzi venind spre ea, nu îndepărtându-se. Veni atât de aproape, încât îi simți mirosul în spatele ei – apoi îi simți mâinile pe umeri. Fu prea mult pentru emoțiile ei fragile. Se întoarse să-l bată cu pumnii în piept. El o înconjură cu brațele ca s-o oprească, dar, într-un mod destul de ciudat, ei i se păru că atingerea lui era confortabilă. Oare încerca să o liniștească? O făcu să plângă și mai tare, cu suspine întretăiate care îi udau cămașa și nu se opreau. Trecuse atât de mult de când nu mai avea un umăr pe care să plângă. De fapt, plânsese pe umărul tatălui ei de câteva ori, fiindcă îi era atât de dor de el, dar el nu fusese treaz ca să vadă, și amintirea aceasta aduse mai multe lacrimi.

– Nu mai plânge, spuse Richard încet, încercând să-i șteargă fața cu palma. Nu mai plânge, șopti el din nou, mângâind-o acum cu mâna pe cap, dar tot ce reuși fu să-i scoată agrafele, așa

că jumătate din păr i se desfăcu pe spate. Apoi își trecu degetele prin părul ei, desfăcându-l de tot. Te rog, nu mai plânge, spuse el, și o sărută pe frunte. De două ori. Și atât de tandru.

Tonul lui liniștitor făcu minuni. Se întrebă de ce voia să o mângâie. Dintr-un sentiment de vinovăție? Sau găsea și el mângâiere pentru propriul chin? Era bărbat. Probabil că nu își permitea luxul lacrimilor, dar ea se trezi îmbrățișându-l – poate că avea nevoie.

Și atingerea lui liniștitoare făcea minuni, deși într-un mod diferit. O mână era în părul ei, iar cu cealaltă o mângâia ușor pe spate. Nu o ținea lipită de el, și ea nu se gândi să se îndepărteze. Nu simțea nici o pasiune furioasă, care ar fi putut să explodeze în altceva într-un moment. Dar, oricum, se întâmpla altceva.

El încercă să-i șteargă din nou obrazul – cu al lui. Ea își înclină puțin capul și, dintr-odată, el o sărută. Poate că acesta era modul lui de a o alina, dar pentru ea nu era.

Lacrimile ei se uscară. Poate că de vină era căldura care îi trecea prin vene. Sărutul era atât de blând, dar ea simți o agitație lăuntrică excitantă. Era ceva... romantic, o introducere grijulie în partea mai senzuală a vieții. Asta ar fi trebuit să se întâmple atunci când avea optsprezece ani și ar fi fost căsătorită – cu el. Alungă gândul acesta. Nu voia să lase trecutul să-i deranjeze chiar acum.

Sărutul deveni puțin mai intim, iar limba lui se arătă hotărâtă în timp ce îi explora gura. Chiar și gustul lui o făcea să tremure. Îl îmbrățișă mai strâns. El îi prinse fața în palme și întinse degetele spre ceafa ei, transmițându-i fiori de plăcere prin șira spinării.

Dar apoi el întrerupse dintr-odată sărutul și privi spre ea. Ochii lui verzi erau arzători și întrebători. Ochii ei rămaseră jucăuși. Îi oferea șansa de a opri ceea ce se întâmpla între ei? Dar fu o șansă scurtă. Următorul sărut fu mult mai provocator și mai excitant prin hotărârea pe care o luaseră împreună în tăcere.

El începu să-i descheie bluza. Ea îi trase cămașa din pantaloni. Se mișcau amândoi încet, ca să nu întrerupă sărutul. Nu era nici o grabă – încă. Dorința devenea din ce în ce mai puternică, dar era

prea minunată ca să nu te bucuri de ea. Fusta descheiată a Juliei alunecă pe șolduri. Mâna lui se strecură pe sub pantalonașii ei și strânse una din fesele ei rotunde înainte de a o lipi de el.

Oh, Dumnezeule, ea nu era leneșă când era vorba de senzualitate! Își împreună imediat brațele pe după gâtul lui cu un geamăt. El o ridică mai sus și așeză unul din picioarele ei deasupra șoldurilor lui, așa că ea făcu la fel cu celălalt. O duse în pat așa, cu picioarele ei strângându-l tare, și o așeză cu grijă pe margine. El nu se așeză. Rămase acolo și scăpă de cămașă și își desfăcu pantalonii. Ea îl privea hipnotizată. Se maturizase cu adevărat și devenise un bărbat solid, cu mușchi puternici care se încordau de-a lungul picioarelor lui, lungi și cu șoldurile înguste. Și părul lui, oh, părul lui atât de lung și de negru care îi dădea o înfățișare atât de sălbatică și primitivă când flutura liber ca acum.

Dar când, în cele din urmă, îi văzu privirea, nu mai putu să-și îndepărteze ochii. Nu din cauza pasiunii dezlănțuite. Era acolo și ea, dar mai era ceva, o nevoie, un dor profund, de parcă era ceva ce așteptase dintotdeauna. Își imagina oare? Ea putea spune asta, dar el? Totuși, fu vrăjită de dorul din ochii lui. Acesta atinse coarda potrivită și o făcu să-l îmbrățișeze mai strâns.

Cu un geamăt, el îi dădu jos pantalonașii și se aplecă în față, strecurându-și mâinile sub cămășuța ei. Panglicile fine cu care era legată se lărgiră cu ușurință când ambele lui mâini începură să simtă atingerea sânilor ei, și se desfăcură cu totul când se aplecă mai tare, prinzând unul din sâni în gură.

Ea îl trase mai aproape cu brațele, cu picioarele. Senzațiile pe care i le trezea păreau să ajungă în centrul ființei ei, ca o spirală. Îi sleiau simțurile. Nu mai putea sta liniștită. Se împinse în el, agitându-se, cerând – ceva. Apoi o simți, atât de rapid, atingerea aceea dură, densă, strecurându-se în lăuntrul ei, pătrunzând direct acolo unde avea nevoie. Simți o ușurare atât de mare când văzu că el știa cum să repare ceea ce nu era în regulă cu ea, că nu își mai dădu seama de durerea scurtă pe care i-o produse înainte de a o umple complet.

Ce uimitor! Ce sentiment glorios, să-l aibă în ea, atât de adânc. Rămase fără suflare, anticipând. Dar el nu se mișca! Oricum,

șoldurile lui rămaseră nemișcate, ținându-o acolo pe pat, în timp ce buzele lui îi atingeau și îi explorau din nou buzele. Nu știa de ce se simțea atât de disperată și săracă, dar îl sărută furios din cauza asta, sălbatic, furtunos, gata să izbucnească din cauza pasiunii care striga să fie eliberată.

El întrerupse în cele din urmă sărutul cu alt geamăt, se dădu înapoi și apoi intră în ea. Nu trebui să facă alt lucru. Oh, Dumnezeule, plăcerea care o cuprinse fu mai presus de orice și-ar fi putut imagina. Se revărsă, inundând-o până în vârful degetelor de la picioare. Fiecare penetrare lentă o uimea și mai mult, făcând-o să-l cuprindă și mai strâns în galopul acela glorios.

Totul se termină prea repede. Fu doar vag dezamăgită, fiindcă senzațiile acelea uimitoare nu putuseră dura mai mult. Dar el își dădu capul pe spate, înțepeni, păru cuprins de o mare durere, apoi lăsă să iasă tot aerul pe care îl ținuse în plămâni într-un strigăt triumfător, înainte de lăsa capul pe umărul ei, gâfâind. După ce o sărută tandru pe gât, simți cum trupul lui se odihnea peste al ei.

Tandrețea care o inundă fu uimitoare.

Capitolul 31

Senzația de plenitudine dispăruse, dar durase destul pentru ca Julia să știe că nu voia să se mai lupte niciodată cu Richard – cel puțin nu astăzi. Stăteau încă în pat, așezați acum de-a lungul. Când se ridicase de pe ea, el o ajută imediat să se întindă lângă el, cu capul pe pernă, apoi se lipi din nou de ea, de data asta în spatele ei. O sărută pe umăr și o cuprinse cu brațul ca să se asigure că nu pleca de lângă el.

Măcar nu plecase imediat, atunci când ea simțea încă o legătură unică cu el. Asta ar fi durut-o. Rămaseră lipiți unul de altul, cel puțin cu trupul, mult timp, și nici unul din ei nu se mișcă.

În cele din urmă ea își închipui că el adormise, ghemuit în spatele ei, ceea ce era un lucru bun. Nu știa ce să-i spună acum, după ce făcuseră ceea ce făcuseră. Se temea că subiectul pe care voia să-l discute avea să pună capăt acestui armistițiu fragil. De fapt, nu știa nici măcar dacă acesta putea fi considerat un armistițiu. Deși ea se simțea extrem de îmblânzită, nu știa cum îl afectase pe el această întâmplare neașteptată. Fusese furios după ce o sărutase la han, învinuind-o pentru că se întâmplase ce nu trebuia. Dar astăzi merseră atât de departe, încât nici nu încăpea comparație.

Aflase în cele din urmă ce însemna să faci dragoste, și fusese minunat. Dar nu se înșela singură gândindu-se că nu ar fi putut experimenta starea asta minunată din nou, cu un bărbat pe care să-l poată iubi. Nu doar Richard putea trezi în ea aceste dorințe. Poate că era puternic atrasă de el, poate că îl plăcea chiar – uneori. Ar fi putut fi acel cineva perfect pentru ea, dacă s-ar fi întâlnit în împrejurări diferite și nu ar fi avut între ei povestea aceea urâtă a contractului de căsătorie. Dar așa cum stătea lucrurile, el era dușmanul perfect! Până nu scăpa de el, nu putea găsi bărbatul care se afla undeva, așteptând-o să vină.

Trebuia să se ridice și să se îmbrace. Cabina fără hublou nu era rece, dar nici nu era destul de cald ca să stai dezbrăcat și neacoperit. Totuși, nu îi era deloc frig, fiindcă trupul lui Richard dogorea. În plus, nu se putea hotărî să se desprindă de el.

Oftă. De ce se bucura oare să stea acolo cu el?

Probabil că Richard auzise sunetul pe care îl scosese ea, fiindcă îi vorbi în cele din urmă. Deși tonul lui fu cât se poate de firesc, ceea ce îi spuse era atât de departe de tot ce își imaginase, încât rămase încremenită.

– M-ai speriat, Jewels. Nu am simțit niciodată asta cu o femeie. Când m-ai sărutat pe umăr, păreai gata să-ți înfigi dinții. Când te-am sărutat pe gură, părea că încerci să îmi smulgi buzele. Când mă apropii de tine, îmi risc viața. Nu, nu te simți insultată. Când simți că trupul ei devenea rigid, el râse. Nu am spus că e un lucru rău. De fapt, este ciudat de excitant.

Râsul o făcu să-și înghită răspunsul. Se întoarse pe spate, ca să se poată uita la el. Da, îi râdeau chiar și ochii, cu un râs scânteietor, și el îi zâmbea încă. Gabrielle îl cunoștea și îl considera prieten. Dar acesta nu era bărbatul pe care îl cunoștea Julia. Nu avea nici un punct de referință, nu avea de unde să știe dacă glumea, așa că nu încercă o replică spirituală, în caz că era serios.

Dar, după cum se părea, era curios sau doar binedispus, deoarece continuă:

– E păcat că eram prea tineri pentru asta pe atunci. Îți garantez că nu ne-am fi spus niciodată o vorbă aspră.

– Nu conta pe asta. Ea zâmbi, amintindu-i. Erai un snob.

El râse din nou.

– Puțin, poate, dar nu din cauza ta. Puteai să fii regină, și nu m-aș fi purtat diferit. Nu am luptat niciodată împotriva ta, ci împotriva tatălui meu care îmi alegea mireasa fără ca măcar să mă întrebe. Punctul focal al furiei mele era faptul că nu îmi controlam deloc viața.

Subiectul devenea personal, totuși emoțiile lor rămâneau neutre pe moment, cel puțin ale ei. Faptul că puteau discuta asta fără să-și sară la gât era uimitor.

Apoi tonul lui deveni sumbru în timp ce continuă:

– Când am împlinit șaisprezece ani, devenisem prea mare pentru ca tata să mă bată cu bățul. I l-am luat atunci când a încercat să mă lovească. Atunci a angajat niște brute care să-i impună voința. Știi cum e să fii bătut de servitori care îi urăsc de fapt pe aristocrați și simt o plăcere perversă atunci când li se ordonă să dea o „lecție"? Apoi mă aruncau la picioarele tatei, și tot ce zicea el era „poate că data viitoare o să faci ceea ce ți se spune". Ce fel de om e atât de nepăsător cu fiul său?

– Un om care te urăște?

– Mă urăște? Prostii. Toată ura e din partea mea. Sunt aproape sigur că el nu știe să fie altfel, pur și simplu.

Atitudinea aceasta o deranja, mai ales după amintirile pe care i le împărtășise, care o făcuseră să-i pară chiar rău de el.

– Nu-i căuta scuze, Richard, doar pentru că e tatăl tău.

El ridică o sprânceană.

– Ce parte ai pierdut din declarația mea că îl urăsc?

Se simțea jignit. Discuția s-ar fi putut termina brusc dacă ea nu l-ar fi șocat cu o întrebare:

– Ești sigur că e tatăl tău adevărat?

– Bineînțeles că e. De multe ori mi-am dorit să nu fie, dar e.

– Dar *de unde* știi?

– Fiindcă nu am fost singurul care a primit această disciplină aspră. Charles a fost tratat la fel, doar că se încovoia întotdeauna și nu lupta niciodată cum am luptat eu. Și când împărțea pedepse, tata era de obicei cordial cu amândoi. Nu iubitor, ține cont. Nu a fost niciodată așa. Dar nu arăta niciodată nici un fel de ură, doar mânie când îi încălcam ordinele sau nu săream să-l ascultăm imediat. Și așa a fost crescut și el, știi, așa că presupun că a crezut că ceea ce funcționase în cazul lui avea să funcționeze cu fiii lui. Părinții răi cresc alți părinți răi, încheie Richard dezgustat.

– Prostii, vrei să spui că tu ți-ai crește copiii în același fel?

– Dumnezeule, nu!

– Exact, de aceea nu există nici o scuză pentru tratamentul atroce pe care l-a aplicat tatăl tău copiilor.

Ea știa despre sezonul promiscuu pe care îl petrecuse mama lui în Londra, dar nu era sigură că voia să vorbească despre asta, fiindcă se părea că Richard nu știa și adopta o atitudine deja mult prea defensivă față de subiect. Dacă el și fratele său *fuseseră* tratați egal, atunci poate că speculațiile lui James referitoare la faptul că Richard putea fi bastard erau eronate.

Așa că termină cu un:

– E pur și simplu rău.

– Aici suntem din nou de acord.

Richard nu păru deloc amuzat și se așeză pe marginea patului, îmbrăcându-și pantalonii. Fiindcă toată căldura lui dispăruse atât de abrupt, ea fu extrem de conștientă de goliciunea ei, dar hainele îi erau în mijlocul cabinei, unde le aruncase el. Când începu să se acopere cu cearșafurile, el îi aruncă bluza și fusta pe pat, așa că se grăbi să se îmbrace cu ele în timp ce el privea în altă parte.

Nu se întoarse până nu își vârî cămașa în pantaloni.

– Ce faci de fapt aici, Jewels?

În tonul lui se simțea o acuzație evidentă, care se vedea de fapt și pe fața lui, și asta o făcu să se încordeze și să coboare pe cealaltă parte a patului.

– Ți-am spus. Am vorbit cu tatăl tău și mi-a spus să mă pregătesc pentru nuntă – și mi-a povestit ceea ce făcuse ca să se întâmple în cele din urmă. Acesta a fost singurul mod de a împiedica asta.

– Înțeleg, spuse el puțin cam batjocoritor. Deci, nu mă ajutai pe mine, te ajutai pe tine.

Ea fu atât de rănită, încât răspunse:

– Exact!

El scrâșni din dinți, exasperat.

– Puteai să ne salvezi pe amândoi de coșmarul acesta dacă ai fi ignorat pur și simplu contractul și te-ai fi căsătorit cu altcineva.

– Aveam de gând s-o fac, cu binecuvântarea tatălui meu. El s-a gândit că puteam înfrunta furtuna care ar fi urmat desfacerii contractului. Nu știa că tatăl tău avea să se asigure că nu ne reveneam niciodată de pe urma scandalului, ca o răzbunare personală. A insinuat asta atunci când am mers să-l informez că voiam să-mi văd de viața mea. E un blestemat de nobil. Necazurile pe care le poate stârni sunt... prea multe.

– Familia ta nu e deja destul de bogată încât să nu conteze?

– Sugerezi că tata ar trebui să se retragă? De abia a ajuns la mijlocul vieții!

– Nu, dar poate că exagerezi puțin?

– Când tata abia a început să-și revină dintr-un accident major, care i-a afectat creierul în ultimii cinci ani? Poate că tu nu ai avea nici o problemă și ai permite ca tatăl tău să fie implicat într-un scandal social și financiar, dacă situația ar fi inversă, dar eu îl iubesc pe al meu și nu voi lăsa *nimic* să-i împiedice însănătoșirea.

– Îmi pare rău, nu știam că starea tatălui tău e atât de fragilă.

Ea fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi din nou și privi în jos, încercând să-și controleze emoțiile. Ochii ei ajunseră la patul care se afla între ei, și la cuverturile mototolite, dovada faptului

că între ei se întâmplase ceva cu adevărat frumos. Asta o liniști puțin, de fapt mai mult. Trebuia să existe o modalitate de a-l convinge pe Richard că aveau nevoie să găsească o cale de ieșire din această dilemă, nu doar să o ignore în continuare.

– Nu avea să te lase în Australia, știi, spuse ea, ridicându-și din nou ochii spre el. Voia doar să suferi destul și să *crezi* că nu aveai să ieși niciodată de acolo, și astfel să faci tot ce îți spunea el ca să scapi din iadul acela.

– Pare tipic pentru el. Dar mă îndoiesc că știa exact la ce mă condamna și că era posibil să nu supraviețuiesc destul cât să fiu „supus".

Ea avea îndoieli în privința asta, dar încercă să-și explice raționamentul.

– Eram sigură că, după chinul acela, tu aveai să pleci în grabă și să dispari din nou. Așa ai reacționat înainte, ai fugit pur și simplu.

– Ce alternativă aveam pe atunci? Eram doar un băiat.

– Nu mai ești un băiat acum, spuse ea calm. Și cred că acum ești dator să găsești o cale de a ne scăpa pe amândoi de asta o dată pentru totdeauna.

El se uită la ea un moment, înainte de a întreba bănuitor:

– Sugerezi să ne căsătorim?

– Nu! Bineînțeles că nu. Dar am rămas fără idei. Contractul acesta trebuie distrus, dar eu nu am cum să pun mâna pe el.

– Asta ar pune capăt? În ciuda faptului că toată lumea știe că am fost logodiți toți anii aceștia?

– Știe, dar cine știe că a fost scris cu sânge, cum s-ar spune, legând familiile noastre, și nu doar pe noi? Orice copil ar fi fost bun, știi. Nu trebuia să fim noi, eu și cu tine. Dar părinții mei nu aveau alt copil, și presupun că tatăl tău avea deja planuri pentru Charles, așa că la data la care ne-am întâlnit s-a considerat că legătura aceasta de familie avea să fie realizată de mine și de tine.

– Spui că Charles ar fi putut să se căsătorească cu tine – după ce a rămas văduv?

Ea clipi surprinsă.

– Da, nu m-am gândit niciodată la asta. Sunt sigură că tatăl tău s-a gândit, totuși nu a propus niciodată soluția aceasta în absența ta. Poate că Charles refuza să aibă o a doua soție aleasă de altcineva?

Richard se încruntă.

– Când l-am văzut recent, fratele meu a recunoscut că fiul lui i-a dat curajul de a-l înfrunta pe tatăl nostru, și tata se purta acum cu mănuși cu el din cauza asta. Charles și băiatul sunt legătura tatălui nostru cu ducele, până la urmă. Ochii lui Richard o măsurară din nou de sus până jos înainte de a adăuga: Nu-mi vine să cred că Charles nu ar fi fost de acord să se însoare cu tine, totuși, dacă i s-ar fi cerut. Iar tu și cu el nu ați fost niciodată în război, așa cum ai fost cu mine.

Ea roși ușor.

– Poate că ai putea să-l întrebi într-o zi. Dar asta nu mă ajută pe mine să ies din situație. Legătura noastră e bine cunoscută. În plus, se știe și că tu ai fost plecat în toți acești ani și că eu te-am așteptat să te întorci acasă. Fără mire *și* fără contract, tatăl tău nu m-ar putea reține, și amenințările lui ar fi anulate.

Richard oftă.

– În regulă, dă-mi puțin timp să mă gândesc la ceva. Și o să fim chit după asta, corect?

– Sigur, de ce nu am...? Ea se opri și roși furioasă, fiindcă *el* se uita acum insistent la pat.

Capitolul 32

Când Richard îi spusese că trebuiau să fure contractul de la conte, primul gând al Juliei fusese să accepte! O soluție perfectă! Dar apoi el îi dezvăluise cum aveau s-o facă, și ea se gândise că își pierduse mințile. Încă mai credea asta. Planul lui era atât de riscant!

Așa că refuză, bineînțeles, și fu destul de hotărâtă. Nu îl salvase ca să intre din nou în gura lupului. El nu se supără de refuzul

ei – se simți deranjat, dar nu furios. Nu se aștepta totuși ca el să le prezinte planul prietenilor săi în seara aceea, la cina din cabina căpitanului, ca să le câștige sprijinul.

După ce își expuse planul ca din întâmplare, Gabrielle fu prima care reacționă:

– Ce idee splendidă și atât de îndrăzneață! Aproape că mă face să-mi doresc să merg cu voi.

Drew se uită țintă la soția lui.

– Nici o șansă. Apoi se uită la Julia cu o expresie destul de îngrijorată. Chiar ești de acord cu asta?

– Nu, cred că e prea periculos, acum că știm de ce e în stare contele de Manford, răspunse Julia.

– Fată deșteaptă, spuse Drew.

Faptul că Drew era de partea ei o făcu pe Julia să admită:

– *Cred* că e o idee bună să furăm contractul, totuși. Doar că nu cred că eu și Richard ar trebui să riscăm și să intrăm din nou în contact cu tatăl lui, contele, ca să o realizăm.

– Atunci cum să-l furați? întrebă Gabrielle.

– Aș putea angaja un profesionist ca să facă treaba.

– Un hoț adevărat? rosti batjocoritor Richard, apoi adăugă: Crezi că își fac reclamă?

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă. Tocmai îi oferise o ieșire, scutindu-l de orice implicare viitoare. De ce nu accepta cu brațele deschise îmbunătățirea pe care o aducea ea planului originar, care le permitea să evite participarea la furt?

James păru să fie de acord cu ea când menționă:

– Hoții sunt destul de ușor de găsit dacă știi unde să-i cauți. Așa și-a întâlnit fiul meu Jeremy soția, pe Danny. Trebuia să angajeze un hoț și a prins-o în capcana pe care i-o întinsese unuia.

Julia fu surprinsă să audă confirmarea zvonului.

– Am auzit persoane care glumeau spunând că venea dintr-un mediu ciudat, dar nu credeam că e adevărat.

– Chiar este, deși nu e vina ei. Biata fată a fost despărțită de familie când o rudă josnică de rang mai neînsemnat a încercat să-i omoare pe ea și pe părinții ei ca să obțină titlul dorit. Era un copil de o șchioapă, prea micuță ca să știe cine era, când o bandă

de hoți adolescenți a găsit-o și a cooptat-o. Jeremy a ajutat-o să-și regăsească mama, care a supraviețuit acelei tragedii. Bineînțeles că s-a îndrăgostit lulea până atunci, adăugă James chicotind. Așa că nu conta dacă era aristocrată sau nu.

– Ceea ce nu s-a întâmplat în cazul tău, nu? comentă Drew fără să se poată abține, zâmbind răutăcios.

– Ține-ți gura, yankeule, spuse James pe un ton caraghios. Amândoi știm că sora ta e excepția de la orice regulă. Și, în plus, nu e vina lui George că are niște barbari drept frați.

Julia îl privi atent pe Richard, în timp ce se vorbea despre singura lui iubire adevărată. Părea că nici nu observase! Deși, având în vedere că soțul doamnei era în cameră, poate că își ascundea sentimentele din simplu instinct de conservare.

Dar Richard se pare că prefera planul lui, probabil din cauză că era atât de îndrăzneț, cum spusese Gabby, și asta îl atrăgea. Sau poate că simțea că îi era dator pentru că organizase salvarea lui și orice opțiune care nu includea asumarea unui risc nu îi compensa datoria față de ea. Era evident că voia să plătească această datorie. Probabil că era foarte deranjat că îi datora ceva.

Oricare ar fi fost motivul, părea că voia altă opinie care să încline balanța, așa că se întoarse spre Ohr și întrebă:

– Tu ce crezi despre planul meu?

Ohr nici nu trebui să se gândească, spuse pur și simplu:

– Soarta va hotărî chestiunea.

Câțiva dintre cei de față își dădură ochii peste cap auzind răspunsul lui Ohr, dar Richard nu fu de acord.

– Oamenii hotărăsc soarta, nu soarta hotărăște în locul lor.

– Nu? spuse Ohr, și chiar zâmbi. Atunci e o problemă de interpretare.

Julia oftă. O opinie neutră, una de partea lui Richard, una de partea ei. Spera să stabilească problema confirmând sprijinul lui James, de care nu era chiar sigură, așa că îl întrebă:

– Deci, tu crezi că un hoț angajat e un plan mai bun?

– Nu am spus asta, draga mea. De fapt, ar trebui să spun că dacă hoțul e prins, contractul va fi ascuns atât de bine, că nu va mai vedea lumina zilei niciodată. Așa că mă tem că trebuie

să fiu de acord cu tipul. Uimitor, nu? Ai crede că un bărbat care tânjește după soția altui bărbat nu e în stare să...

Evident că Richard nu pierdu *această* menționare a Georginei, și mârâi:

– Ai spus ce voiai să spui, Malory!

– Oricât de mult m-ar durea, îți făceam un compliment, măgarule, spuse sec James.

– Prefer să fiu insultat, mulțumesc foarte mult, ripostă Richard țeapăn.

James ridică din umeri, apoi privi spre Julia și spuse:

– Riscul va fi al lui, nu al tău, așa că ar trebui să te gândești la ceea ce îți datorează.

Julia bombăni în sinea ei. Nu avea cum să îl contrazică pe James Malory, pur și simplu, și asta rezolvă chestiunea.

Capitolul 33

Julia ar fi trebuit să rămână fidelă soluției ei inițiale! Planul lui Richard nu putea fi dus la îndeplinire fără participarea ei deplină, și chiar dacă o convinseseră în seara aceea la bordul vasului *Maiden George*, cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că nu avea să-și poată juca rolul. Dar acum se afla în trăsura familiei ei, cu Richard așezat alături pe bancheta de pluș, și urmau să ajungă la Willow Woods într-o oră.

– Ești pregătită să discuți asta? întrebă Richard cu exasperare amuzată. Ai tot amânat iar și iar, dar adevărul este că nu mai poți amâna.

O deranja faptul că el părea să trateze problema aceasta ca pe o distracție. Era chiar atât de aventuros? Ar fi trebuit să fie la fel de neliniștit ca și ea!

Era un act de curaj din partea lui să facă asta, după ceea ce încercase să-i facă tatăl lui – și după ce îi putea face din nou. Tatăl

ei spusese acest lucru atunci când îl dusese pe Richard cu ea acasă, ca să-i spună lui Gerald despre planul lor.

Richard se purtase respectuos în timpul acestei întâlniri. Ea îi povestise pe vas despre accidentul lui Gerald, dar nu menționase urmările acestuia. Înainte de a-i întâlni tatăl, Richard nu știuse că ea fusese nevoită să se ocupe destul de mult de afacerile familiei în ultimii cinci ani. Se uitase la ea lung în seara aceea, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Avuseseră nevoie de o seară întreagă pentru a-l convinge pe Gerald de necesitatea planului lor, fiindcă acesta insista că cea mai bună soluție era ca el să-i plătească lui Milton mai mulți bani decât ar fi putut refuza vreodată. Dar banii nu erau întotdeauna răspunsul, și Richard refuză ideea.

– Atunci el câștigă? Și eu m-am exilat din Anglia nouă ani pentru nimic? Vă rog să nu faceți asta. Nu merită.

Să răsplătească răutatea? Ea fusese din toată inima de acord cu Richard asupra acestui punct. Milton trebuia tras la răspundere, nu răsplătit.

James se oferise de fapt să înceapă procedurile legale împotriva lui. Promisese deja că urma să aibă grijă ca frații Cantel să primească ce meritau, imediat după distrugerea contractului. Urma să aștepte până când reușea planul lui Richard, ca nu cumva să-l prevină pe conte despre cât erau de furioși pentru ceea ce îi făcuse lui Richard. Nici unul din frații Cantel nu avea să mai dețină o poziție de răspundere după ce termina James cu ei. Dar cu un lord al regatului nu se putea trata la fel de ușor, și Richard refuzase ajutorul lui Malory în această privință, arătând că scandalul urma să-i afecteze și pe fratele și nepotul lui Richard, care erau nevinovați.

Julia îi spusese până la urmă tatălui ei:

– Chiar dacă se va stinge până la urmă, scandalul nu mă va lăsa să-mi continui viața așa cum am discutat mai înainte. Nu avea de gând să-i spună că încerca să-l protejeze până își revenea de-a binelea, fiindcă el considera că protecția era datoria lui, nu a ei. Dar planul acesta ne va scăpa de toate. Va rupe toate legăturile fără nici un scandal, pentru ca eu *să pot* să-mi continui viața.

Gerald fusese de acord în cele din urmă, cu condiția ca el să trimită o escortă de șapte gărzi înarmate cu ei. Martori și apărători puternici, dacă era nevoie. Richard fusese de acord, deși plănuia să lase această mică armată în satul din apropiere, sub conducerea lui Ohr. Ei aveau să țină casa sub supraveghere zi și noapte, dar dacă apărea acum cu această armată, i-ar fi arătat contelui că erau îngrijorați de ceva. Și asta nu ar fi sprijinit minciuna.

Julia privi spre Richard. Se îmbrăcase bine pentru această ocazie și arăta ca un tânăr lord tipic. Își legase chiar o lavalieră la gât. Nu își tăiase părul, dar măcar îl strânsese cu grijă într-o coadă.

Rămăseseră singuri în trăsură în această ultimă etapă a călătoriei. Avuseseră nevoie de două trăsuri pentru toate bagajele ei, și Richard insistase ca slujnica ei să călătorească în cea de-a doua împreună cu Ohr, ca să poată discuta în particular. Vremea era caldă, cerul fără nici un nor – o zi frumoasă pentru o șaradă.

– Ce e de discutat? îi spusese ea lui Richard. Tu îi prezinți problema, eu te susțin, ne instalăm acolo pentru căutare. Destul de simplu.

– Atunci nu mai strânge din dinți de parcă ți i-ar scoate cineva. O să trebuiască să spui și tu câteva minciuni. Ești pregătită?

– Mă întrebi fiindcă nu am putut să-mi mint tatăl? Îl iubesc. Este o mare diferență.

– Uneori e mai bine să protejezi persoana pe care o iubești.

– Și dacă tatăl tău pleacă în grabă spre Londra ca să discute cu tata despre asta?

El oftă.

– Bună întrebare.

– În plus, eu o să urmez pur și simplu îndrumările tale și o să improvizez când e nevoie.

– Atunci ai grijă. Tata mi-a spus odată că dacă mă culcam cu tine, aveai să-ți schimbi atitudinea. Nu roși prea mult când o să-i spun că a avut dreptate.

– Chiar trebuie să menționezi asta?! întrebă ea roșind deja.

– Nu e prost. Nu o să creadă că ne-am schimbat hotărârea din senin, fără nici un motiv, și că vrem să ne căsătorim.

Ea spera că urmau să aibă noroc și să găsească în cursul zilei contractul. Cu cât petreceau mai puțin timp sub acoperișul contelui, cu atât mai bine. Dar nu exista nici o modalitate de a evita confruntarea inițială care le permitea să rămână sub acela acoperiș atât cât era nevoie ca să găsească și să distrugă contractul. Numai pretinzând că erau un cuplu fericit urmau să obțină acces deplin în casă, fiindcă aceasta era singura scuză valabilă pentru a se afla acolo.

Ei tot i se părea ciudat că Richard venise cu ideea asta. Nu putea uita comentariul dulce-amărui al tatălui ei:

– Am sperat întotdeauna să văd ziua în care fiica mea și fiul contelui își planifică nunta. Ce ironie să văd că se întâmplă, însă doar ca o șaradă.

Julia tresări când Richard îi atinse dintr-odată obrazul. El plescăi nemulțumit și spuse:

– Nu poți tresări când te mângâi. Se presupune că ești îndrăgostită.

Ea îl contrazise, bătoasă:

– Asta nu înseamnă că poți face orice în public. Asemenea demonstrații nu sunt bine văzute, să știi.

– De cine? râse el. De doamnele bătrâne care vin din ultimul secol, când majoritatea căsătoriilor erau încă aranjate? În plus, situația noastră e unică fiindcă e doar o reprezentație, și reprezentațiile au nevoie de mici efecte speciale ca să fie convingătoare. Poate că vom avea nevoie să facem asta de câteva ori – doar pentru efect.

Asta se referea la sărut, și el o sărută atât de repede, că nu avu șansa să protesteze. O trase aproape, îi cuprinse fața în palme și buzele lui îi atinseră buzele cu o apăsare ușoară care imediat nu mai fu atât de ușoară, ci scăpă de sub control. Ea era puțin cam rigidă. Nu trebuia să facă asta din nou! Nu aveau cu adevărat nevoie! Dar voința ei nu era destul de puternică încât să ignore ceva atât de tentant. Chiar când începea să se topească

cu totul, el o împinse înapoi la locul ei, la câțiva centimetri distanță de el.

– Cred că ai prins ideea.

Oare i se tăiase puțin răsuflarea? Ea trebui să respire adânc înainte de a-și sprijini capul de banchetă din nou, cu ochii închiși, și spuse cât se putea de calm:

– O să-ți fiu recunoscătoare dacă reprezentațiile tale nu vor fi *chiar atât* de bune.

– Ai nevoie de mai multă practică.

Își deschise brusc ochii.

– Am prins ideea. Acum lasă-mă liniștită puținul timp care ne mai rămâne din călătorie, ca să-mi pot reveni.

– Nu mă dezamăgi, Jewels. Fac asta numai pentru tine, să știi. Eu aș fi preferat să nu mai dau ochii cu tiranul toată viața mea.

Capitolul 34

Când coborî din trăsură, Julia își aminti de prima ei vizită la Willow Woods. Tremura la fel ca în ziua aceea, de la care trecuse atât de mult timp. Era îngrozită, de fapt, dar trebuia s-o ascundă. Nu mai era fetița care spera atât de mult că logodnicul ei avea s-o placă. Era o femeie adultă care trebuia să pretindă că el o plăcea.

Nu fură anunțați. Richard nici nu bătu la ușa din față. Intră pur și simplu ca și cum nu ar fi plecat niciodată – de parcă ar fi fost casa lui încă. Nici un servitor nu era în hol ca să-i oprească. Willow Woods nu avusese niciodată mulți servitori, în ciuda mărimii impresionante a conacului. Mama Juliei observase o dată, destul de răutăcios, că familia lor avea de două ori mai mulți servitori într-o casă care nu era nici pe departe atât de mare. Gerald se încruntase și îi amintise că nu aveau nevoie de toți servitorii pe care ea îi angaja cu ușurință.

Julia fu mulțumită să-și amintească observația mamei ei în ziua aceea. Era, în esență, principalul motiv pentru care contele refuzase rezilierea contractului. Lipsa lui de avere îl silea să trăiască atât de cumpătat în comparație cu alți lorzi de talia lui. Era și principalul motiv pentru care ar fi putut să-i creadă azi... pentru că voia.

Se îndreptară direct spre biroul contelui și intrară, cu brațul lui Richard înconjurându-i mijlocul. Pentru efect? Sau pentru că își imagina că avea să dea bir cu fugiții? Dar se simți mai încrezătoare și mai stăpână pe situație. Putea face asta.

Milton stătea la birou. Nu ridică privirea imediat, probabil fiindcă se gândea că era un servitor, care venise să-l deranjeze cu ceva. Când se uită, rămase încremenit. Nu se mișcă, nu clipi. După cum se părea, era atât de șocat, că rămăsese fără cuvinte.

Ceea ce îi permise lui Richard să anunțe:

– Ne căsătorim, tată. Nu voi spune că ai câștigat – se opri și o privi pe Julia cu un zâmbet drăgăstos –, fiindcă eu sunt cel care a câștigat.

Contele nu arătă nici un sentiment de triumf, dar fața lui începu să-și recapete culorile și ochii lui albaștri și reci se îngustară când se uită la fiul său. Julia începu să se întrebe dacă auzise ce spusese Richard sau dacă putea trece peste faptul că Richard nu mai era la bordul unei corăbii care mergea spre iad – acolo unde îl trimisese el.

De fapt, acesta părea să fie singurul lui interes, fiindcă spuse în cele din urmă:

– Cum e posibil să fii aici?

– Datorită miresei mele.

– Miresei tale?

Ochii lui Milton poposiră asupra Juliei, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Era încă încruntat când îi spuse:

– M-ai mințit?

– Despre ce? Despre faptul că eu și fiul dumneavoastră ne înțeleseserăm să nu ne căsătorim? Nu, asta era adevărat pe atunci. Când l-am întâlnit recent în Londra și am început să ne vedem, nu ne-am recunoscut. Când am făcut-o, a fost o trezire cam

brutală care a readus toată vechea dușmănie, așa că ne-am despărțit cu câteva cuvinte furioase. Eram convinsă că el nu se schimbase deloc.

– Eu credeam la fel despre ea, adăugă Richard zâmbind.

– Dar când mi-ați spus unde l-ați trimis, vă amintiți că m-ați întrebat dacă eram mulțumită? Acum ochii ei se îngustară în timp ce îl privea pe Milton. Nu eram deloc! Și înainte chiar de a mă întoarce acasă, știam că trebuia să-l scot din situația aceea oribilă. Nu puteam suporta gândul că el suferea. Atunci mi-am dat seama că sentimentele din copilărie dispăruseră.

– Ea e încă un mic dragon, interveni Richard, privind-o tandru. Dar când e de partea ta, e ușor de iubit.

Julia aproape că își pierdu șirul gândurilor auzind această observație, fiindcă Richard părea foarte mândru de ea, dar reuși să continue:

– M-am îndreptat direct spre chei și am găsit vasul condamnaților gata să iasă în larg. L-am găsit pe prietenul lui Richard acolo. Și el îl căuta...

– Mai știe și altcineva despre asta? o întrerupse Milton cu asprime.

Richard ridică o sprânceană.

– Chiar crezi că m-aș fi apropiat singur de vizuina leului? Un prieten călătorea cu mine, dar nu era în cameră atunci când lacheii tăi m-au scos cu forța de acolo. Știa exact unde să mă caute, totuși. Doar că nu a avut cum să scape de gărzile care mă escortau spre Londra. Și s-a pierdut o săptămână fiindcă a crezut că eram închis într-o clădire de pe cheiuri, și ar fi avut nevoie de o mică armată ca să intre. Nu văzuse că fusesem scos prin spate și aruncat direct pe corabie.

Se înțeleseseră să îi ofere o relatare complet diferită a salvării lui din trei motive întemeiate. Principalul era că Richard nu voia ca tatăl lui să creadă că numai el și Julia știau despre fărădelegea pe care o comisese acesta întemnițându-și fiul. Faptul că altcineva, și anume un prieten, era la curent cu totul, avea să-l facă pe conte să se gândească de două ori înainte de a încerca din nou. Dar menționarea implicării lui James Malory ar fi putut avea

un efect opus, făcându-l pe Milton să intre în panică la gândul că alt lord îi cunoștea fărădelegile, astfel că versiunea aceasta simplificată le permitea să treacă peste ajutorul lui James. Și, în cele din urmă, salvarea rapidă le oferea aproape o săptămână în care să se „îndrăgostească", în locul celor câteva zile petrecute la bordul lui *Maiden George*.

Julia se simți destul de încrezătoare încât să termine povestea.

– Prietenul lui tocmai aflase unde fusese dus Richard și intenționa să-l scoată de pe corabia aceea așa cum intenționam și eu, deși el voia s-o facă într-un mod mai agresiv. I-am dat destui bani ca s-o facă în modul cel mai simplu. Paznicii sunt atât de ușor de mituit. Nu pridideau să-l elibereze mai repede pe Richard pentru ceea ce li se promisese.

Milton își păstră emoțiile pentru sine în timp ce asculta cum fusese contracarat planul său.

– Și acum? întrebă el aspru.

Richard râse.

– Mi se pare că nu m-ai auzit, tată. Mă însor cu Julia, nu din cauza acelui contract prostesc, ci fiindcă așa vrem. Iubirea este un lucru uimitor. De fapt, te încurajează să-i ierți pe oamenii care nu merită iertarea.

Tonul lui Richard devenise deosebit de rece. Julia începu să intre în panică. Vorbea despre ea? Sau despre tatăl lui? Dar bineînțeles că vorbea despre tatăl lui. Își dădu seama că nu ar fi fost deloc firesc ca Richard să pretindă că nu era mâhnit de fărădelegile tatălui său. Rolul său avea să fie mai credibil însă cu adăugarea acestor ușoare nuanțe ranchiunoase.

Ca să risipească tensiunea subită dintre tată și fiu, Julia îi spuse lui Milton:

– Sunt sigură că nu o să vă supărați dacă o să vreau să redecorez una dintre camerele mai mari de jos. Poate sala de muzică?

Privirea contelui reveni asupra ei, încruntată.

– Pentru ce?

– De fapt, vrea să se căsătorească tocmai aici, dintre toate locurile, răspunse Richard. S-a îndrăgostit de Willow Woods în copilărie, în ciuda faptului că eu locuiam aici, adăugă el chicotind.

Înainte să poată contele refuza, Julia continuă:

– Voi transforma camera într-o capelă drăguță. Muncitorii și toate materialele vor sosi zilele următoare. Aveți un pastor pe domeniu? Dacă nu, pot aranja ca un episcop de la Londra să vină să...

– Da, am un pastor, o întrerupse Milton.

– Excelent, un lucru mai puțin de care să mă preocup. Am angajat de trei ori mai mulți oameni, ca să fiu sigură că termină camera la timp. Aș putea chiar să refac porțiunea de grădină care corespunde camerei, dacă timpul mi-o permite. Și vă rog să nu vă îngrijorați, o să readuc încăperea la starea ei prezentă imediat după nuntă.

– Atunci de ce să nu țineți slujba afară? spuse Milton. Am deja numeroase grădini.

– Dar dacă plouă! spuse ea îngrozită. Nu, trebuie să fie înăuntru. Nimic nu mă va împiedica să am nunta la care am visat întotdeauna.

Milton privi spre amândoi. Brațul lui Richard care îi cuprindea mijlocul. Dacă acest lucru nu o avertizase despre ceea ce avea să urmeze, sclipirea bănuitoare din ochii lui Milton o făcu.

– Mi se pare absurd că v-ați îndrăgostit în decurs de o săptămână – chiar dacă nu v-ați fi urât unul pe altul atâția ani. De ce...?

– O parte din săptămâna aceasta a fost petrecută în pat, declară pe de-a dreptul Richard, adăugând pe un ton ironic: Nu mi-ai spus odată că asta i-ar schimba atitudinea? Ai uitat să menționezi că avea s-o schimbe și pe a mea.

– Richard! bolborosi Julia, atât de stânjenită pe cât știuse că avea să fie, și furioasă, dar își îndreptă furia asupra contelui de Manford. Nu vă datorăm explicații dumneavoastră. Singurul motiv pentru care suntem aici este nunta, dar dacă mă gândesc mai bine, a fost mai mult visul mamei mele să facem nunta aici, decât al meu. Ea mi-a insuflat visul acesta fiindcă am văzut grandoare în locul acesta prin ochii unui copil, dar, ca să fiu sinceră, după cum arată astăzi, casa dumneavoastră nu îndeplinește condițiile.

– Cum îndrăznești... începu să scuipe Milton.

– Tapet dezlipit, continuă Julia, dușumele crăpate, candelabrului principal din hol îi lipsesc o treime din cristale, ramele tablourilor putrezesc de vechi ce sunt. Va fi nevoie de mai mult decât o capelă pentru a face din Willow Woods o reședință demnă să primească lumea bună în mai puțin de o lună. Nu că nu m-aș putea descurca. Probabil că în antrepozitele Miller se găsesc toate lucrurile de care am nevoie pentru renovarea casei. Dar nu mai sunt atât de sigură că vreau s-o fac. De fapt, Richard, hai să plecăm. A fost o idee proastă.

– Un moment, iubire, spuse el aruncându-i tatălui său o privire curioasă. Doar nu te-ai gândit că asta e o reuniune, nu? Ea a trebuit să mă convingă să mă întorc aici și poți fi sigur că nu a fost ușor. Aș fi fost foarte fericit să nu mai calc pe aici niciodată, și după nuntă nu intenționez să mă întorc. Are dreptate, e o idee proastă, dar o idee care a fost pusă deja în mișcare. Anunțurile au fost puse înainte de a pleca din Londra, și probabil că tatăl ei a trimis deja majoritatea invitațiilor.

– Locul poate fi schimbat, îl asigură ea pe Richard.

– Nu e necesar, spuse Milton țâfnos și puțin cam roșu la față. Ești bine-venită să faci nunta aici.

– Când tocmai ai pus la îndoială dragostea pe care o simțim unul față de celălalt? îi spuse Richard tatălui său. Îți dai seama cât de împietrit și de îngust la minte pari când nu înțelegi cât de ușor mi-a fost să mă îndrăgostesc de ea? Însă doar ca să știi, tată, ne-am întâlnit la Londra la începutul sezonului și nu ne-am recunoscut deloc. Am fost complet vrăjit și am făcut tot posibilul ca s-o seduc. Ea aproape că a capitulat, fiindcă și ea era atrasă de mine.

– Richard, nu-i mai da detalii intime! protestă ea din nou.

El aproape că o ignoră, mulțumindu-se să se aplece și să o sărute pe obraz, spunându-i „șșșt" înainte de a continua povestea improvizată.

– A fost un șoc când ne-am dat seama în cele din urmă cine eram de fapt, și așa cum a spus și ea, ne-am despărțit furioși. Dar apoi, ce ironie, *tu* ne-ai adus din nou împreună și ai fost responsabil

de emoțiile puternice care ne-au cuprins – ușurare, recunoștință și furie care nu mai era îndreptată împotriva noastră de data asta, ci împotriva ta. Și, ei bine, un lucru duce la altul, și atracția recentă pe care tocmai o experimentaserăm ne-a cuprins din nou.

– Dumnezeule, spuse ea uimită. El *e* răspunzător, nu-i așa? Nu ne-am mai fi văzut niciodată, dacă nu m-aș fi simțit obligată să te salvez.

Richard chicoti. Probabil că arăta convenabil de uimită, fiindcă el reuși să-i spună:

– Nu trebuie să te simți datoare față de tatăl meu, iubire, chiar nu trebuie. Dar dacă tot vrei să te căsătorești aici, presupun că pot rezista câteva săptămâni sub acest acoperiș în timp ce faci pregătirile pentru nunta asta mare a ta.

Capitolul 35

Tânăra servitoare care îi arătă Juliei dormitorul vru să facă imediat curat acolo. Nu știuse că vor avea musafiri, se văită ea, așa că nu pregătise o cameră din timp. Julia o liniști pe fată și îi spuse să vină să-și facă treaba după-amiază, când ea nu era acolo. Voia puțină intimitate chiar atunci, ca să poată tremura liniștită.

Dar când se aruncă pe pat imediat după ce se închise ușa, stârni atâta praf, că se ridică și tuși și strănută aproape un minut. Asta îi scoase din minte tremuratul, și aproape că o pufni râsul când văzu pe dușumeaua prăfuită urma clară a pașilor ei.

Nu exagerase când vorbise despre situația în care se găsea Willow Woods. Dormitorul în care fusese condusă nu fusese probabil folosit, sau măcar curățat, de ani de zile. Cu atât de puțini servitori, slujnicele – dacă exista mai mult de una pentru tot etajul – făceau evident curățenie numai în camerele de obicei ocupate ale uriașului conac.

I se dăduse o cameră cu perdele, tapet și cuverturi albastre. Oricum, decorul fusese cândva albastru. Tapetul era atât de decolorat, că ajunsese de un cenușiu mohorât. Dușumelele din lemn întunecat trebuiau lăcuite. Camera avea un mic birou, dar nici o măsuță de toaletă, deci nici oglindă. Trebuia să facă în curând o listă cu toate obiectele care trebuiau aduse din depozitele de la Londra.

Își ocupa mintea cu nimicurile acestea ca să nu se gândească la întrevederea cu contele, care îi cutremurase nervii atât de rău. Poate că se gândise că era pregătită pentru confruntare, dar știa cât era de ușor să faci o gafă și să spui ceva greșit. Nu era sigură că Milton fusese pe deplin convins de șarada lor, în ciuda faptului că le oferise permisiunea pentru nuntă, și acesta era motivul pentru care începuse să tremure de îndată ce ieșise din birou.

Pentru un bărbat care dorise ca nunta aceasta să aibă loc aproape toată viața *ei*, el nu părea deloc încântat că, în cele din urmă, se întâmpla. Cel puțin nu încă. Era limpede că avea unele rezerve – sau că avea nevoie de mai multe dovezi că ea și Richard erau sinceri. Ca, bunăoară, o nuntă adevărată.

Ea începu să râdă isteric gândindu-se la asta, dar se opri brusc când ușa se deschise din nou și Richard păși înăuntru.

– Trebuie să înveți să bați.

El închise încet ușa în urma lui.

– Curând ne vom căsători, nu mai batem.

Ea ridică o sprânceană.

– Asta nu îți oferă privilegii. Apoi, coborându-și vocea în șoaptă, adăugă: Chiar dacă ne-am fi căsătorit.

El se mulțumi să-i zâmbească pieziș înainte de a privi starea jalnică a camerei și să spună strâmbându-se:

– Speram cu adevărat ca dormitorul tău să fie în condiții mai bune decât al meu, dar e limpede că nu e. Willow Woods a căzut cu adevărat în paragină.

– Alt lucru care dovedește cât de disperat trebuie să fie tatăl tău să ne căsătorim.

– A fost întotdeauna lacom, dar *disperat* poate fi o caracterizare mai corectă acum. Datoriile de la joc pe care i le-am lăsat i-au golit

probabil și mai tare buzunarele. După cum se pare, a trebuit să împrumute de la socrul lui Charles ca să le plătească.

– Îți place să joci?

– Nu chiar. Acelea au fost niște pierderi intenționate, care trebuiau să-l facă să mă dezmoștenească. Nu a funcționat, așa că am plecat.

Ea știa atât de puține despre Richard. Dar snobismul dispăruse. Fusese oare vreodată acolo cu adevărat? Sau furia pe care situația aceea i-o stârnea îl făcuse să se poarte cu obrăznicia pe care și-o amintea? Și astăzi fusese remarcabil.

Amintindu-și cum își jucase rolul, ea spuse:

– Ai fost uimitor jos. Cum ai făcut asta? Ți-ai mascat atât de bine emoțiile! Aproape că m-ai făcut și pe mine să te cred!

El roși ușor.

– Îmi pare rău că te-am pus într-o situație jenantă, dar tata are o fire bănuitoare. Dacă ceva deviază de la normal, vrea să știe de ce. Și ceea ce încercăm noi să facem aici e cât se poate de departe de normalitate.

– *Tu* crezi că ne-a crezut?

– E greu de spus în momentul acesta. Nu-l mai cunosc cu adevărat. Acum nouă ani, când am plecat, nu ar fi făcut ceva atât de oribil precum ceea ce mi-a făcut acum. Dar se îndrepta încet în direcția aceea, pedepsele lui erau din ce în ce mai aspre. Dacă nu ne-a crezut, nu-și poate permite încă să nu fie alături de noi. Momeala pe care i-am oferit-o e prea mare ca să riște s-o piardă. Dacă ne-a crezut, ei bine, cred că a uitat pur și simplu cum să se poarte frumos.

– Nu-mi amintesc să se fi purtat frumos *vreodată*.

Asta nu era chiar adevărat. Când era micuță, contele era ca orice adult pe care îl întâlnise. Agresivitatea lui apăruse doar atunci când situația începuse să se deterioreze și tatăl ei încercase să pună capăt relației dintre familiile lor.

Dintr-odată, realiză că nu mai vorbeau în șoaptă nici unul, și alergă la ușă, o deschise, privi în ambele părți ale holului, apoi o închise oftând.

– Trebuie să fim mai atenți cât suntem aici. Nu ne putem permite să fim auziți.

– Ce-ar fi să mergem afară să profităm puțin de vremea asta frumoasă? sugeră el. Și să le oferi servitorilor șansa să facă și curățenie în camerele astea.

Julia se gândi că era o idee splendidă, mai ales că puteau vorbi mai liber afară, fiindcă nu îi asculta nimeni. Își luă boneta și deschise ușa, dar se opri să-și scuture de praf fusta. Urma trupului ei *rămăsese* pe pat, atât era de murdar.

– Așteaptă! exclamă Richard, oprindu-i mâna. Lasă-mă să te scutur eu.

Ea privi înapoi, văzu sclipirea strengărească din ochii lui și faptul că îi prinsese rochia. Se întoarse cu fața spre el.

– Nu, nu cred.

El rânjea acum cu gura până la urechi.

– Ah, haide, iubire, ce ocazie mai bună decât puțin praf!

– Adevărul e că *nu* o să pui mâna pe fundul meu. Încercă să pară severă, dar umorul lui ironic era contagios.

– Fii fată bună, o linguși el, și întinse mâna din nou.

Ea râse și se întoarse repede cu spatele la el, îndreptându-se spre ușă cu un „nu" ferm.

El ignoră refuzul ei și sări spre ea. Ea țipă și fugi pe coridor. Chicotind, se întoarse să se asigure că nu era prea aproape... și dădu peste tatăl lui.

Se înroși până în vârful urechilor.

– Vă cer iertare, reuși să spună ea, și fugi stânjenită pe scări.

– Chiar știi cum să strici totul, bătrâne, îl auzi pe Richard plângându-se înainte de a fugi pe scări după ea.

Capitolul 36

Cu prosteala asta de sus, ultima rămășiță de nervozitate a Juliei dispăru. Era uimită fiindcă se lăsase târâtă de Richard

la poznele acelea copilărești, dar își dădu seama că avea nevoie de o descărcare de vreun fel, și râsul era un leac puternic pentru emoțiile mohorâte. Temporar, măcar. Dar chiar și stânjeneala produsă de faptul că tatăl lui Richard fusese martor la joaca lor dispăru repede odată ce soarele după-amiezii îi atinse obrajii. Își dădu jos boneta ca să simtă mai bine căldura soarelui, legându-i panglicile de încheietura mâinii.

Îi spuse slujnicei ei, care aștepta lângă trăsuri, că putea duce bagajele înăuntru acum și putea începe să despacheteze. Nu avea rost s-o fi făcut înainte, fiindcă nu era sigur că urmau să fie bine-veniți.

– A fost genial, spuse Richard închizând ușa din față și alăturându-i-se pe treptele de la intrare.

Ea îl privi curioasă.

– Ai făcut asta anume, ca să mă poți fugări prin casă?

– Tu ce crezi?

Ea nu știa ce să creadă, dar fiindcă el părea atât de triumfător, spuse pur și simplu:

– Avertizează-mă data viitoare.

El clătină din cap, zâmbind.

– Spontaneitatea joacă mai bine.

În asta avea dreptate, *dacă* producea efectul dorit, dar prostea-la aceea ar fi putut conduce la altceva. Având în vedere trecutul lor și starea ei nervoasă, ea l-ar fi putut lua la rost fiindcă nu era serios și Milton ar fi dat peste o bătaie.

– Bănuiai că el era sus și ne putea vedea hârjonindu-ne? întrebă ea.

– Bănuiam că ne urmărește ca un șoim. Dar și el are probabil multe întrebări, așa că am presentimentul că nu va întârzia să mă caute.

Richard o luă de talie ca să o conducă. Aleea lungă se întindea înaintea lor, străjuită de pomi în floare, iar soarele se filtra printre coroanele lor. Dar el nu o luă pe cărarea asta pitorească, ci pe una care înconjura casa. Terasa cuprindea aproape tot spatele casei, și în ea se deschideau ușile de la salonaș, de la salonul mare

și de la sala în care se lua micul dejun. Locul nu îi aducea Juliei amintiri plăcute, și lacul era și el acolo – cu amintiri și mai rele.

Încercă să nu se gândească la ele și trânti pe nerăsuflate:

– Ai început deja căutarea? Nu vreau să stau o clipă în plus aici.

El își dădu ochii peste cap, făcând-o să roșească, fiindcă își dădu seama cât de ilogică era întrebarea ei.

– Bagajele noastre nu au fost aduse încă, spuse el. Dar lasă-mă să petrec câteva zile cu fratele și cu nepotul meu, pe care încă nu l-am întâlnit. Când plecăm de aici, mă întorc în Caraibe.

– Unde?

– În Caraibe. Acolo mi-am făcut căminul.

– Nu în Franța? Apoi se lovi imediat peste frunte. Nu, bineînțeles că nu în Franța. Ce prostie din partea mea. Asta era doar identitatea ta falsă.

Sprâncenele lui se încruntară ușor.

– Probabil că nu trebuia să menționez asta, așa că ține-o pentru tine. *Nu* vreau ca tata să știe unde să mă găsească atunci când toate astea se vor termina.

– Nu crezi că te va întreba unde ai fost toți anii aceștia?

– Sigur că da, dar nu mă simt obligat să-i răspund chiar dacă sunt încântător de îndrăgostit, așa cum pretindem.

Încântător? Ce mod ciudat de a pune problema. Părea aproape că ar fi vrut să fie îndrăgostit. De fapt, *era* îndrăgostit de altcineva, sau aceea fusese doar o pasiune prostească pentru o femeie frumoasă și indisponibilă? De fapt, fermecătorul Richard, amatorul de aventuri pe care îl descrisese Gabrielle, era genul de bărbat care se îndrăgostea probabil cu ușurință de o mulțime de femei. Nu-i plăcu mai mult nici gândul acesta.

– Dar tu? întrebă Richard. Ce o să faci tu când o să se termine asta?

Ea ridică spre el o sprânceană.

– M-ai auzit discutând despre asta cu tatăl meu. O să-mi continui viața – în cele din urmă.

– Adică?

– Căsătorie. Copii. O să trebuiască să găsesc un bărbat care e perfect pentru mine, un bărbat ca Harry Roberts.

Richard se opri brusc și se încruntă.

– Ți-ai ales deja soțul?

Ea chicoti.

– Harry e soțul celei mai bune prietene. Făceam comparație fiindcă e aproape perfect. Își adoră soția, pe Carol. Nu o tratează ca pe o menajeră mai răsărită, așa cum își tratează mulți bărbați soțiile. În căsnicia lor nu se rostește niciodată „se face așa cum am spus și punct". El ia întotdeauna în serios opinia lui Carol. Ajung la un compromis, ca niște parteneri într-o relație de afaceri – de fapt, asta îi descrie foarte bine. Mă crezi sau nu, o tratează ca pe un partener egal, și ea îl iubește și mai mult din această cauză. Și asta vrea și eu, un bărbat cu care să pot *împărți* viața, nu unul care să-mi dicteze cum s-o trăiesc. Și bineînțeles că nu poate avea obiecții legate de faptul că voi continua să ajut la conducerea afacerilor familiei.

– E un standard înalt, spuse Richard, dar zâmbea din nou în timp ce își continuau plimbarea. Având în vedere cât de bogată e familia ta, nu ești îngrijorată că vor apărea vânători de zestre care îți vor spune exact ce vrei să auzi, apoi vor reveni la forma de dinainte de nuntă?

Ea se încordă.

– Crezi că bogăția familiei mele e singurul lucru care l-ar putea atrage pe un bărbat la mine?

– Nu, într-adevăr, dar este totuși un lucru la care trebuie să te gândești.

Dacă trebuia să țină cont și de asta, nu se mai mărita niciodată. Câți bărbați erau ca Richard, căruia nu-i păsa deloc de banii ei? Fu surprinsă că el nu subliniase și asta.

Ce repede se schimba dispoziția cuiva. Era gata să se întoarcă și să se îndrepte spre casă, preferabil singură, când el spuse:

– Uită-te pe unde calci, Jewels. Panta asta are câteva denivelări.

Ea replică țâfnoasă:

– Când nu o să mi te mai adresezi folosind porecla asta de prost gust pe care mi-ai dat-o în copilărie?

El nu luă în seamă tonul ei aspru, nici nu se uită la ea. Privi gânditor spre lac în timp ce spunea:

– Un vas cu care am navigat se numea *The Crusty Jewel*[1]. Nu poți să-ți imaginezi de câte ori am râs, fiindcă numele mă făcea să mă gândesc la tine. Nu, Jewels este și Jewels va fi întotdeauna. Recunoaște, e un nume drăguț – cel puțin atunci când nu e însoțit de cuvântul „arțăgos".

Ea nu recunoscu nimic de felul acesta. Dar își dădu seama că se îmbufnase fără nici un motiv întemeiat.

De dragul efortului lor reunit, schimbă subiectul.

– Lacul acesta nu e natural, nu? Pe partea asta, panta e mai domoală, dar pe celelalte e destul de abruptă, ceea ce îl face să pară nefiresc.

– Da, primul conte de Manford a început să sape lacul la începutul anilor 1700.

– Ah, o epocă în care se purta părul lung ca al tău. Ai fi vrut să te naști atunci? Părul tău e la fel de lung ca al meu, știi.

El chicoti.

– Nu, nu e.

– Este.

– Lasă-l desfăcut și arată-mi.

Ea scoase câteva ace, scutură din cap și coafura i se desfăcu, iar părul îi căzu pe spate. Apoi se întoarse să-i arate, dar îl privi peste umăr.

– Ce crezi?

– La naiba, fu tot ce spuse înainte de a o întoarce cu fața ca să o sărute.

Sărutul nu era nici blând, nici convingător, ci brusc și pasional, și ea fu amețită rapid. Atât de neașteptat, și cu atât mai puternic prin bruschețea lui. Dumnezeule, el avea un gust atât de bun, îi amețea simțurile și o făcea să atingă noi tărâmuri ispititoare. Nu se putea apropia de el fără să simtă valuri neobișnuite de amețeală. Îi era de ajuns să-l vadă. Dar atunci când era lipită de trupul lui tare, senzațiile acestea erau de zece ori mai puternice,

[1] Giuvaierul arțăgos

un flux de plăcere senzuală care se împrăștia din miezul ființei ei, ascuțindu-i toate simțurile.

Dintr-odată, el se opri. După cum se părea, Richard avea destulă prezență de spirit și nu voia să se culce cu ea chiar acolo pe pajiște. Ea nu avea. Nu ar fi protestat deloc, nici nu ar fi putut gândi cu adevărat, putea doar să tânjească și să regrete că sentimentele acelea minunate se domoliseră.

El nu o mai ținea strâns lipită de el, dar asta nu schimbă cu mult poziția lor, fiindcă ea se ținea încă de el. Dar mâinile lui îi cuprinseră umerii, fruntea lui o atinse pe a ei, răsuflarea lui caldă îi mângâia fața.

– Nu te mișca un moment, spuse el în șoaptă.

Ea aproape că izbucni în râs. Nu credea că s-ar fi putut mișca, nici dacă ar fi încercat.

– Ai făcut asta deliberat? adăugă el.

Ea nu știa despre ce vorbea el, dar tonul lui devenise acuzator, ceea ce o făcu să înțepenească.

– Nu știu la ce te referi.

El oftă.

– Nu, presupun că nu știi.

Una din mâinile lui se mișcă atât de încet pe brațul ei că păru o mângâiere care o făcu să se cutremure și să creadă că sărutul nu se terminase. Dar el îi luă doar boneta, care era legată de încheietură, și i-o așeză din nou pe cap cu destulă bruschețe.

– Ai păr frumos, Jewels. Ține-l strâns, îi spuse el puțin cam aspru.

Ea icni și încercă să se desprindă de el, dar mâinile lui erau pe umerii ei și el nu o lăsă să plece.

– Nu te îmbufna, nu am terminat demonstrația. Tiranul ne pândește din casă. Așa că stai liniștită și pune mâna pe obrazul meu.

Ea o făcu, dar replică cu asprime:

– Sau poate că nu se uită deloc.

– Te-am adus pe pajiștea din spate fiindcă se vede din mai multe camere, inclusiv din dormitorul lui, spre deosebire de pajiștea

din fața casei. El ne pândește. Aproape pot să simt răutatea care vine dinspre casă.

– Probabil că o simți pe cea care vine de la mine!

El privi spre ea, apoi începu să râdă. Asta putea să o facă foarte ușor să explodeze. Dar își dădu seama că el nu-și bătea joc de ea, era pur și simplu amuzat, și nu era greu să-ți imaginezi de ce. El făcea tot ce-i stătea în puteri ca să o ajute să scoată contractul de căsătorie din viețile lor, și ea era dificilă, certăreață și în defensivă. Când se înțeleseseră atât de bine până atunci!

– Poate că ar trebui să vorbim din nou despre lac, spuse Julia timid.

– Doamne, Dumnezeule, da! Să facem asta.

El chicotea încă, atunci când o luă de braț și o conduse pe panta lină spre malul apei. Nu era destul de mare ca să fie considerat un lac, era mai degrabă un helești mai mare, dar ea știa că era adânc, chiar de la mal, și probabil că de aceea familia Allen îl numise lac.

– Aristocrația era destul de frivolă pe atunci, cu hainele, perucile și distracțiile lor, îi spuse el. Se zice că primul conte de Manford a angajat un sat întreg ca să sape groapa asta. Când a rămas fără fonduri, a lăsat lacul neterminat ani de zile, o gaură mare în curtea din spate. Din nefericire, ploaia nu se strângea niciodată aici, părea să intre în pământ. Zăpada îl umplea uneori iarna, dar odată ce se topea, lăsa doar o băltoacă de noroi primăvara, care se usca vara.

– Așadar, cine l-a terminat?

– Următorul conte a făcut o partidă bună, dar soția lui nu era o persoană generoasă. Oricând își schimba garderoba, ceea ce era un eveniment anual, desigur, nu dăruia hainele vechi săracilor, ci le arunca pur și simplu. Și a hotărât în primul an la Willow Woods că groapa urâtă și mare din spate putea servi foarte bine ca loc de aruncat lucrurile, inclusiv hainele vechi. Bineînțeles, grădinarii contelui nu puteau lăsa o grămadă mare de gunoaie pe proprietate. Soluția a fost să acopere maldărul de haine cu pământ. Dar servitorii, care erau, firește, eficienți, deoarece cu cât mai repede

terminau treaba, cu atât mai mult timp liber aveau pentru ei, au întins maldărul acela enorm de haine atât de bine, încât nu a fost nevoie decât de câteva lopeți de pământ pe ici pe colo pentru a le acoperi suficient. Când a venit primăvara în anul acela, băltoaca de noroi s-a format ca de obicei, dar de data asta a rămas și a crescut tot mai mult cu fiecare ploaie.

Julia râse.

– Așadar, fără să se gândească deloc cum ar fi putut termina lacul în mod adecvat, l-au terminat din întâmplare?

– Exact. Generația următoare a adus pești ca să se înmulțească și a construit un mic debarcader.

Stăteau acum pe acel debarcader. Julia mărturisi instinctiv:

– Eram foarte geloasă pe isprăvile tale la pescuit. Mama nu credea că era o activitate potrivită pentru mine, și bineînțeles că asta m-a făcut să-mi doresc și mai mult să încerc. Tata a cedat în cele din urmă și m-a luat la pescuit fără știrea ei. A fost micul nostru secret. Dar când am văzut în ziua aceea bieții viermișori înțepați în cârlige m-am lecuit cu totul de pasiunea mea pentru pescuit.

El chicoti.

– Ai învățat vreodată să înoți?

Ea îl privi aspru. Ce urât din partea lui să menționeze asta, și totuși, nu, nu părea să se laude cu încercarea lui de a o îneca în adolescență. O uimi când adăugă:

– M-ai speriat de moarte în ziua aceea. Trebuia doar să te uzi, nu să te scufunzi.

Ochii ei se deschiseră larg. „Trebuia doar să te uzi, nu să te scufunzi?" Câte alte lucruri înțelesese greșit pe atunci? Oare trebuia să-i spună cum interpretase ea acțiunile lui din ziua aceea?

Se întoarse spre Richard, dar el se mutase în spatele ei, apropiindu-se. Trebui să-și lase capul pe spate ca să se uite la el, doar ca să vadă sclipirea aceea ironică din ochii lui, și apoi se trezi dintr-odată în apă.

Ieși la suprafață scuipând, cu fusta umflată deasupra, cu părul desfăcut acoperindu-i ochii, astfel că nu putea să vadă.

O împinsese în lac? Din nou?? Își dădu părul pe spate, dar înainte de a se putea uita la el, un val îi explodă în față și Richard ateriză alături de ea.

– Se pare că știi să înoți destul de bine acum, îl auzi ea spunând. Păcat de operațiunea mea curajoasă de salvare.

El călca apa cu picioarele, râzând. Ea îl împroșcă:

– Ți se pare că asta e o operațiune curajoasă?

– Ai ruinat-o fiindcă nu ai fost în pericol, se plânse el, dar îi zâmbi larg. Trebuie să-ți arăt cum se face?

Ea scoase un țipăt când el se scufundă sub apă și, evident, o trase după el. Dar o scoase la fel de repede și ea ieși ușor la suprafață, unde îl văzu râzând.

– Ce picioare frumoase ai, Jewels. Își vârî capul în apă să se uite mai bine la ele.

Fusta ei nu mai plutea în jurul mijlocului acum, dar tot nu putea să o tragă în jos și să-și acopere picioarele. Emoțiile ei însă pluteau. Nu se putu abține să nu râdă de ghidușiile lui.

Capul lui Richard ieși la suprafață. Era, de fapt, suficient de înalt încât să stea în locul acela în picioare, cu capul afară din apă. Ea încercă, dar nu putu atinge fundul, așa că se scufundă complet din nou.

– Ești încă în pericol? întrebă el când ea apăru din nou la suprafață.

– Nu.

– Lasă-mă să încerc mai tare.

– Nu! fu tot ce putu spune ea înainte de a se scufunda din nou.

Își dădu seama că *nu* putea câștiga acest joc, dar asta n-o deranjă deloc. Nimic nu o oprea să încerce, oricum, și în timp ce era încă sub apă se răsuci și folosi pieptul lui Richard ca punct de sprijin pentru a-l împinge și a înota departe de el. Și așa petrecură restul după-amiezii, jucându-se ca niște copii, zburdând în apa rece și limpede, râzând unul cu celălalt.

Așa cum ar fi trebuit să facă pe când erau copii...

Capitolul 37

După-amiaza fusese atât de plăcută, chiar dacă fusese doar o demonstrație pentru ca tatăl lui Richard să vadă cât de bine se înțelegeau acum. În timpul acela, Julia se distrase prea bine ca să se gândească măcar la asta. Dar să se prefacă afară fusese mult mai ușor decât să se prefacă în timp ce erau în aceeași încăpere cu contele, așa că se temuse să coboare la cină în seara aceea.

Se îmbrăcă puțin cam formal într-o rochie de seară crem, cu guler înalt și împodobită la mâneci și la gât cu perle mici și albe. Până la urmă, cina cu un conte, și își aminti clar că el se îmbrăca întotdeauna elegant la cinele pe care le lua cu părinții ei.

Richard se îndreptă spre un scaun dintr-un capăt al mesei lungi, de parcă ar fi vrut să stea cât mai departe de locul obișnuit al contelui. Apoi trase unul dintre scaunele laterale și îi spuse Juliei să se așeze lângă el.

Nu s-ar fi putut îmbrăca mai lejer pentru seara aceea, cu cămașa lui albă, largă și descheiată la gât, și cu pantalonii negri. Dar tatăl lui nu își făcu apariția ca să observe. Când lacheii începură să-i servească, ea și Richard își dădură seama că s-ar fi putut ca el să nu li se alăture. Un servitor confirmă acest lucru:

– E indispus, milord, spuse omul care umplea cu vin paharul lui Richard, arătând spre scaunul gol din capul mesei.

Julia se relaxă imediat. Richard nu, probabil din cauză că lacheii nu părăseau camera, doi dintre ei rămânând la datorie în pragul ușii. Era o practică normală în majoritatea caselor care aveau mulți servitori. Dar într-o casă în care erau atât de puțini? Așa că înțelese că ea și Richard erau spionați. Dacă era așa, trebuiau să se poarte mai relaxat unul cu celălalt și să nu mănânce în tăcere.

– Nici fratele tău nu ni se alătură? întrebă Julia în timp ce primul fel, pește proaspăt cu sos de smântână aromat, era așezat în fața lor.

– Nu e aici, răspunse Richard cu o dezamăgire evidentă. Celălalt bunic al lui Mathew avea niște afaceri de rezolvat în Manchester. I-a invitat să-l însoțească vreo câteva zile. Este ducele de Chelter, știi?

– Da, știu. Familia mea a fost invitată la nunta lui Charles. Nu-ți amintești?

– Cred că *tu* nu-ți amintești că eu nu eram acolo.

– De fapt, mi-a ieșit din minte. De ce nu ai luat parte la nunta propriului frate?

– Fiindcă am refuzat să-l văd cum face o greșeală atât de gravă. Nu-și putea suporta deloc soția, nici măcar înainte de nuntă.

Asta părea să semene atât de mult cu situația lor, încât deveniră amândoi serioși. Dar ea nu putea termina conversația așa.

– Tot ce îmi amintesc despre ea este că avea o voce foarte ascuțită.

– Să spunem lucrurilor pe nume, draga mea. Lady Candice țipa ca un porc înjunghiat.

Julia aproape că se înecă cu peștele. Nu-și putu opri chicotitul care urmă.

– În copilărie, credeam că vocea ei era unică, dar să nu fim nemiloși. Probabil că se întâmplase ceva cu corzile ei vocale la naștere.

El se uită lung la ea, înainte de a spune:

– La naiba, nu m-am gândit niciodată la asta. Dar era și o persoană căreia îi plăcea să se plângă mereu de ceva, și *asta* nu se moștenește la naștere.

– Foarte corect, îi zâmbi Julia. *Dar*, să știi că nu era foarte frumoasă...

– Nu ezita să spui lucrurilor pe nume, o întrerupse el zâmbind la rândul lui.

Ea încuviință din cap.

– Foarte bine, era mai degrabă urâtă, cu o voce ciudată, și nu-și putuse găsi singură un soț, așa că aș spune că avea motive să se plângă.

– Îi ții partea fiindcă ești femeie? întrebă el curios.

– Nu, doar că o văd dintr-o perspectivă diferită.

– Ei bine, te rog gândește-te la perspectiva asta, spuse el în timp ce îi dădea o bucățică din peștele lui. Cei săraci și bolnavi au motive să se plângă. Ea era fiica unui duce și fusese răsfățată... dincolo de orice limită.

Ea se întrebă de ce se oprise până când realiză că se uita la ea cu o expresie care părea fascinată. Îi dăduse să guste din farfuria lui deseori, așa cum făceau îndrăgostiții. O mișcare bună, crezuse ea, și îl susținuse. Pretinse chiar că mâncarea lui avea un gust mult mai bun decât al ei, luându-și o expresie visătoare de fiecare dată. Dar acum era mai multă pasiune în ochii lui.

El confirmă că intuiția ei era corectă când îi spuse:

– Am de gând să-i arunc pe ăștia doi din cameră și să te mănânc pe tine.

Ea simți un val neașteptat de căldură, și în stomac i se agitară niște fluturi delicioși. Și nu era nici măcar serios! Știa asta, totuși trebui să se lupte cu dorința de a-i sări în brațe și a-l cuprinde cu brațele pe după gât. Dar el o spusese destul de tare, încât să fie auzit de cei doi servitori, așa că nu roși atât de mult cum ar fi roșit dacă nu ar fi fost sigură că era altă „demonstrație" de-a lui.

Cum trebuia să-i răspundă? Ce ar fi spus o îndrăgostită la o declarație atât de provocatoare? I se părea că ar fi fost ceva de genul: „poartă-te frumos... până mai târziu".

– Cu o asemenea promisiune, o să mă forțez s-o fac, spuse Richard cu un zâmbet seducător.

Oh, Dumnezeule mare, spusese asta cu voce tare? Dar zâmbetul lui, unul real, o asigură că era mulțumit de contribuția ei la „demonstrație".

Și asta, mai mult decât orice altceva, o ajută să se întoarcă la subiectul lor neutru de conversație, deși înainte trebui să respire adânc ca să-și revină.

– Deci Candice nu avea nimic plăcut?

El nu răspunse imediat, respiră și el adânc, chiar ridică ochii în tavan un moment, apoi se uită din nou la ea și spuse:

– Când vine Charles, întreabă-l dacă a ajuns s-o placă vreodată.

Julia clătină din cap.

– Mi-a plăcut întotdeauna de Charles, dar întrebarea asta este puțin cam prea personală – chiar și pentru viitorul meu cumnat. Am încredere în ceea ce-mi spui tu.

El ridică o sprânceană.

– Ți-a plăcut de fratele meu, ai spus?

Ea chicoti.

– Nu ai de ce să fii gelos. Cum ar fi putut să nu-mi placă? A fost întotdeauna bun cu mine. „Și tu nu ai fost", își spuse ea, dar păstră gândul pentru sine.

El nu o făcu.

– Și eu nu am fost.

– Șșș, încercă să-l oprească ea.

– Nu mă șâșâi, toată lumea știe că ne uram.

– Nu exagera.

– Ei bine, toată Anglia.

El exagera încă, fiindcă doar familiile lor și servitorii știau. Dar nu știa sigur de ce adusese el în discuție un subiect care nu trebuia discutat – când pereții aveau urechi.

Începea să se simtă stânjenită, când el îi risipi tensiunea, adăugând:

– Nu trebuie să umblăm în vârful degetelor când vine vorba despre asta, iubire. Este trecutul nostru. Sigur că acum nu ne simțim așa.

Nu, nu se simțeau. Acum nu avea ce să urască la Richard. Ca și bărbatul de care fusese atrasă în Londra, la balul de la ziua de naștere a Georginei, el putea fi foarte fermecător, galant chiar. De asemenea, avea un minunat simț al umorului. Și chiar era un om de cuvânt. Nu trebuia să fie acolo și să facă asta pentru ea, doar pentru ea. Dar îi era dator, așa că își plătea datoria.

Îi veni în minte un gând uimitor – că îi plăcea bărbatul acesta. Mult. Ce gând deconcertant și ciudat!

Capitolul 38

Curând după cină, Julia se retrase în camera ei în care se făcuse curățenie. Voia să se trezească devreme ca să-i poată conduce pe muncitori când soseau. Hotărâse împreună cu Richard să aducă mulți muncitori la conac din mai multe motive. Făceau mai credibilă dorința lor de a se căsători. Creau atât de multă dezordine, încât contele ar fi putut fi distras – și nu s-ar mai fi gândit la ei. Dar, în principal, le ofereau o scuză pentru a intra în toate camerele de jos, fiindcă trebuiau să hotărască tot ce trebuia făcut înaintea să sosească oaspeții pentru nuntă.

Stătea cu picioarele încrucișate în mijlocul patului, pieptănându-se. De obicei îndeplinea ritualul acesta de noapte la măsuța de toaletă, dar în cameră nu exista nici una. De fapt, adăugase o oglindă pe lista obiectelor incluse în scrisoarea pe care i-o trimisese tatălui ei, povestindu-i și despre primirea contelui. El insistase să fie informat imediat. Putea încă să apară și să îi spună câteva lui Milton, dacă își recăpăta suficient puterile și era în stare să călătorească înainte ca ei să-și îndeplinească misiunea. Dar ea spera încă să plece împreună cu Richard în câteva zile, nu în câteva săptămâni.

Ar fi trebuit să fie istovită după toată bălăceala din lac, dar, în mod ciudat, era trează ca în miezul zilei. Prea multe gânduri îi captau atenția, dar încerca din răsputeri să le ignore, numărând de câte ori trecea cu pieptenele prin păr. Ajunsese aproape la o sută, când se deschise ușa.

Încremeni. Nu era îmbrăcată pentru a primi pe cineva, cu atât mai puțin pe Richard, dar el stătea acolo, la fel de încremenit, privind-o. Purta cămașa ei de noapte favorită, o cămașă de vară fără mâneci, cu decolteul în formă de V, făcută din mătase albă atât de subțire, încât era cea mai suavă cămașă pe care o avea. Și cea mai transparentă.

El își reveni primul. Un zâmbet se formă încet pe buzele lui, apoi gemu și își luă o înfățișare serioasă.

Nu plecă totuși, ci se mulțumi să închidă ușa și spuse cam tensionat:

– Îmbracă-te decent.

Ea sări imediat din pat și se îndreptă spre garderob, unde era atârnat halatul, înfășurându-se în el. Era făcut din aceeași mătase și nu aducea o mare îmbunătățire, dar măcar îi acoperea brațele și pieptul cu încă un strat de mătase. Din precauție, după ce își legă strâns cordonul, își așeză părul pe umeri ca să îi acopere ambii sâni.

– Ești decentă?

Ea ridică ochii în tavan și strânse din buze.

– Dacă ai avea obiceiul să bați la ușă, nu ai fi stânjenit văzând ceea ce nu trebuie să vezi.

– Stânjenit, pe naiba. Mă lupt din toate puterile să rămân în partea *aceasta* a camerei.

Gura ei formă un „o", deși nu ieși nici un sunet. Părea atât de contrariat! Fusese atât de afectat de ceea ce văzuse? Faptul că simpla insinuare a sfârcurilor ei sub mătase îl impresionase atâta o făcu aproape să zâmbească.

– Da, te poți întoarce în siguranță – și îmi poți spune ce cauți aici.

El se întoarse cu fața. Ochii lui o cuprinseră încet din cap până-n picioare înainte de a spune:

– Petrecem noaptea împreună.

Oh, Dumnezeule! Mintea i se umplu de imaginea lor, înlănțuiți pe patul ei de pe *Maiden George*, și o inundă un val atât de fierbinte, că fu cât pe ce să se topească. Doar nu voia să spună că aveau să facă asta din nou! Nu venise acolo să-i spună asta. Avusese doar o reacție foarte masculină văzând-o atât de dezbrăcată.

Adevărul era că Richard trebuia să învețe să-și aleagă cuvintele cu mai multă grijă. Deranjată puțin de faptul că o excitase cu atâta ușurință, ea spuse:

– Poftim?

– Nu te îmbufna. Nu te ating. Ai cuvântul meu. E doar pentru efect. Vreau ca slujnica să ne găsească împreună dimineața și să-i raporteze totul tatălui meu.

Era serios! Cum putea rezista toată noaptea cu el fără să o atingă? Nu putea. *Nu* era o idee bună.

Ea îi aminti rapid:

– Am fost destul de demonstrativi astăzi. Chiar avem nevoie de mai mult?

El se mulțumi să spună:

– Nu îmi place că nu și-a făcut apariția la cină. Când nu-l văd, nu am încredere în el.

– Și când îl vezi?

– Nu am încredere nici atunci, dar măcar e mai ușor să ghicesc ce are în minte dacă îi văd dispoziția.

– Probabil că încă nu știe ce să înțeleagă din dorința noastră de a ne căsători. Ultimul lucru la care se aștepta era să ne vadă îndrăgostiți. Și, în plus, slujnica mea va deschide ușa dimineața, nu slujnica tatălui tău de la etaj, așa că el nu va primi nici un raport.

– Ai încredere în slujnica ta?

– Nu, e nouă, dar îi place slujba fiindcă o plătesc în plus, așa că nu o să riște s-o piardă.

– Îți plătești toți servitorii în plus doar pentru că ești bogată?

Ea se întreba de ce părea atât de nervos. Îi era ciudă că era bogată? Sau era încă supărat fiindcă o găsise pe jumătate dezbrăcată?

Încercă să nu răspundă proastei lui dispoziții cu o dispoziție la fel de proastă, și spuse simplu:

– Se întâmplă să cred că plata obișnuită nu e destul nici pentru a hrăni un porc, cu atât mai puțin un om. Și familia noastră a plătit întotdeauna angajații după meritele lor, nu după ce dictau standardele. Obții rezultate mult mai bune dacă angajatul e fericit și bine hrănit, să știi. Sau nu știai?

El chicoti până la urmă.

– Bine zis. Nu, nu știam. Nu am plătit nici un servitor în toată viața mea.

– Niciodată? În toți anii în care ai fost plecat?

– Nu am menționat că am trăit mai mult pe mare? Sau în casa altcuiva?

– Un lord fără un valet. Sunt... uimită.

– Nu fi. Nu e greu să-ți lustruiești cizmele singur sau să-ți speli hainele. Să gătesc? Nu, nu am încercat niciodată, dacă trebuie s-o știi și pe asta.

Rânji, apoi adăugă:

– Cât despre noul meu plan, e totuși unul bun. Tata a auzit numai de la mine că ne-am culcat împreună. Și acesta e punctul central al șaradei. Deci vreau s-o audă de la altcineva. Și dacă nu ești sigură că slujnica ta îi va spune povestea, vino cu mine, vom folosi camera mea.

Nu așteptă încuviințarea ei, o prinse de mână și o conduse pe coridor spre una din cele două camere pe colț din capăt. Nu-i plăcu deloc acest nou plan al lui, în ciuda logicii evidente.

Dar simțea o oarecare sfială amestecată cu o curiozitate avidă. Voia cu adevărat să vadă camera unde crescuse el. Dar când intră în cameră și privi în jur nu văzu nimic care să indice că acolo locuise vreodată un copil. Tapet decolorat de culoarea jadului, perdele galbene vechi deschise spre noapte, un șemineu gol fără nimic pe poliță, nici un tablou pe pereți. Fiindcă era o cameră pe colț, un rând de ferestre dădea spre curte și celălalt spre pajiștea din față. Nici una nu era deschisă, așa că încăperea mirosea puțin a stătut, chiar dacă fusese curățată. Mai era un mic birou, unde Richard își făcuse probabil temele. Un raft de cărți fără cărți.

– Nu a fost asta camera ta pe când erai copil? întrebă ea când el închise ușa după ei.

– Ba da.

Nimic din cameră nu sugera că fusese folosită vreodată altfel decât ca o cameră de oaspeți, așa că întrebă:

– Ai luat totul când ai plecat?

– Nu, probabil că au fost aruncate toate când a devenit evident că nu aveam să mă întorc. Am luat doar ce puteam duce, un buzunar cu amintiri copilărești și câteva haine. Fugeam să-mi scap viața – ei bine, chiar așa simțeam. Tocmai îmi masacraseră părul,

tăindu-mi fiecare șuviță cu un cuțit fiindcă nu voisem să mă tund când mi se spusese.

Ea îl privi fix.

– Nu a fost amuzant.

– Nu, nu a fost.

Ochii ei se măriră, îngroziți, când auzi tonul sumbru.

– Nu glumești? Apoi ghici: De *asta* îl porți atât de lung? Fiindcă tatăl tău nu te lasă?

– Din cauza unei alegeri pe care nu am putut s-o fac niciodată, și ca să-mi amintesc mereu de la ce am scăpat.

El nu plecase din Anglia din cauza ei, de fapt, își dădu Julia seama. Ea era altă alegere a tatălui lui, impusă cu forța. Dar el nu mai era un băiat, și tatăl lui nu mai putea alege în locul lui – doar dacă încerca să o facă prin metode ilegale. Asemenea măsuri aspre erau inutile, atâta timp cât Milton *credea* în șarada lor.

– Acum râzi, îi spuse el.

Ea pufni auzind o sugestie atât de absurdă.

– Nu cred.

– Nu trebuie să-ți fie milă de băiatul acela, Jewels, spuse el exasperat. Nu mai există. Acum sunt foarte mulțumit de viața mea, sau măcar voi fi de îndată ce plec naibii din Anglia. Apoi arătă spre peretele din dreapta. Asta e camera lui. Vreau să râzi tare, ca să știe că ești aici.

Ea nu se putu abține să nu roșească. Plănuirea acestui nou act din șarada lor, oricât de inocent ar fi fost, nu era același lucru cu înfăptuirea lui.

Când o văzu roșind, el își dădu ochii peste cap și spuse:

– Nu fi prostuță. Singurul scop al acestui lucru este să îl facem să creadă că ne distrăm. Acum râzi.

Ea oftă.

– Nu pot să râd fără nici un motiv, mai ales după ceea ce mi-ai spus.

– Atunci permite-mi să te ajut.

Ea era sigură că nici un fel de umor, oricât de prostesc, nu avea s-o scape de tristețea care o cuprinsese aflând despre copilăria lui oribilă. Dar nu se gândise că Richard ar fi putut s-o gâdile.

El o făcu imediat, îndreptând-o spre pat, împingând-o jos și gâdilând-o peste tot. Ea nu reuși să reziste fără să râdă, ba chiar scoase și câteva țipete. Nu știuse că se gâdila așa ușor. Dar râse, și când se opri abia mai putea răsufla.

El se întinse lângă ea, cu fruntea sprijinită într-un cot. Părea foarte satisfăcut de performanța ei și îi zâmbea mulțumit. Avea o gură atât de senzuală. Când arăta așa, cu ochii verzi scânteind, cu buzele curbate în felul acesta, Julia se simțea atrasă nebunește de el.

Privi gura lui, sperând că avea s-o sărute. N-o făcu. Fără să se uite la pieptul ei, îi trase halatul peste sâni, cu galanterie. Asta îi aminti că el îi promisese că nu avea s-o atingă. Așa că alungă toate gândurile pasionale și încercă să se relaxeze. Dar, așa cum bănuise, nu era atât de ușor când el era atât de aproape.

Încercă să îi distragă atenția trecând cu degetul peste nasul lui, până ajunse la o ușoară denivelare.

– Deci asta e fractura pe care ți-am făcut-o eu?

– Da, m-ai lăsat marcat pe viață, asta ai făcut.

– Prostii, așa fața ta are mai mult caracter. Erai prea drăguț fără ea.

– Mă insulți deja?

El părea serios, dar ea spuse totuși:

– Vrei să spui că te insult fiindcă ți-am spus că ești chipeș?

Tonul lui deveni urâcios.

– Nu puteai folosi alt cuvânt în loc?

Ea chicoti, tachinându-l.

– Ei bine, când erai doar un băiat, erai *drăguț*. Chiar erai.

El o tachină la rândul lui:

– În noaptea asta te-ai îmbrăcat cu atât de puține haine fiindcă mă așteptai, nu?

Ea își pierdu răsuflarea

– Bineînțeles că nu.

– Fiindcă dacă știam, aș fi venit mult mai devreme. Ești sigură? Nu trebuie să dormim ca doi străini, să știi.

O ironiza sau o privea cu speranță? Dar ea nu-și permitea să-l încurajeze, chiar dacă se gândise că o va săruta. Făcuse dragoste

cu el o dată dintr-un impuls, mânată de pasiune. Dar să accepte conștient – pur și simplu nu o putea face.

– Sunt sigură, spuse ea.

Dar el continuă să o privească fix, și ea își ținu respirația dintr-odată.

– Nu sunt atât de convins că ești sigură. Se apropie mai tare, apoi sfârși cu o provocare răgușită, șoptită aproape de buzele ei: Dovedește-o.

Ochii ei scânteiară înainte ca gura lui să-i ia prizoniere buzele în sărutul după care tânjise atât de mult. Brațul lui o trase aproape. Auzi un geamăt – al cui? Se lipi strâns de el, savurându-l. Să dovedească? Într-un moment, peste un moment... Nu, nu voia. Cum putea să nu dorească asta când se simțea atât de bine? Dar cum putea să și-o permită, când nu era corect? Dimineața aveau să se simtă stânjeniți, poate chiar să ruineze șarada.

Cu ultimul strop de voință, își trase capul înapoi:

– Richard, ce faci?

O privi țintă un moment nesfârșit, apoi mormăi:

– Înnebunesc singur. Apoi, cu un oftat îndurerat, adăugă: Să ne purtăm atunci ca niște străini, și cred că ar fi mai bine să încercăm să dormim.

Se ridică și își dădu jos cizmele. Ea era deja desculță. Apoi Richard își dădu jos cămașa și se îndreptă spre cealaltă parte a patului. Ea își ținu răsuflarea, uitându-se la el. Dar el se mulțumi să dea la o parte cuverturile și îi făcu semn să se culce în partea cealaltă. Mici detalii, cum ar fi să fie găsiți sub cuverturi a doua zi. Dar asta îi permitea să rămână îmbrăcat cu pantalonii, și ea cu halatul, care putea fi considerat parte din cămașa ei de noapte atâta timp cât era acoperită pe jumătate.

El scutură perna de câteva ori înainte de a se așeza cu capul pe ea, apoi se întoarse cu spatele și îi spuse simplu:

– Noapte bună, Jewels.

– Noapte bună, mormăi ea.

Lui îi era atât de ușor! Probabil că urma să adoarmă în câteva minute. În cameră era plăcut și cald, așa că trase cuvertura doar până la mijloc, ceea ce îi permise să se uite la spatele lui. Nu-și

putea lua ochii de la el? Putea să se răzgândească înainte ca el să adoarmă? De ce trebuia să fie atât de rațională?! De parcă nu ar mai fi făcut dragoste înainte. Voia să-i simtă mâinile pe trupul ei din nou.

El sări din pat dintr-odată, de parcă i-ar fi simțit gândurile. Ea roși, dar nu încercă să pretindă că dormea deja. Totuși, el nu se uită la ea să vadă că era încă trează, ci se îndreptă spre una din ferestre și o deschise. Intră o boare de aer rece, destul cât s-o facă să se cuibărească mai bine sub așternuturi.

Richard rămase câteva momente în fața ferestrei. Julia se întoarse cu spatele înainte ca el să se întoarcă în pat. El stinse lampa din partea lui înainte de a se întoarce în pat. Nu era de mirare că nu-și putuse lua ochii de la el! Măcar acum camera era într-adevăr în întuneric.

Se foi, încercând să găsească o poziție care să-i permită să doarmă. Genunchiul ei îi atinse fundul, accidental. Gemu și știu că trebuia să-și ceară scuze. Spera că adormise și nu observase.

Dar el îi ruină rapid această speranță:

– La naiba, Jewels, sunt la marginea patului. Apoi se scuză: Îmi pare rău. O să râdem de asta mâine – sau într-un moment din secolul viitor.

Scurta lui încercare de a glumi nu avu succes. După jumătate de oră, ea știu că întunericul nu o ajuta să adoarmă. El era doar la câțiva centimetri distanță, și ea nu și-l putea scoate din minte. Așa că stătea cu ochii mari, când auzi trăsura huruind pe aleea din fața casei.

Se ridică și voi să se îndrepte spre fereastră să vadă cine sosea la ora aceea din noapte, dar Richard i-o luă înainte.

– La naiba, ce reprezentație irosită, spuse el cu un oftat prelung. Tata nu a fost în camera lui. Nici nu a fost acasă.

– Unde o fi fost?

– Să caute un ziar din Londra și să vadă dacă am pus într-adevăr anunțurile de nuntă, cred eu. Bătrânul afurisit nu vrea să ne creadă pe cuvânt.

– Ar trebui să mă întorc în camera mea.

– Rămâi unde ești.

– Sunt prea obosită acum ca să mai râd iar.

– Și eu. Se întoarse de la fereastră cu un zâmbet ușor. Dar tot vreau ca slujnica să ne găsească aici dimineață și să-i raporteze.

Ea gemu. Nu avea să doarmă nici o clipă toată noaptea, era sigură.

Capitolul 39

Richard se trezise cu mult înainte de a auzi bătaia în ușă. Ce noapte de coșmar. Aproape că nu dormise deloc. Să împartă patul cu Julia ca să întărească șarada i se păruse o idee grozav de bună. Dar nu luase în considerare cum urma să se simtă având alături toată noaptea trupul ei voluptuos și neputând să-l atingă. Presupusese prostește că putea să-și țină sub control poftele trupești, concentrându-se asupra trecutului lor nefericit și asupra motivului care îi făcuse să se întoarcă la Willow Woods. Mare prostie din partea lui!

Chiar revăzuse cu ochii minții fiecare dintre întâlnirile lor dezastruoase. Nu-l ajută cu nimic. Pur și simplu Julia nu mai era monstrul de atunci. Se schimbase atât de mult, încât era o persoană complet diferită.

Acum puteau purta conversații normale, fără să se supere. Râdea cu el. Rezistase ironiilor lui. Ce surpriză încântătoare fusese asta! Și ce putea spune despre faptul că îl salvase? Își urmase oare propriile interese, așa cum crezuse la început? Sau avea pur și simplu suficientă compasiune încât să îl ajute chiar dacă îl ura? Îl mai ura oare? N-ar fi putut spune.

Sincer, schimbările Juliei îl uimiseră – și îl ademeniseră. Avusese nevoie de curaj ca să vină aici și să pună în scenă șarada asta după ceea ce făcuse tatăl lui. Asta era totuși în interesul ei. Contractul nu însemna nimic pentru el, fiindcă trăia într-o zonă diferită a lumii și putea să se însoare cu oricine voia atunci când

se simțea pregătit. Dar ea avea nevoie să distrugă contractul, ca să poată să-și continue viața și să se mărite cu altcineva.

Se scutură de gândul acesta atunci când persoana din spatele ușii bătu din nou, și strigă:

– Intră.

Julia se foi lângă el, dar nu se trezi. Dormea oare atât de adânc? Sau petrecuse o noapte la fel de afurisită ca și el? Gândul era interesant, dar i se păru nerealist. Poate că cedase pasiunii pe vasul lui Malory, dar era foarte emoționată atunci, și el fusese un ticălos și profitase de asta.

Dar, la naiba, acum arăta uimitor, ca un înger adormit, cu părul acela blond-cenușiu răsfirat în jurul ei pe pernă. În afară de prima ocazie în care era o fetiță isterică de cinci ani cu obrajii pătați, fusese un copil frumos. Ar fi trebuit să știe că avea să crească și să se transforme într-o frumusețe.

Ușa care se deschise îl făcu să-și ia privirile de la Julia. O slujnică tânără intră cu un urcior de apă proaspătă. Se opri imediat când văzu că era încă în pat, și o roșeață puternică îi cuprinse obrajii.

Evident stânjenită, începu să se retragă. În caz că nu o văzuse pe Julia, el spuse „lasă apa", ca femeia să intre în cameră și să o vadă pe logodnica lui adormită. Dar cum ar fi putut să nu vadă strălucirea albă-aurie a părului ei?

Stânjenită, slujnica încuviință, dar își ținu ochii plecați în timp ce se îndrepta spre lavoar, apoi fugi înapoi la ușă fără să se mai uite deloc în direcția lui. El oftă. Nu avu ce face și o spuse cu glas tare, altfel noaptea aceea afurisită pe care o îndurase nu ar fi avut nici un rost.

– Nu trebuie să te simți stânjenită. Ne căsătorim în câteva săptămâni! strigă el înainte ca ușa să se închidă.

Probabil că îl auzise, deși nu dădu nici un semn. Dar el își reaminti că nu le trebuiau săptămâni. Credea cu tărie că aveau să găsească contractul după câteva zile de căutări. Tatăl lui putea să fi găsit numeroase ascunzători în casă, dar toate se aflau în doar două camere, biroul și dormitorul lui. Singurul lucru care îl îngrijora era faptul că, dacă ar fi fost în locul tatălui său,

el nu ar fi ținut contractul încuiat undeva. Având în vedere împrejurările apariției lor neașteptate, l-ar fi ținut la el zi și noapte. Ce gând oribil.

Extrem de nervos, se dădu jos din pat și se îmbrăcă. Se îndreptă spre pat s-o trezească pe Julia, dar se opri dintr-odată. Nu îndrăznea s-o atingă, fiindcă o parte din nervozitatea lui era produsă de faptul că încă o dorea! Dorința aceasta îl chinuise mult. Ar fi putut să scuture salteaua și să o strige pe nume ca să o trezească, dar nu era sigur că putea suporta să o vadă caldă și adormită, șezând pe pat în cămașa aceea care dezvăluia totul. Așa că decise să coboare la micul dejun.

Din nefericire, tatăl lui era încă la masă în camera mică în care se lua dejunul. După toți anii aceștia, stomacul nu ar fi trebuit să i se strângă în prezența lui Milton, dar o făcea. Toate bătăile din tinerețe lăsaseră o urmă brutală. Ce groaznic, să asociezi un părinte cu durerea – și cu nimic altceva.

– Ai întârziat la masă, spuse Milton dezaprobator în timp ce Richard se așeza în fața lui.

Richard se uită fix la el.

– Arăt ca un copil căruia trebuie să-i spui când să mănânce?

– Arăți ca un rebel recalcitrant, așa cum ești de când te știu. Milton privi țintă lungimea părului lui Richard, care îi cădea pe umeri. O să ți-l tai pentru nuntă?

– Nu, nu o s-o fac.

– O să faci de râs casa asta...?

– Nimeni nu dă un ban pe cum arăt eu, tată, și nu e decizia ta, nu? Ne-am lămurit?

Milton nu răspunse, poate din cauza servitorului care sosise cu o farfurie și o așezase în fața lui Richard. Mâncare prestabilită. Nu aveai cum să alegi. Scrâșni din dinți, dar apoi se relaxă rapid. Căuta nod în papură. Mâncarea era acceptabilă și abundentă. Era bine că măcar tatăl lui nu se zgârcea atunci când venea vorba despre hrana lui și a familiei lui.

Dar Milton continuă să insiste asupra lipsei de opțiuni spunând:

– Mâncăm exact la opt dimineața, la unu la amiază și la șapte seara. Asta îi permite bucătăresei, care nu are foarte multe ajutoare, să își planifice ziua în consecință.

– Nu mi-o pot imagina pe bătrâna Greta plângându-se de ceva. E o bucătăreasă minunată și unul dintre puținii servitori de care îmi amintesc cu drag. De ce nu am văzut-o...?

– Am lăsat-o pe Greta să plece. De fapt, toți servitorii bătrâni au fost concediați de mult, înlocuiți cu alții tineri care nu așteaptă salarii atât de mari.

Din expresia de pe fața lui Milton, Richard văzu că tatăl lui îl învinuia pe el pentru asta, din cauza datoriei pe care i-o lăsase. Dar Richard nu avea de gând să discute asta din nou, dacă o putea ocoli, fiindcă tatăl lui nu recursese la soluția pe care o dorise el – dezmoștenindu-l.

– Mă tem că nu-mi place foarte mult cuvântul *exact*, spuse Richard, apoi cedă. Dacă nu e mâncare atunci când mi se face foame, o să mă descurc.

– Și unde e mireasa ta în dimineața asta?

– Doarme încă, spuse Richard, și în mintea lui apăru imediat imaginea ispititoare a Juliei.

– E obișnuită cu orele târzii ale londonezilor, presupun? întrebă Milton disprețuitor.

Lui Milton nu îi plăcuse niciodată Londra. Cei din clasele privilegiate care locuiau acolo sau frecventau orașul ca să se bucure de sezoane erau în majoritatea lor bogați. El nu era. Dar întrebarea lui oferea o șansă perfectă de a face aluzie la felul în care se presupunea că își petrecuseră noaptea.

– Deloc, îi răspunse Richard tatălui lui. Mă tem că este vina mea fiindcă am ținut-o trează. Dar ți-aș putea sugera să eviți să folosești tonul acesta ofensiv și dezagreabil cu ea? Are deja rezerve referitoare la nunta de aici, după primirea pe care ne-ai oferit-o.

Milton bâigui ceva printre dinți. Richard alese să-l ignore și încercă un subiect neutru:

– Majordomul a spus că Charles trebuie să se întoarcă azi. Așa e?

– Într-adevăr. Fratele tău e foarte previzibil și demn de încredere. A spus că se va întoarce azi și așa va fi.

Lui Richard nu-i scăpă insulta pe care o implica declarația. El putea fi demn de încredere, dar nu previzibil. Dar Milton admira aceste calități, așa că Richard se străduise să le cultive în copilărie – până când devenise evident că nimic nu avea să-i câștige dragostea propriului tată. Richard renunță să mai vorbească și se concentră asupra mâncării. Dar lui Milton nu-i plăcea tăcerea.

– Ai uitat să menționezi armata pe care ai adus-o cu tine. Cantel m-a informat despre asta.

Richard ridică o sprânceană.

– Deci acolo ai fost aseară? Te-ai temut că lacheul nu-ți urmase întocmai ordinele și ai fost să-l tragi la răspundere?

– Magistratul nu e lacheul meu, mormăi Milton. Și a raportat deja săptămâna trecută... începu el să explice, dar apoi își îngustă privirea și întrebă tăios: De ce ai încercat să ascunzi de mine o escortă atât de mare?

Richard râse.

– Ești uimitor, știi asta? Ți se pare vreodată că e ceva în regulă? Adevărul simplu e că nu am vrut să te îngrijorăm inutil apărând cu toate gărzile acelea, de aceea i-am lăsat pe drum. Și nu sunt gărzile mele, ci ale lui Gerald Miller. Să-i aduc acasă? Ar putea fi puși la treabă și ar ajuta la reamenajare.

– Lasă-i acolo unde sunt, spuse țâfnos Milton.

Richard râse în sinea lui. Oare tatăl lui își închipuise că îi prinsese cu mâța-n sac? Evident.

Dar, ca o măsură de prevedere, Richard adăugă:

– Chiar crezi că tatăl Juliei ar fi lăsat-o să se apropie de locul acesta fără protecție, după ce mi-ai făcut mie? Este escorta ei. Eu nu am nevoie de nici o escortă. Eu și cu tine știm cum stăm. Dacă nu aș fi *vrut* să mă însor cu ea, poți să fii al naibii de sigur că nu aș fi fost aici.

Capitolul 40

Dormise prea mult! Privind alături, Julia văzu că Richard nu făcuse la fel. O lăsase singură în cameră. Dar de ce naiba nu o trezise înainte de a pleca? Știa că echipele de muncitori soseau astăzi și aveau nevoie de îndrumarea ei.

Se repezi spre camera ei, nu se mai obosi să cheme slujnica, găsi o rochie pe care o putea îmbrăca fără ajutor și apoi se năpusti din nou pe coridor. Dar se opri în capul scărilor și respiră adânc, făcând chiar o pauză ca să-și împletească părul. Holul de jos era gol. Echipele nu sosiseră încă. Se purtase ca o idioată, încercând să creeze o criză doar ca să nu se gândească la noaptea care trecuse. Dar gândurile o asaltară acum, cu mai mare forță.

Niciodată nu avea să se mai supună singură unei astfel de frustrări, din nici un motiv. Richard se ținuse de cuvânt și nu o mai atinsese după sărutul acela! În singura ocazie în care ar fi vrut să nu fie atât de onorabil, el fusese. Bineînțeles, ea insistase să evite orice contact fizic în pat, dar nu avusese habar cât de dificil și de stânjenitor avea să fie. Dar dacă el credea cu adevărat că era absolut necesar să mai doarmă în același pat, atunci aveau s-o facă așa cum trebuia, la naiba, nu doar să se prefacă. Chiar așa, și avea să-i explice limpede că era dispusă să facă acest sacrificiu de dragul farsei.

Gemu în sinea ei și continuă să coboare treptele. Nu putea să-i spună așa ceva. S-ar fi putut simți ofensat de cuvintele pe care le alesese, cum că a face dragoste cu el era un sacrificiu – dar cum altcumva ar fi putut să spună, doar nu putea zice că își dorea să facă dragoste cu el? – și s-ar fi putut să nu-i placă nici faptul că ea prelua controlul farsei, când era planul lui, nu al ei.

Îl găsi pe Richard în salonul în care se lua micul dejun. Din nefericire, contele era și el acolo.

Richard se ridică atunci când ea apăru în pragul ușii.

– Proastă sincronizare, iubito, eu tocmai am terminat.

Voia să plece și să o lase singură cu tatăl lui? Afișă un zâmbet numai pentru el.

– Prefer să mă plimb înainte să mănânc, oricum. E o dimineață atât de frumoasă.

– Micul dejun nu va mai fi servit mult timp, spuse Milton.

Oare o privise dezaprobator? Deci nu își îmbunătățise deloc atitudinea? Sau poate că fusese informat cu privire la aranjamentul lor din dormitor. Încercă să-și amintească cum se simțise după ce făcuse *cu adevărat* dragoste. Foarte liniștită, tandră, binevoitoare – fericită.

Se întoarse spre conte, cu un zâmbet senin.

– Nu? Am pierdut noțiunea timpului. Totuși, îmi place să mă plimb înainte de a mânca. De obicei călăresc, dar nu mi-am adus calul – sau aveți vreunul în grajduri?

– În afară de calul lui Charles și de poneiul lui Mathew, doar cai de trăsură. Eu nu călăresc.

– Credeți că Charles s-ar supăra dacă i-aș împrumuta calul?

– Cred că da, spuse Milton.

– Eu cred că nu, adăugă Richard, privindu-și dezaprobator tatăl.

Milton își ignoră fiul și îi spuse:

– Nu avem șei de damă.

Omul era hotărât să nu fie amabil. Îi veni să râdă, dar se abținu și spuse simplu:

– Nu contează. O plimbare va fi de ajuns.

Richard o luă de braț și o scoase de acolo, înainte de a se întâmpla ceva mai neplăcut. Ea îi simți tensiunea. De fapt, era zbârlit rău de tot.

– A fost dificil? ghici ea în timp ce o conducea afară.

El o luă pe drumul pentru trăsuri, îndepărtându-se de casă. După cum se părea, nu mai plănuia nici o demonstrație pentru tatăl lui în timpul acestei plimbări.

– Nici măcar nu poate fi politicos cu tine! Niciodată nu a fost atât de insuportabil sau neplăcut. Bineînțeles că se înfuria atunci când unul din noi îi încălca regulile, dar după ce administra pedepsele ne ignora din nou sau ne trata normal.

– Ce înțelegi prin „normal"? Felul în care își tratează copiii un părinte normal?

– Nu, nu asta. Chiar dacă îi păsa de unul din noi, nu a arătat-o niciodată. Atitudinea lui a fost mai degrabă atitudinea pe care o are cineva față de musafirii săi, cordială, dar fără nici un sentiment. Mă întreb dacă nu cumva datoriile de la joc pe care i le-am lăsat i-au golit cam prea mult buzunarele și l-au făcut atât de ursuz. Locul acesta nu era atât de ruinat înainte să plec de acasă. Nu era extravagant nici atunci. Nu am avut niciodată ce era mai bun, de fapt insista asupra cheltuielilor din când în când, dar nu am trăit nici în sărăcie. Probabil că îl doare faptul că trebuie să lase locul să se ruineze.

Richard se întoarse și o luă din nou spre casă. Ura să-l vadă atât de supărat și simțea dorința puternică să-l îmbrățișeze.

În schimb, spuse rapid:

– Poate că tatăl tău e atât de neplăcut fiindcă nu ne crede.

– Sau a ghicit de ce suntem aici, spuse Richard gemând.

Gândul acesta o îngrijoră și pe ea.

– Chiar trebuie să prelungim vizita asta ca să-l vezi pe Charles? Nu poți aranja să te vezi cu el după ce ne-am îndeplinit țelul?

– De fapt, am încercat să intru în biroul tatălui meu aseară în timp ce nu era acolo, înainte de a veni în camera ta. Era încuiat. Și unul dintre lachei a apărut dintr-odată, de parcă ar fi fost ascuns în umbră, și mi-a spus că tata nu era acolo. Ticălosul naibii mi-ar fi putut spune că nu era nici măcar acasă, dar nu a făcut-o.

– Crezi că acolo e contractul?

– E locul cel mai probabil. Dacă o să fie mereu un servitor la ușa biroului, o să trebuiască să intru pe partea cealaltă, pe geam. Din câte îmi amintesc, are o scândură încuiată în dușumeaua de sub birou.

Ea chicoti.

– A încuiat dușumeaua?

El zâmbi.

– De fapt, da. Are o cutie care încape exact dedesubt, și mica trapă are o încuietoare, așa că nu poate fi deschisă fără cheie. Dar întotdeauna a fost un adept fanatic al ideii că nu trebuie lăsați

bani la îndemâna servitorilor ca să-i fure, așa că nu e singurul loc în care să ne căutăm. Și unul dintre sertarele de la biroul lui are încuietoare. Din motivul acesta, toate cele trei sertare de la biroul din dormitorul lui au încuietori, și la fel și cufărul în care își ține ceasurile. Și dacă mă gândesc, există o ușă încuiată în garderoba lui.

– Nu e ușa de la baie?

– Nu, există o cameră separată de baie în cealaltă parte a garderobei. Eu și Charles ne-am întrebat întotdeauna ce ține acolo, dar nu am aflat niciodată. Am fost pedepsiți odată fiindcă ne-a găsit în dormitorul lui, așa că nu ne-am mai dus niciodată.

Ea gemu.

– Cum naiba o să obții atâtea chei?

– Nici nu mă gândesc s-o fac. Am adus niște unelte care pot servi drept chei.

Ea nu înțelese ce însemna asta.

– Oh?

– Jeremy Malory, fiul lui James, mi le-a oferit înainte să plec din Londra. Aparțineau soției lui, Danny. Jeremy a spus că tatăl lui i-a sugerat să mi le împrumute. Richard pufni, clătinând din cap. E ceva foarte greșit în faptul că James Malory mă ajută.

– De ce? E un om drăguț.

– Pe naiba! Știai că a fost pirat?

– Am auzit glume referitoare la asta, dar nu le-am crezut.

– E adevărat.

– De unde știi?

– Tatăl lui Gabby i-a salvat viața cu mult timp în urmă și mi-a spus toată povestea.

– Nu mai spune, râse ea. Tot nu-mi vine să cred.

– Presupun că nu ți-ar veni să crezi nici că eu am fost pirat, nu-i așa?

Ea râse mai tare, fără să se poată abține. Dar fiindcă veselia ei nu-l amuza pe el, își înghiți râsul și încercă să ia o expresie serioasă. Zadarnic.

Până la urmă, el își dădu ochii peste cap și adăugă:

– Nu ți-ar veni să crezi nici că am fost vânător de comori?

Asta era ceva prea interesant ca să o ia în glumă. Îl privi curioasă.

– Chiar?

El nu mai păru supărat pe ea și încuviință.

– Fostul meu căpitan e îndrăgostit de vânătoarea de comori, și a fost întotdeauna, așa că până la urmă asta a devenit singura lui ocupație.

– Ai găsit vreodată o comoară?

– Destul cât să continui să găsesc vânătoarea extrem de incitantă. Întreab-o pe Gabby. Căpitanul meu e tatăl ei. Ajunseseră la casă, dar în loc să deschidă ușa, el o privi și întrebă: Chiar îți place să călărești?

– E una dintre pasiunile mele.

– Una?

Ea roși. Era limpede că nu își alegea bine cuvintele când se afla în preajma lui. Dar nu trebui să răspundă, fiindcă el se întoarse dintr-odată la auzul unei trăsuri care se apropia de casă.

– Charles? se întrebă ea.

– Așa sper.

Și într-adevăr, fratele lui sări din trăsură înainte de a se opri și îl cuprinse pe Richard într-o îmbrățișare de urs.

– Ce *faci* aici? exclamă Charles. Credeam...

Richard îl întrerupse repede:

– O să-ți explic vizita mai târziu.

– Și Julia? Charles îi zâmbi. Asta înseamnă că...?

– Da, spuse Richard, stârnindu-i un hohot de râs.

Julia reuși să nu se încrunte. Richard nu voia să-i spună fratelui său despre farsa lor? Dar apoi ghici că pur și simplu nu voia să riște să fie prins vorbind despre asta pe terasă. Era nevoie de multe explicații.

Ușa trăsurii nu se închisese complet, dar atunci când trăsura se opri complet, o mână mică o prinse și un băiețel coborî. Un băiat frumos care semăna foarte mult cu tatăl său, dar care părea acum destul de rezervat și nedumerit.

Charles îi spuse fiului său:

– Vino să-ți cunoști unchiul, Mathew.

Richard îngenunche și întinse brațele spre băiețel. Dar Mathew era timid și ezita, privind spre tatăl lui pentru îndrumare.

Charles zâmbi.

– E fratele meu, Mathew. Singurul pe care îl am.

Băiatul zâmbi în cele din urmă, înțelegând, și se repezi înainte. Fu un moment atât de tandru, încât Juliei aproape că îi dădură lacrimile când văzu înduioșarea de pe chipul lui Richard în timp ce își ținea nepotul în brațe pentru prima dată.

Apoi Milton deschise ușa din față și, cu un zâmbet încântat, întinse brațele lui spre băiat. Mathew râse și alergă să-și îmbrățișeze bunicul.

– Ți-a fost dor de mine? exclamă Mathew.

– Știi că mi-a fost, spuse Milton, și luă băiatul înăuntru.

Richard se ridică încet.

– Dumnezeule, ciupește-mă, cred că nu am văzut bine.

Charles chicoti lângă el.

– Te-am avertizat că se poartă foarte bine cu fiul meu. Pentru Mathew e bunicul desăvârșit.

Richard își privi aspru fratele.

– Adică tatăl pe care nu l-am avut niciodată?

– Da.

Capitolul 41

Ud leoarcă, Richard stătea pe debarcader lângă fratele lui. Deși se dezbrăcase de cămașă, apa picura de pe pantalonii lui scurți și din părul ud. Însă ziua era atât de caldă, încât nu avea să-i ia mult să se usuce.

Obișnuia adesea să stea împreună cu fratele lui în locul acesta plin de pace, pe vremea copilăriei lor. Măreți, copacii bătrâni înconjurau locul, și florile sălbatice creșteau din abundență dincolo de pajiștea îngrijită. Era ușor să uiți unde erai, dacă nu te uitai înapoi spre casă.

Richard aflase în timpul prânzului că Mathew nu învățase niciodată să înoate, așa că se oferi să-l învețe, împreună cu Julia. Băiatul refuzase politicos lecțiile, dar voise să vină să-i vadă înotând, așa că până la urmă se duseseră la lac.

Charles li se alăturase. În timp ce Julia și Mathew mergeau înainte de mână, Charles îi explică lui Richard:

– Se teme de apă, așa că nu fi surprins dacă nu îl poți convinge să intre, chiar unde e apa mică. Unul dintre băieții grădinarului a fost cât pe ce să se înece acum câțiva ani. Putea înota destul de bine, dar a avut un cârcel sau ceva, și Mathew, care se juca pe pajiștea din spate, a auzit țipetele băiatului și s-a gândit că îl putea salva, când nu știa nici el să înoate! De fapt, tata i-a salvat pe amândoi. Voia să stea de vorbă cu Mathew și a fost singurul destul de aproape ca să poată ajuta la timp. De atunci, Mathew a refuzat toate încercările mele de a-l învăța să înoate. Mă învinuiesc că nu l-am învățat mai devreme.

După ce auzi asta, Richard se hotărî să-l învețe, dar Charles avea dreptate. Chiar dacă îi arătă ce bine te puteai distra în apă, și Julia fusese fată bună și îl ajutase, nu-l putu ademeni pe Mathew să încerce. Până la urmă, Julia reuși! Trebui doar să-i promită că avea să-l țină tot timpul, până prindea șmecheria.

Privind cât de răbdătoare și de blândă era Julia cu băiatul, Charles remarcă:

– Pare să știe să se poarte cu copiii, nu?

Richard se gândea la același lucru. Mathew se împrietenise cu ea dintr-odată, în timp ce era încă rezervat cu Richard, neștiind ce să facă, se părea, cu un unchi pe care nu-l văzuse niciodată. Dumnezeule, se gândi Richard, pierduse atât de multe lucruri în cei nouă ani în fusese plecat.

– Dă-i timp lui Mathew, continuă Charles observând privirea gânditoare a lui Richard. I-am spus atât de multe povești despre tine, toate bune, și am avut grijă ca tata să nu spună nimic rău despre tine în prezența lui. Poate că părul tău e de vină, fiindcă nu a văzut niciodată un bărbat cu părul atât de lung. Dar, mai sigur, cred că înălțimea ta îl stânjenește puțin. E foarte conștient de sine acum și știe că e puțin cam scund pentru vârsta lui. Dar

cu Julia, ei bine, nu a avut prea mult de-a face cu femei tinere, în afara servitoarelor. Și nu m-ar surprinde deloc dacă ar fi puțin îndrăgostit!

Charles nu trebuia să găsească scuze pentru băiat. Richard știa că trebuia să fii prezent ca să câștigi încredere și dragoste, și el nu fusese, nici nu avea să fie în viitor. Și totuși, *asta* era familia pe care și-o dorise întotdeauna, realiză el cu un profund simțământ de tristețe. Soția și copilul făcând pozne, frați care stăteau aproape privind, distracție, râsete, un simțământ de uniune, și probabil că asta nu avea să se mai întâmple. Urma să plece în curând împreună cu Julia.

Nu avusese încă ocazia de a-i explica lui Charles ce făceau acolo. Milton îi chemase în salon când intraseră în casă, apoi trecură toți în sufragerie pentru prânz. Milton continua să-l uimească pe Richard fiindcă nu era niciodată nesuferit sau caustic în prezența băiatului.

Richard și Charles erau destul de departe de activitatea din apă ca să poată vorbi în particular, așa că nu fu surprins când îl auzi pe Charles spunând:

–Rich, ce se petrece între tine și Julia și care e adevăratul motiv al venirii tale la Willow Woods? Comportamentul tău contrazice tot ce mi-ai spus la han.

Acum că subiectul fusese abordat, Richard era aproape hotărât să îi spună lui Richard aceeași poveste pe care i-o spuseseră lui Milton. Nu că nu ar fi avut încredere în fratele lui, dar farsa trebuia ținută secretă, și Charles nu era bun când venea vorba despre secrete. Dar era fratele lui, și ar fi putut chiar să-i ajute să găsească mai repede contractul. Măcar ar fi putut să-i spună mai multe despre rutina zilnică a tatălui lui, ceea ce l-ar fi ajutat pe Richard în căutare.

Richard clătină din cap și îi expuse pe scurt adevărul, terminând cu:

–Nu pare deloc fericit de nunta noastră iminentă, și ai fi crezut că urma să fie într-al nouălea cer fiindcă primește ce și-a dorit.

–Atunci înseamnă că pur și simplu nu te crede, ceea ce nu mă surprinde. *Scepticul* ar putea fi foarte bine numele lui. Și a fost

întotdeauna bănuitor cu tot ce iese din normal, și asta e cât se poate de neașteptat. Nu-ți amintești asta?

– Mi-am cam dat seama, dar asta înseamnă că trebuie să „jucăm" mai convingător – sau să renunțăm naibii la tot. *Știi* unde ține contractul?

– Îmi pare rău, nu am nici o idee. În toți anii aceștia nu a vorbit despre tine, și când am încercat s-a înfuriat. I-am vorbit chiar despre contract, imediat după ce ai apărut prima dată și mi-ai spus ce voia să facă Julia.

Richard rămase nemișcat.

– I-ai spus că m-ai văzut?

– Nu, bineînțeles că nu. Dar planul ei nu îmi convenea deloc. Sunt prea superstițios, știi doar. Dacă te declara mort, era ca și cum te-ar fi blestemat, și urma să mori cu adevărat. Am încercat să opresc măcar asta, convingând-l să o elibereze de contract. Bineînțeles că a respins argumentele mele.

Și având în vedere firea lui bănuitoare, Milton ghicise oare că Richard era în împrejurimi? Dar Richard *nu* voia să menționeze călătoria spre Australia pe care i-o aranjase Milton, în caz că Charles era indirect responsabil pentru faptul că Milton îl găsise.

Însă Richard avea nevoie să afle obiceiurile curente ale tatălui său și menționă:

– Tata a ieșit destul de târziu aseară. E tipic pentru el să nu fie acasă aproape toată seara?

– Își petrece timpul cu o văduvă din vecinătate.

Richard ridică o sprânceană.

– O amantă? El?

Charles clătină din cap.

– Nu te gândi că o întreține, nici nu și-ar putea permite. Ea trăiește comod dintr-o mică rentă și, după cum se pare, se bucură de compania lui.

Ideea că o femeie se putea bucura de compania lui Milton era ridicolă.

– Atunci e ceva în neregulă cu ea.

Charles chicoti.

– Nu chiar. E de vârsta lui sau pe acolo, și nu are nici un titlu.

– Deci trage nădejde la titlul lui?

– Poate, sau poate că e doar singură. Îl invită frecvent la cină, așa că de câteva ori pe săptămână mănânc singur cu Mathew. Și în fiecare săptămână se întoarce acasă târziu, așa că, chiar dacă nu poți spune într-adevăr că e amanta lui, probabil că se culcă împreună ocazional.

– Crezi că s-ar căsători cu ea?

– Nu, spuse Charles, apoi adăugă direct: Dacă ar fi bogată, poate, dar nu e.

– Nu are destui bani pentru el, ce patetic. Îți dai seama că a fost întotdeauna obsedat de bani?

– Ar fi fost cam greu să nu văd asta. Dar știi de ce? Datoriile tale nu au fost primele pe care a trebuit să le plătească. Bunicii din partea mamei aveau mari datorii, și cum au murit imediat după căsătoria părinților noștri, toți creditorii lor au venit să bată la ușa tatei. De fapt, familia mamei a crezut că tata era bogat și nu l-au lăsat să scape de căsătoria aceea aranjată, așa cum nu ne-a lăsat nici el pe noi. Și, de fapt, domeniul acesta are destui arendași ca să trăim foarte bine, dacă nu s-ar fi adunat atâtea datorii vechi. Mama a făcut și ea datorii uriașe, și Candice nu a venit cu o dotă. Tatăl ei și-a imaginat că o căsătorie cu fiica unui duce era o dotă suficientă, și a fost. Căsătoria mea a fost făcută doar pentru relații. *Tu* trebuia să-i umpli din nou cuferele și să plătești toate vechile datorii.

Richard se strâmbă.

– Și, în schimb, eu am adăugat altele. Ești deranjat văzându-ți căminul într-o stare atât de deplorabilă – din cauza lipsei de fonduri?

– Eu am fonduri, spuse surprinzător Charles. Renta pe care o primea Candice de la tatăl ei după căsătorie s-a dublat atunci când s-a născut Mathew și acum îmi revine mie, ca să fie sigur că nu îi lipsește niciodată nimic. Ducele l-ar răsfăța foarte tare pe Mathew dacă l-aș lăsa, dar eu nu îl las.

– Atunci ai putea reface locul acesta?

– Da. Cu ușurință. Însă atunci tata ar ști că am bani și ar considera că sunt ai lui. Asta nu se va întâmpla.

Richard râse.

– Bravo ție. Dar Jewels o să aranjeze locul – dacă stăm aici suficient. Gândindu-se la acest subiect, își aminti de conversația cu Julia în care se întrebaseră de ce Milton nu îl pusese pe Charles să îndeplinească contractul. Richard îl întrebă acum: Ți-a cerut vreodată tata să te căsătorești tu cu Julia? După ce-ai rămas văduv?

Charles chicoti.

– De fapt, a făcut-o acum trei ani, când Julia împlinea optsprezece și tu nu te întorseseși încă să o iei în căsătorie. A încercat chiar să mă forțeze, spunând că Mathew, la vârsta fragedă de cinci ani, avea nevoie de o mamă.

– Nu ai fost de acord cu opinia asta?

– Mathew avea o dădacă și o guvernantă pe care le angajasem eu, două femei foarte materne care s-au atașat atât de mult de el, încât nu-l lasă nici acum, când e mare! Așa că nu i-a lipsit niciodată răsfățul femeilor. Dar tata a mai abordat subiectul de câteva ori, cu atenție. Amintește-ți, mă tratează cu mănuși acum, așa că nu a insistat niciodată să mă căsătoresc cu ea.

– Evident că ai refuzat. Richard se uită la Julia în timp ce spunea asta și o văzu vorbindu-i lui Mathew cu un zâmbet frumos pe buze. Richard nu-și putu lua ochii de la ea nici în timp ce adăugă: Să înțeleg că nu știai că a devenit o frumusețe?

– Oh, știam!

Asta îl făcu pe Richard să-și mute atenția din nou spre fratele său.

– Și *tot* ai spus că nu?

Charles rânji.

– Rareori mă întreabă ceva în ultimul timp și niciodată nu îmi dă ordine, așa că nu ajung să-i spun adesea nu, acum că am curaj. Chiar îmi place. Apoi, pe un ton mai sobru, Charles adăugă: În plus, știam de ce nu ai vrut-o tu. De câte ori te-am auzit înjurând și spunând că nu aveai să-l răsplătești pentru iadul prin care ne-a

trecut pe amândoi. Doar nu aveam să-i ofer exact lucrul pentru care ai plecat tu de acasă.

– Mulțumesc, spuse Richard pe jumătate zâmbind. Ar fi fost un șoc destul de mare să vin acasă și să o găsesc în familie. Dar destul despre asta. Spune-mi, de ce mai locuiești aici?

Charles chicoti.

– Ei bine, unul dintre motive e faptul că *eu am* o amantă care locuiește în apropiere.

– Pleacă atunci cu ea.

– Nu pot. Are un soț, un bătrân care a devenit aproape invalid la puțin timp de la căsătoria lor. Este o femeie bună și blândă. Nu vrea să-l abandoneze.

– O iubești?

Zâmbetul cald al lui Charles era un răspuns îndestulător, dar el spuse:

– Da, cu timpul am ajuns s-o iubesc și sunt foarte legat de ea. La început a fost doar sex, dar au trecut șase ani de când ne vedem. Nu e de viță nobilă, dar nu îmi pasă. Intenționez să mă căsătoresc cu ea după ce moare soțul ei. O iubesc destul ca să aștept.

Asta era iubirea pe care o căutase întotdeauna Richard, o iubire care suferea, sfida obstacolele, răspundea cu aceeași monedă. Se trezi privind-o țintă pe Julia din nou.

– Dar ai văzut celălalt motiv pentru care sunt încă aici când ne-am întors, continuă Charles. Mathew își iubește bunicul. Nu o să-i refuz șansa de a ști cum e o familie.

– Nu o să-i spui niciodată cum e Milton cu adevărat, nu-i așa? ghici Richard.

– Probabil că nu.

Capitolul 42

Julia nu avea de gând să se îmbrace cu cămașa de noapte până nu se pregătea să se bage în pat, dar când intră în cameră în seara

aceea nu se mai simți în stare să-și îndeplinească ritualul de dinaintea culcării, chiar dacă avea acum o oglindă adusă de la Manchester în după-amiaza aceea.

Nu-și mai amintea să fi fost vreodată atât de obosită, dar cele două zile de înot viguros în lac și ultima noapte nedormită o dăduseră gata. Iar cina pe care o luase cu familia Allen, în lipsa contelui, fusese atât de relaxantă, încât de abia rezistase să nu adoarmă cu capul pe masă!

Absența lui Milton de la cină două seri la rând ar fi îngrijorat-o dacă Richard nu s-ar aplecat spre ea la masă și nu i-ar fi șoptit: „E în vizită la o prietenă".

Acestea fuseseră singurele cuvinte pe care le schimbaseră în particular de dimineață, de la întoarcerea fratelui său. Echipele de muncitori sosiseră, și ea îi condusese în sala de muzică și le explicase îmbunătățirile pe care le voia, apoi își petrecuse restul zilei împreună cu Richard, Charles și Mathew. După lecția de înot de pe lac jucaseră crichet câteva ore pe una dintre pajiștile laterale, unde terenul era plat. Fără să se pună de acord, toți adulții se asigurară că Mathew câștiga fiecare joc. Juliei i se păru destul de amuzant, îndeosebi gemetele celor doi bărbați care pierdeau loviturile intenționat.

Nu avea pică pe Richard fiindcă își petrecuse toată ziua cu cei doi membri ai familiei pe care îi iubea. Dar spera că avea să se mulțumească cu atât și să se concentreze în continuare asupra căutării contractului. Era foarte stresant să stea în aceeași casă cu contele, care era atât de imprevizibil. Uite cum se purtase cu nepotul lui astăzi! Se purtase ca un om cu totul diferit de cel care își trimisese fiul într-o călătorie spre iad. Fără scrupule. Fără remușcări.

Închise ușa și, după câteva minute, cineva bătu. Gemu, sigură că era Richard, și se bucură că nu se schimbase încă. Chiar dacă se temea că avea să sugereze altă noapte de „distracție" în dormitorul lui, deși tatăl lui nu se întorsese încă, gândul acesta reuși totuși să o trezească.

Dar când deschise ușa, Richard o prinse de mână și începu să o conducă pe coridor, spunând:

– Vino, am nevoie să stai de pază. Tata lipsește iar, și acum e șansa noastră.

În sfârșit! Acum era trează de-a binelea! Dar pe scări, la jumătatea drumului, el se opri. Văzură lacheul care stătea de pază la capătul holului îngust din stânga, care trecea de scări și ducea spre biroul contelui. Richard trebuia deci să iasă afară și să intre pe fereastră dacă voia să ajungă în camera aceea.

Se gândi să menționeze un motiv care să-i ducă afară, destul de tare ca s-o audă lacheul, dar închise gura când simți că Richard o strângea mai tare de mână. Simți furia pe o emana el dintr-odată, furia aceea pe care i-o putea inspira cu ușurință tatăl lui, dar când se aplecă în stânga să vadă cine o provocase, nu îl văzu pe Milton.

Un bărbat uriaș se apropia pe holul lateral, venind din spatele casei cu pași greoi. Era de vârstă mijlocie, mai degrabă urât, și aproape grotesc de musculos. În timp ce trecea pe lângă lacheu, îl lovi în joacă cu pumnul în stomac. Bietul om se albi, făcându-l pe uriaș să râdă în timp ce se îndrepta spre scări și începea să urce.

Văzându-l pe Richard, uriașul necheză:

– Ar fi mai bine să te tunzi pentru nuntă.

Richard îi lăsă mâna, se sprijini de balustradă și se izbi cu amândouă picioarele în pieptul lui. Uriașul căzu și probabil că rupse câteva din podelele vechi, judecând după zgomot. Amețit, nu încercă să se ridice, dar Julia se îngrozi gândindu-se la ceea ce avea să se întâmple când se ridica. Probabil că era de două ori mai greu decât Richard, și mâinile lui erau anormal de mari, ca tot restul trupului lui de altfel.

Richard nu păru însă să se gândească la asta, sau poate că era prea furios ca să-i pese. Coborî rapid scara îndreptându-se spre el.

– Ridică-te, Olaf. Ridică-te și dă-mi satisfacție! Sau nu ai curaj fără permisiunea tatălui meu?

Olaf nu se mișcă; zăcea acolo gemând și încerca să-și protejeze stomacul cu mâinile, anticipând fără îndoială o lovitură a lui Richard.

Dar Richard se mulțumi să se aplece spre el și să-i spună pe un ton atât de amenințător, cum nu mai auzise niciodată din partea lui:

– Pleacă din casa asta și să nu te mai întorci niciodată. Nu contează că ai primit ordin de la conte să mă ataci la han și să mă târăști aici. Contează doar că ai utilizat forța împotriva unui lord. Înainte, oamenii erau spânzurați pentru asta. Dacă mă gândesc bine, cred că încă mai sunt.

Celălalt lacheu stătea acolo tremurând și încerca să pretindă că nu observa agitația din jurul lui. Julia își adună curajul și se repezi spre Richard. Era ocazia perfectă să-i spună:

– De ce nu facem o plimbare – așa te mai poți răcori.

Richard încuviință și o luă din nou de mână. Odată ajuns afară, închise ușa din față și se opri să respire adânc de câteva ori, apoi se uită spre ea rușinat, scuzându-se:

– Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.

– A fost... neașteptat.

– Dar mult depășit ca termen.

Ea nu trebui să întrebe. Uriașul era probabil una dintre brutele pe care le angajase contele împotriva lui în trecut. Un asemenea uriaș împotriva unui băiat fără apărare – fu chiar surprinsă că Richard se comportase atât de indulgent și nu îl bătuse până la inconștiență.

El o conduse pe lângă casă. Curtea era bine luminată. Câteva dintre camerele de pe partea aceea lăsau încă să treacă lumina lămpilor, printre ele și biroul. Julia se gândi că era ciudat, până când Richard privi prin geam apoi se aplecă dintr-odată și o trase și pe ea.

– Nemernicul, șopti el. A lăsat un servitor și în birou. Tipul doarme pe scaun, dar dacă am deschide fereastra probabil că l-am trezi. Înseamnă că aici e locul.

– Dacă e păzit întotdeauna, nu avem cum să ajungem acolo, nu? întrebă ea dezamăgită.

– O să ajungem. În timpul zilei, când servitorii vor fi prea ocupați cu îndatoririle lor ca să stea de pază.

– Știi că e prea riscant.

– Nu și dacă tata începe să slăbească paza. Încă nu a făcut-o. E încă prea suspicios. Cred că slujnica nu i-a spus că ne-a găsit pe amândoi în pat dimineață. Dar dacă ne-ar auzi țopăind încă o noapte în pat, poate că s-ar convinge. Putem să o facem chiar în noaptea asta, imediat cum ajunge acasă.

– În momentul în care pun capul pe pernă, adorm. Sunt prea obosită noaptea asta.

– Mâine atunci, sau poimâine, când suntem siguri că e în camera lui.

Încă două zile la Willow Woods? Dintr-odată, se răzgândi:

– În regulă, noaptea asta.

Capitolul 43

Julia trebuie să fi căscat de trei ori în timp ce urca scările. Nu știa cum avea să se descurce, fiindcă trebuia să se lupte cu somnul și trebuia să se lupte și cu atracția pe care o simțea față de Richard – oare nu erau două elemente incompatibile? Oftă frustrată și încercă să se gândească la altă modalitate de a-l convinge pe conte că se culcau împreună fără să o facă în fapt, dar era atât de obosită că nu mai putea gândi clar, altfel nu s-ar fi îndreptat din nou spre camera lui Richard.

La ușa lui, el se opri și arătă spre cea contelui.

– Deși aș paria că blestematul de contract e în birou, poate că tata a lăsat paznici acolo anume ca să ne facă *să credem* asta.

Ea se simți obligată să-l contrazică:

– Chiar dacă i-ar fi trecut prin cap așa ceva, mă îndoiesc că și-ar fi dat osteneala.

– Și-ar fi dat-o dacă ar fi crezut că puteam să las paznicul lat, să iau ce îmi trebuia și să plec. Am sentimentul că Olaf se îndrepta încoace ca să păzească dormitorul tatei. Și el e mai greu de lăsat lat decât lacheul. Aceasta este ocazia perfectă de a căuta în camera lui, ca să fim siguri. Charles a spus că tata pleacă doar de câteva ori

pe săptămână, așa că probabil nu va mai pleca din casă cât mai stăm noi.

Dacă nu stăteau până săptămâna viitoare, se gândi Julia cutremurându-se.

– Oricum ar fi, verifică acum.

El o făcu, dar apoi spuse:

– Încuiat.

Înainte ca Julia să-și poată exprima frustrarea, el îi zâmbi și meșteri ceva la încuietoare. Apoi luă lampa de pe măsuța de la intrare și deschise larg ușa. Julia se îndreptă direct spre fereastra din față și o deschise larg, ca să audă când venea trăsura. Nu avea de gând să-i permită lui Milton să îi prindă în camera lui doar pentru că nu-l auzeau până nu intra în hol.

Cu coada ochiului, privea operațiunile lui Richard, care deschidea sertarele încuiate de la biroul lui Milton. Uneltele pe care le folosea erau la fel de rapide ca o cheie! Trebuia să-i mulțumească lui James Malory când se termina totul. Când Richard se îndreptă cu lampa spre garderobă, știu că aproape se terminase totul, fiindcă nu mai rămăsese decât dulapul secret.

Era gata să închidă geamul când îl auzi pe Richard spunând pe un ton surprins:

– Ce nemernic.

Îl găsise?! Se repezi în garderobă și apoi pe ușa deschisă dinăuntru, dar se opri dintr-odată.

– Oh, vai de mine, fu tot ce putu spune, și repetă. Oh, vai de mine.

Camera lungă și îngustă era plină de rafturi de sus până jos. Pe fiecare raft erau înghesuite vase și urne de toate dimensiunile și formele, unele chiar ciudate, dar majoritatea frumoase.

– Astea nu sunt piese obișnuite cu care să-ți decorezi casa, spuse ea uimită. Cele mai mici par făcute din pietre prețioase adevărate, nu din sticlă colorată. Și uită-te la asta. Luă un vas care avea aproape dimensiunea palmei ei. E așa cum am crezut; greutatea lui arată că e din aur curat, nu din metal vopsit.

– Nu înțeleg. Și-a lăsat datoriile să se adune și ține comoara asta încuiată aici?

Julia nu înțelegea nici ea.

– Ei bine, probabil că sunt păstrate sub cheie fiindcă sunt atât de valoroase. Fiecare din ele poate fi considerată de fapt o operă de artă. Aș spune că trebuie să fie o moștenire de familie...

– Pe care nu a împărtășit-o niciodată cu familia?

– Pe asta o recunosc, spuse Julia, inspectând cu mai multă atenție vasul de aur. Aproape că o cumpărasem eu. Era în unul dintre cele mai scumpe magazine de import de pe Bond Street. Dar eu nu sunt atât de frivolă încât să cheltui mii de lire pe un vas doar pentru că se presupune că e o piesă unică și are o valoare inestimabilă. Asta ar fi făcut mama. Așa că unele pot fi moșteniri de familie pe care le-au acumulat strămoșii tăi de-a lungul anilor, dar nu sunt toate.

Richard se uitase în fiecare vas ca să se asigure că nu era ascuns nimic în ele. În cele din urmă, îi dădu lampa și o împinse afară din cameră, ca să poată încuia. Rapid și fără să lase urme, ajunseră în siguranță în camera lui.

Strecurând setul cu unelte în bagajele lui, mormăi:

– Nu contează de ce și cum, are o avere acolo, și totuși e obsedat de averea *ta*? Nu are nici un sens.

– Tatăl tău nu e un om obișnuit, oricum l-ai lua. Nimic din ce face nu are sens. Ce spui de felul oribil în care și-a tratat propriii fii? Și despre faptul că, timp de nouă ani afurisiți, și-a păstrat speranța că aveai să te întorci fericit acasă ca să-ți faci datoria? Și despre rolul său de „bunic", care e tot ce-ai putea aștepta de la un bunic adevărat? Dar cel puțin când vom pleca de aici nu mă voi simți vinovată fiindcă voi opri echipele de muncitori înainte de a termina, fiindcă acum știu ce avere are în colecția aceea de vase și urne. Mă atașasem deja destul de mult de nepotul tău, și începeam să mă simt rău lăsându-l în locul acesta vechi și năruit.

Richard chicoti.

– Nu e năruit. Fundația e solidă. Nu pot să spun că nu are nevoie de multă muncă, totuși, dar copiii nu sunt atenți la lucrurile astea. Și Charles are banii lui, așa că nu trebuie să te gândești că Mathew va duce lipsă de ceva.

– Asta mă liniștește, mulțumesc.

Richard se îndreptă spre ea și o împinse pe pat. Inima ei începu să bată mai tare, până îl auzi spunând:

– Poți să dormi puțin, fiindcă ești foarte obosită. Te trezesc când vine trăsura tatei. Oh și, Jewels, ai putea să te faci comodă. Dacă, dintr-un motiv ciudat, nu se întoarce toată noaptea, o să te las să dormi liniștită.

– Nu ajung la nasturi, spuse ea căscând.

– E o invitație?

– Ce?

El chicoti.

– Nu contează, aproape că dormi în picioare, nu? Lasă-mă să te ajut.

Ea știa că ar fi trebuit să fie atentă. El o dezbrăca. Nu voia să piardă asta sau ceea ce se putea întâmpla după. Dar își cheltuise ultima fărâmă de energie cu agitația din camera contelui, și nu îi mai rămăsese nimic. Începu să moțăie aproape imediat, fiindcă Richard fusese atât de blând dezbrăcând-o de rochie, de pantofi și de ciorapi și trăgând cuvertura peste lenjeria ei intimă când termină.

Apoi simți un sărut pe frunte și îl auzi șoptind:

– Vise plăcute, iubito.

De unde știa că avea să îl viseze pe el?

Capitolul 44

– A ajuns, te ajut să te trezești?

Julia nu-și amintea când adormise, nu-și mai amintea nimic din ce făcuse după ce pusese capul pe pernă. Dar ochii i se deschiseră acum, simțind răsuflarea caldă a lui Richard pe obraji, pe gât. Buzele lui erau și mai calde. O săruta ca să o trezească. Ea nu voia să-i răspundă, ca să nu-și dea seama că reușise. În stomac i se treziseră deja fluturași de încântare. Nu avea de gând să se abțină,

chiar că nu. Dar în curând trebui să-și revizuiască gândurile, dându-și seama că el încerca *doar* să o trezească.

În momentul în care o simți trează, el spuse:

–Ar trebui să hâțânăm patul. Fiindcă pe podea nu e nici un covor, o să facă mare tărăboi.

Imaginându-și asta, ea nu putu să nu râdă.

–Asta implică multă mișcare. Din întâmplare, eu știu că tu ești mult mai delicat.

–Chiar așa? spuse el, și vocea lui deveni răgușită.

Ea realiză că îi provocase niște gânduri voluptuoase cu acest compliment, fiindcă buzele lui le atinseră pe ale ei și urmă un sărut destul de profund. Dar erau prea liniștiți, scoțând din când în când un geamăt ușurel, o răsuflare ceva mai elaborată. Asta nu era în folosul tatălui său, realiză ea. Asta însemna că el o dorea, și gândul acesta o făcu să se abandoneze rapid pasiunii.

Atât de rapid, încât uită de ce făceau asta. Îl cuprinse cu brațele, bucurându-se să-i simtă pielea caldă. El își scosese cămașa pregătindu-și din nou demonstrația pentru slujnica de dimineață, dar ei nu-i păsa de ce. Iubea atingerea trupului lui, lărgimea pieptului, mușchii care se tensionau sub mângâierea degetelor ei. În trecut urâse puterea lui și o privise cu ranchiună, dar acum râdea de gândurile acelea copilărești, fiindcă era atât de înfiorată de trupul lui mare și musculos.

El se aplecă peste ea și limba lui îi exploră gura într-un nou sărut profund în timp ce mâna i se strecura sub decolteul larg al cămășii ei, trăgându-l în jos destul cât să-i descopere sânii. Acoperi unul din ei cu palma, apoi pe celălalt. Când își desprinse buzele de ale ei, capturând unul din sâni cu pasiunea lui fierbinte, Julia se arcui și își dădu capul pe spate.

Brațele lui o cuprinseră menținând-o în poziția aceasta chinuitoare câteva minute înainte ca gura lui să urce spre gâtul ei, apoi spre urechi, făcând-i pielea de găină. În continuare o mușcă ușor excitând-o și mai tare. Fior după fior o cuprinse în timp ce gura lui cobora pe brațul ei, lingându-i cu limba punctul în care se simțea pulsul. Apoi îi luă în gură unul din degete și i-l supse. Fu atât de ciudat de erotic, încât răsuflarea i se opri.

Cu un ultim sărut în centrul palmei, se lăsă din nou peste ea, apăsându-și pieptul de sânii ei, sărutând-o în timp ce mâna lui se strecura în pantalonașii ei, crescându-i și mai mult temperatura. Funcționa, și încă prea bine!

Prea multe haine le stăteau încă în cale! Știa că putea schimba asta destul de repede, așa că încercă să-și controleze nerăbdarea, dar fu aproape imposibil. Dumnezeule, îl dorea atât de mult, adânc înăuntrul ei, ducând-o din nou spre culmile magice ale plăcerii.

Dar el își venise în fire! Dumnezeule, nu din nou! Totuși, el își lăsă capul pe pieptul ei și gemu:

– Ar fi bine să funcționeze de data asta, fiindcă nu mai pot să trec naibii prin asta fără să fac dragoste cu tine.

Ea începu să spună că simțea același lucru, că el nu trebuia să se abțină, când ușa se deschise larg. Fuseseră atât de absorbiți unul de celălalt, încât nu-l auziseră pe conte venind pe coridor. Intră în dormitorul lui Richard urmat de trei bărbați care dădură buzna, doi dintre ei ținând lămpi atât de sus încât întreaga încăpere se umplu de lumină. Uluită, Julia se ridicase, și acum încremeni din cauza șocului, albă ca varul.

Richard sări pe loc din pat, aruncă cuverturile peste trupul ei pe jumătate gol, apoi rămase furios pe loc, înfruntându-și tatăl. Părea la fel de furios ca în confruntarea cu uriașul de jos, care era destul de puternic încât să-l doboare. Aceasta era partea temerară și imprevizibilă a lui Richard, și ei îi era mai frică de ce ar fi putut face el, decât de ce pusese la cale tatăl lui.

Milton nu-i lăsă să se întrebe prea mult. Pe un ton excesiv de amabil, spuse:

– Nu mă așteptam ca asta să se întâmple așa, de fapt, dar am adus pastorul din parohia noastră, pentru orice eventualitate.

Știind exact ce însemna asta, Julia începu să intre în panică, dar Richard nu-și dădu seama de pericolul în care se aflau.

– Pentru ce? întrebă el.

Milton zâmbi, strălucind triumfător.

– Ai compromis-o. Nu poți încerca să negi, nu-i așa? Ai recunoscut deja, și eu stau aici și văd dovada împreună cu martorii

aceștia cumsecade, care vor fi desigur și martori la căsătoria ta – în seara asta.

Richard nu spuse nimic, dar pumnii lui se încleștară. Julia își regăsi vocea și spuse rapid:

– Asta nu e legal fiindcă anunțurile...

– ... sunt irelevante fiindcă eu am o licență specială, care nu mai necesită postarea anunțurilor, o întrerupse Milton. O am de nouă ani, la naiba.

Ea începu să înțeleagă că nu aveau cum să iasă din asta. Era în pat, alături de bărbatul cu care era logodită din copilărie, și contele nu era singurul care o văzuse în poziția aceasta compromițătoare. Era prezent și un pastor. Dar știa că Richard avea să refuze să continue cu căsătoria, și atunci ce? Avea să-i trimită pe amândoi în Australia de data asta?

– De ce faceți asta când noi plănuiam să avem o ceremonie adecvată? întrebă ea disperată.

– Poți să ai nunta ta mare, draga mea. Asta este doar asigurarea *mea*.

– Nu, acesta e modul tău de a ne forța și de a pângări nunta noastră, spuse Richard furios.

Milton plescăi din buze.

– Nici vorbă de așa ceva. Dacă o iubești așa cum spui, ar trebui să fii încântat că te căsătorești cu ea mai devreme. Dar apoi Milton adăugă, cu un rânjet atotștiutor: Sau nu aveai de gând să te căsătorești cu ea deloc?

Richard nu răspunse. Julia spuse repede:

– Dacă aveați licența și voiați să forțați nunta, de ce nu ați trimis după mine înainte, când l-ați prins pe Richard, în loc să-l trimiteți pe corabia aceea de ocnași?

Milton roși furios auzind-o cum menționa asta în fața pastorului și a celorlalți bărbați, dar replică rapid:

– Veneai pentru nuntă? Nu, ai fi trimis pe cineva să verifice că Richard se întorsese dispus să se căsătorească, și dacă aflai că el era încă împotrivă, o luai la fugă în direcția opusă, nu? Nu poți să negi, fiindcă după o săptămână ai venit și mi-ai spus că nimic

nu se schimbase între voi și nu aveați de gând să vă căsătoriți. Nu, el trebuia să fie dispus înainte ca tu să vii la altar, și nu era încă.

Ea își dădu seama că Richard se înfuriase și mai tare auzind motivele anterioare ale lui Milton, dar insistă:

– Nu este adevărat. Nu am spus niciodată că nu aveam de gând să mă căsătoresc cu el dacă el era aici pentru căsătorie. Fie că era dispus, fie că nu, eu aș fi onorat contractul.

Milton dădu nerăbdător din mână, disprețuindu-i cuvintele.

– Nu te cred. Dar fiindcă ați experimentat amândoi o schimbare atât de uimitoare și pretindeți că acum vă iubiți, nu contează, nu-i așa? Gata cu vorbăria. Vă rog să vă ridicați și să vă pregătiți să spuneți jurămintele.

Tăcerea fu dintr-odată asurzitoare. Richard nici nu încercă să-și ascundă furia, se vedea în postura lui, în fiecare trăsătură de pe chipul lui, îi fulgera în ochi, și tensiunea din cameră crescu iute. Nu avea să-și lase tatăl să câștige bătălia asta îndelungată. Pur și simplu nu răspundea, și acesta era un răspuns suficient. Julia își ținu răsuflarea, așteptând reacția lui Milton, incapabilă să-și imagineze ce altceva ar fi putut spune ca să oprească sau să întârzie ceea ce avea să se întâmple.

În cele din urmă, Richard scuipă.

– Știam că e o greșeală să vin aici, și Julia se pregăti pentru violența care avea să urmeze acestei observații. Dar apoi se uită la el neîncrezătoare când adăugă: Grăbește-te, pastore. Mireasa mea e destul de stânjenită.

Capitolul 45

Era căsătorită, cu *el*. Julia era atât de aproape de lacrimi, încât nu îndrăzni să spună nimic, nu îndrăzni nici măcar să se uite spre bărbatul care stătea în fața ei, în trăsura care îi ducea înapoi la Londra.

Era atât de stânjenită, încât nu credea că o să-i treacă vreodată. Trebuise să stea acolo, învelită într-o cuvertură, la nunta ei. Nu îi oferiseră ocazia să se îmbrace. Pastorul începuse imediat ceremonia. Trebuiseră să-i dea un ghiont ca să spună replicile, fiindcă era ametită și rușinată, și alt ghiont ca să semneze. Trebuise să autorizeze farsa aceea de trei ori, pentru registrul parohiei în care semnaseră și martorii, pentru documentul pe care îl voia Milton pentru sine și pentru documentul care îi fusese înmânat ei, dovada că era căsătorită, de parcă ar mai fi avut nevoie de vreo dovadă după asta.

Când se închise ușa în urma tuturor martorilor, și râsul lui Milton se auzi din partea cealaltă, Richard arăta de parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva, să ucidă cu adevărat.

Ea era încă prea șocată de ceea ce se întâmplase ca să fie furioasă, dar realiza că îi ușuraseră foarte mult drumul contelui. Încercă să nu pară acuzatoare, dar trebui să-l întrebe pe Richard:

– Te-ai gândit la posibilitatea asta când ai hotărât să începem demonstrația noastră?

– La dracu', nu. Și acum nu e indicat să vorbești cu mine, Jewels. Fă bagajele, plecăm.

Nu mai spuse altceva. Ea nu ripostă fiindcă voia să părăsească Willow Woods la fel de mult ca și el.

Plecarea la ora aceea din noapte nu fu totuși atât de rapidă. Majoritatea servitorilor se culcaseră, așa că trebuiseră să fie treziți ca să ajute la bagaje și la aducerea celor două trăsuri. Oricum, nu aveau să parcurgă toată distanța pe drumurile întunecate. Era sigură că Richard urma să găsească un han în care să poată petrece noaptea, odată ce se îndepărtau destul de Willow Woods. Dar el nu o făcu. Se opri doar ca să-l ia pe Ohr și câteva gărzi, care să facă schimb cu vizitiii celor două trăsuri, fiindcă voia să ajungă la Londra înainte de căderea următoarei nopți.

Julia dormi tot restul nopții, în ciuda tumultului emoțional care se înrăutățise. Era pur și simplu prea obosită ca să nu moțăie, chiar și șezând. La un moment dat, Richard se aplecă spre ea și o întinse pe banchetă, ca să se simtă mai comod. Ea de abia observă, adormind la loc imediat.

În cele din urmă se trezi la prânz, odihnită, dar tot neștiind cum să se poarte cu soțul care era furios fiindcă *era* soț.

Richard nu spuse nimic nici atunci când ea se ridică și se frecă la ochi. Se mulțumi să-i întindă un coș cu provizii pe care le cumpărase probabil de pe drum. El nu părea să fi mâncat ceva. Nu părea nici să fi dormit.

Se uita gânditor pe geam. Din când în când, un mușchi al feței îi tresărea. Părul era desfăcut și rămăsese așa de când i-l desprinsese ea din coadă, cu o seară înainte. Dar purta o jachetă și o lavalieră desfăcută. Părul lui lung contrasta ciudat cu hainele elegant croite. Era pe jumătate aristocrat, pe jumătate aventurier îndrăzneț, dar atât de chipeș, chiar și atunci când punea între el și lume zidul acesta de răceală și de furie. Ce îl făcea atât de neconvențional? Când îl întrebase înainte îi dăduse răspunsuri prostești și ironice, pe care nu le putea crede. Dar acum că nodul era legat, ca să spună așa, avea dreptul să cunoască adevărul.

– Chiar ești pirat, nu?

Regretă întrebarea imediat ce îi ieși de pe buze. Nu era timpul potrivit pentru discutarea trecutului, când nu discutaseră nici măcar despre ce aveau să facă în viitor. Și el nu părea deloc mai liniștit.

El nu se uită la ea, dar spuse:

– Nu, nu mai sunt.

Ea nu se așteptase să-l audă confirmând.

– Dar ai fost?

– Da.

– De ce nu ai încercat să mă convingi?

– Când ți se părea atât de caraghios că eu aș fi putut duce o asemenea viață?

– Dar pirat, Richard? Apoi spuse în apărarea ei: Nu mi s-a părut amuzant că puteai fi pirat, pur și simplu nu credeam că mai există pirați. Știi în ce secol trăim?

El privi spre ea. Pe buzele lui se formă o jumătate de zâmbet. Reușise oare să dărâme zidul de furie?

– Am sentimentul că te gândești la niște ucigași setoși de sânge. Ai dreptate, trăiau în alt secol. Permite-mi să-ți vorbesc despre

căpitanul meu, Nathan Brooks. El e tatăl lui Gabby și un om blând și bun la inimă – care a fost pirat.

Curând se simți fascinată, ascultându-l și uitându-se cum i se lumina privirea când vorbea despre aventurile lui la bordul lui *Crusty Jewels*. El îi povesti cum îl întâlnise pe Ohr, apoi pe Nathan și restul echipajului, și cum erau acum ca o familie pentru el. Da, își spuneau singuri piraţi, dar erau și vânători de comori.

– Asta a fost întotdeauna adevărata pasiune a lui Nathan și ceea ce am făcut jumătate din timp, cel puțin, căutând comorile vechilor piraţi. Și asta facem și acum, de fapt. După ce a fost ostatic un timp, Nathan nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu pirateria. Totuși, a fost o decizie ușoară pentru el, fiindcă Gabby s-a căsătorit în familia navigatorilor Skylark, care nu prea suportă lucrurile de felul acesta.

– Deci îți place cu adevărat în Caraibe?

– Dacă îmi place? Iubesc insulele –, dar nu toată lumea le iubește. E frumos, dar nu există nimic care să semene cu Anglia. E un mod de viață complet diferit de ceea ce cunoști, aspru uneori, iar căldura este extremă. Englezii care merg acolo lâncezesc în curând și se întorc acasă.

– Tu nu ai făcut-o.

– Eu am fost forțat să mă adaptez fiindcă nu aveam o casă la care să mă întorc.

Se întoarse din nou spre fereastră, iar zidul se înălță din nou când își aminti de ce nu avea o casă la care să se întoarcă. Ea privea în podea, copleșită de tristețe. Ochii îi căzură pe inelul de pe deget, inelul ei de nuntă. Probabil că Milton îl cumpărase rapid de la una dintre servitoare ca să-l prezinte la nuntă. Nu i se potrivea și era urât, așa cum fusese toată ceremonia căsătoriei ei.

Un nod dureros i se formă în piept. Își dori să nu fi aflat despre viața lui Richard departe de Anglia. O parte din ea, partea emoțională, era bucuroasă că se căsătorise cu el. Se temea că se atașase prea mult de el în ultima lună și că se îndrăgostise acum de el. Dar din tot ceea ce îi spusese despre el și despre viața nouă pe care și-o

făcuse în Caraibe și pe care o iubea, reieșea limpede că ea nu avea nici un loc acolo. Dar chiar dacă l-ar fi putut găsi, nu ignora faptul că lui Richard nu îi plăcea deloc situația lor curentă. Nu ar fi putut s-o spună mai clar. Așa că ea trebuia să repare lucrurile și să-i ofere o cale de ieșise. Da, ezitând să abordeze subiectul așteptase prea mult.

Trăsura se opri în fața casei ei din Berkeley Square, și Richard deschise portiera și o ajută să coboare. El nu ieși din trăsură. Era oare prea furios ca să intre și să-i spună tatălui ei că se căsătoriseră?

Nu avea ce face. Simțea că el avea să închidă ușa fără să-și ia măcar rămas-bun.

– O să încep imediat procedurile de divorț, promise ea. Tu nu trebuie...

El o întrerupse aspru:

– Vrei să divorțezi?

Nici un oftat de ușurare? Nici o mulțumire? Încă era furios? Julia strânse din dinți.

– Da, bineînțeles. Nici unul din noi nu se aștepta, nici nu dorea să se întâmple asta.

– Cum vrei, Jewels, spuse el cu o urmă de suferință pe care ea nu o înțelese. Dar probabil că se înșelase, fiindcă el adăugă brusc: Eu plec.

Ea începu să se apropie de ușă.

– Așteaptă! Trebuie să fii prezent pentru divorț. Nu durează mai mult de câteva săptămâni. Unde te pot găsi?

El se uită la ea un moment prelungit înainte de a spune:

– Cred că e mai bine să-ți faci bagajele pentru o călătorie lungă. Dacă vrei să divorțezi, trebuie să vii cu mine. Eu nu mai stau o zi în plus în țara asta. Dacă *Tritonul* nu e gata să plece, mă îmbarc pe alt vas. Mă duc acasă, unde pot să respir și să uit din nou de ticălosul acesta mârșav.

– Nu gândești logic. Trebuie să mai aștepți doar puțin, apoi terminăm cu asta.

El clătină din cap, ferm.

– Dacă mai stau o zi aici, mă duc înapoi și îl omor pe nemernic. Trebuie să mă îndepărtez de tentația asta. Imediat. Așa că faci ce vrei, Jewels. Ai timp să te gândești toată ziua de astăzi.

– Așa pur și simplu? Așteaptă! Unde mergi? Trebuie să te pot găsi ca să-ți spun dacă sunt... de acord.

– Poți să trimiți un mesaj acasă la Boyd Anderson, fiindcă acolo stă Gabby cu Drew, și eu o să mă întâlnesc cu ei.

Richard închise ușa și trânti cu pumnul în plafon pentru ca vizitiul să pornească. Ea privea neîncrezătoare vehiculul care pleca. Dumnezeule, ce se întâmplase? Ea îi făcea favoarea de a-l lăsa să iasă rapid din asta, și el nu coopera?

Capitolul 46

Decizia de a părăsi Anglia cu Richard nu fu chiar atât de greu de luat cum ar fi trebuit să fie. Julia se hotărî chiar înainte de a intra în casă, în ziua aceea.

Așteptând slujnica să coboare din cea de-a doua trăsură, îi spuse fetei:

– Pune să fie coborâte mai multe cufere din pod și fă bagajele astăzi. O să plec într-o lungă călătorie pe mare împreună cu soțul meu.

Dar când intră în casă privi imediat spre etaj, unde se afla tatăl ei, și știu că cea mai grea parte a deciziei urma acum. Nu-i plăcea să recunoască faptul că dăduse greș și farsa de la Willow Woods fusese cel mai mare eșec din viața ei.

Tatăl ei era în cameră, dar nu în pat. Arthur îl ajuta pe Gerald să-și mențină în formă picioarele, plimbându-l prin încăpere; Gerald se sprijinea pe umerii lui Arthur. Julia se bucură să vadă că munceau cu sârguință pentru ca mușchii lui să-și recapete condiția.

– Bine ai venit acasă! spuse Gerald, strălucind de încântare când o văzu. Nu credeam că vei avea succes atât de repede. Vino,

să stăm pe balconul acesta încântător pe care l-ai construit pentru mine și poți să-mi spui totul.

Ușile de la balcon erau larg deschise, lăsând să intre aerul proaspăt și călduț. Arthur îl conduse pe Gerald în acea direcție. Julia îl urmă și se așeză lângă el. De câte ori nu îi citise acolo, în lunile de vară? Era sigură că nu înțelegea niciodată nici un cuvânt, dar asta nu o oprise să încerce, pentru orice eventualitate.

Ea oftă văzându-i privirea nerăbdătoare.

– Nu a funcționat, tată. Ducele ne-a dejucat planul.

– Cum?

– Cu o licență specială de căsătorie și un pastor pe urmele lui. Suntem căsătoriți.

Gerald se încruntă și întrebă precaut:

– Asta nu e o declarație fericită, nu?

– Chiar că nu.

El oftă.

– Îmi pare rău, nici nu trebuia să întreb asta. Dar tu și Richard păreați să vă înțelegeți atât de bine, încât am crezut că poate ați ajuns să vă plăceți unul pe altul după toți anii aceștia și că poate va ieși ceva din asta până la urmă.

Cu un nod în gât, ea privi în altă parte înainte de a răspunde:

– Ne plăcem unul pe celălalt, dar nu suntem potriviți deloc. El trăiește o viață foarte aventuroasă peste ocean, unde petrece majoritatea timpului pe mare. Eu prefer să trec profiturile în registru – aici.

– Atunci, dacă nu voiați să vă căsătoriți, de ce ați făcut-o? Ți-am spus că mă descurc cu orice scandal. De ce nu ați refuzat, pur și simplu?

Ea își dori ca el să nu fi întrebat asta. Simțea cum i se roșeau obrajii. Chiar dacă nu făcuse dragoste cu Richard cu adevărat în seara aceea, martorii aveau să spună altceva.

– Eram cam dezbrăcată – în camera lui Richard.

Gerald își drese glasul.

– Înțeleg.

Ea se strâmbă.

– De fapt, sunt mai multe de spus. Era o parte din farsa noastră. Voiam să-l facem pe conte să creadă că, ei bine, că dormeam împreună, ca să vadă că urma să ne căsătorim cu adevărat și să nu mai fie atât de vigilent. Era foarte sceptic. Am crezut că așa îl puteam convinge. Nu ne-a trecut niciodată prin cap că el va folosi asta ca scuză pentru a ne căsători imediat. A năvălit în camera lui Richard cu un pastor și alți martori. Așa cum spera, fără îndoială, Milton ne-a prins într-o poziție compromițătoare. Așa că toată farsa s-a întors împotriva noastră. Și Richard nici nu rămâne destul în Londra ca să putem divorța.

– Vrei să spui că nu e de acord?

– Oh, ba da, dar nu *aici*. Pleacă mâine din țară. Așa că, dacă vreau divorțul, trebuie să bat drumul până în Caraibe, unde e casa lui, ca să îl pot obține. E atât de furios că s-a ajuns la asta, că nu ascultă de glasul rațiunii.

– O să vorbesc eu cu el.

– Tocmai asta e, că nu vrea să discute. Dacă ar fi avut mai mult timp să se calmeze și să gândească logic, ar fi putut să-și vină în fire, dar nu are. Și înțeleg chiar și eu de ce e atât de furios. În toți anii aceștia a stat departe, dar nu ca să mă evite pe mine, ci ca să nu-și lase tatăl să obțină ce dorea. Totuși, contele tocmai a câștigat bătălia cu această căsătorie.

Gerald spuse dezgustat:

– Milton Allen nu va obține nimic din asta, în afară de zestrea pe care am promis-o.

– Mă bucur că spui asta. Aș vrea să nu primească nici asta, după tot ce a făcut, dar înțeleg că zestrea i-a fost promisă prin contract. Totuși, ar fi putut avea mai mult. Nu are nici o logică faptul că a refuzat celelalte oferte ale tale, nu? Și el *tot* mai crede că va primi mult mai mult, ceea ce mă face să mă tem pentru viața ta, tată, deși urăsc să spun asta. Și Richard i le servește pe toate pe tavă plecând din nou. Dacă tu mori, Milton va controla totul prin căsătorie.

El chicoti.

– Nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna, draga mea. Răspunsul e mai simplu. Eu nu am rupt legătura când trebuia fiindcă mama

ta m-a implorat întotdeauna să aștept. Apoi, accidentul m-a lipsit de toate capacitățile mele, și Milton a continuat să creadă că această căsătorie ne va transforma într-o mare familie fericită. Și familiile au grijă de membrii lor, chiar și de oile negre.

Ea înțelese unde bătea el. Chiar și vărul ei Raymond, care putea fi considerat oaia neagră fiindcă disprețuia orice responsabilitate și ducea o viață frivolă, era susținut de Gerald și avea să fie întotdeauna. Era din familie. Și acum Milton făcea parte din familie, nedorit, dar la naiba, era totuși din familie.

– Asta înseamnă că îl vei ajuta pe conte când va veni să-ți bată la ușă, sublinie ea. Și nu mă îndoiesc că intenționează s-o facă, la nesfârșit.

– Nu, nu înseamnă nimic de felul acesta. Explică doar de ce *își imaginează* că îl voi ajuta. Ar fi trebuit să mă lași pe mine să vorbesc cu Milton. I-aș fi spus limpede că nu uit și nu iert. Și el și-a câștigat dușmănia mea, prin ceea ce i-a făcut propriului fiu și prin lacrimile pe care ți le-a produs ție.

Ea își mușcă buza, încă îngrijorată.

– Șșt. Dacă asta te liniștește, voi pune să se întocmească astăzi un document care îl va împiedica să moștenească ceva din averea mea și îi voi trimite imediat o copie.

– Îmi place ideea asta. Vreau de asemenea să pun iar totul pe numele tău înainte de a pleca la drum, ca să putem face asta în același timp.

Gerald încuviință, apoi oftă.

– Deci chiar o să faci tot drumul până în Caraibe?

– Nu durează mult. Câteva săptămâni și...

– Durează trei sau patru săptămâni doar să ajungi acolo.

Ea oftă.

– Ei bine, o să văd partea bună din asta – cumva. Nu am călătorit niciodată, doar aici în Anglia și în Franța de câteva ori, deci presupun că va fi o călătorie interesantă. Și odată ce se calmează, Richard e de treabă.

– Chiar e?

– Da, foarte. Nu seamănă deloc cu bărbatul... ei bine, cu băiatul pe care îl cunoșteam și îl uram. Viața în străinătate și anii

îndelungați departe de tatăl lui l-au schimbat dramatic – cel puțin atunci când nu e în preajma tatălui său.

Gerald o privi curios.

– Ești sigură că vrei să divorțezi?

Emoția aceea ciudată o inunda din nou. Nu se putu gândi să spună decât:

– Sunt sigură că el vrea.

– Asta nu răspunde la întrebarea mea.

Nu, nu răspundea, așa că mărturisi tristă:

– Nu pot nega că au fost momente în care am început să cred că, de fapt, el ar putea fi perfect pentru mine. Dar modul lui de viață nu se mai potrivește, tată. Nu se va întoarce niciodată în Anglia, nu cât mai trăiește tatăl lui. Și poți să mă vezi pe mine trăind la tropice, unde e totdeauna atât de cald încât aș tânji după un fulg de zăpadă? Eu nu pot și... și el nu mă iubește.

– Înțeleg, oftă Gerald. Nu așa voiam eu să ieși din încurcătura în care eu te-am făcut să intri.

– Știu, dar măcar contractul acela blestemat a fost onorat și nu mă va bântui din nou.

– Dar divorțul e o problemă serioasă. Lumea bună pe care o frecventezi îl va considera o soluție scandaloasă. Vor fi repercusiuni, cel puțin în sens social. Poți să te trezești că nu mai ești invitată la petrecerile lor, și chiar pot să îți întoarcă spatele.

– Vrei să spui că...

– Nu, dragă, dacă e un lucru pe care simți că trebuie să-l faci, atunci eu îți sprijin decizia. Și am menționat numai cele mai grave posibilități, dar lucrurile pot să nu fie chiar atât de rele. Situația ta e unică, la urma urmei, cu un logodnic care a fost plecat atâta timp și pe care l-ai așteptat trei ani. Asta îți poate câștiga simpatie sau cel puțin îi poate face pe oameni să înțeleagă de ce nu l-ai putut ierta.

Lumea bună? Dacă ajungea să creadă că ceva „pur și simplu nu se face", motivele nu contau. Putea să-și piardă toți prietenii din cauza asta.

Tatăl ei păru să-i citească gândurile și sugeră:

– De ce nu iei legătura cu Carol înainte de a pleca, ca să vezi ce are de spus despre asta? Arthur mi-a spus că nu mai locuiește atât de aproape de când s-a căsătorit, dar e prea departe pentru o vizită rapidă? Nu m-am gândit s-o întreb când a trecut pe aici alaltăieri, să mă felicite pentru însănătoșire.

– Locuiește cu Harry pe o moșie de la țară, dar au și o casă în Londra, și fiindcă petrecerile sezonului de vară sunt în toi, cred că e încă în oraș. E o idee excelentă, tată. Mi-ar face plăcere să o văd înainte să plec în scurta mea vacanță în Caraibe.

El chicoti auzind cuvintele pe care le alesese.

– Dacă, așa cum spui, compania lui Richard nu te deranjează ca înainte, atunci s-ar putea să te bucuri de călătorie. Insulele din zona aceea sunt faimoase pentru frumusețea lor, deși sunt poate puțin cam călduroase în această perioadă a anului.

– Puțin? Richard m-a făcut să cred că e mult mai rău. Dar nu intenționez să stau mai mult decât trebuie. Aș vrea să vii cu mine.

– Asta nu e posibil. Chiar dacă aș fi bine din punct de vedere fizic, unul din noi trebuie să apere fortăreața de aici. Dar nu ți-ar plăcea să-l iei pe Raymond?

– Dumnezeule mare, nu. Atunci călătoria nu ar putea fi *decât* neplăcută.

De cum ieși din camera tatălui ei, se întrebă dacă avea timp pentru tot ce trebuia să facă în după-amiaza aceea. Îi trimise întâi un mesaj lui Carol, sperând că prietena ei avea să poată veni să stea de vorbă în timp ce își făcea bagajele. Nu voia să plece nici fără să-l vadă pe avocatul familiei. Și fiindcă nu o văzuse pe Carol de la balul lui Malory, aveau multe de adus la zi.

Dar de abia trimise lacheul cu biletul, când Carol năvăli în cameră în timp ce ea întindea hainele pe pat, pentru ca slujnica să le împacheteze de îndată ce erau coborâte cuferele.

Evident, Carol se îndrepta deja spre Julia, și prima ei întrebare fu:

– Cum ai ajuns să te căsătorești?

Uluită că ea știa deja, Julia întrebă:

– De unde ai aflat?

– Glumești? Slujnicele tale nu mai vorbesc despre altceva, fiindcă fata în casă a răspândit vestea. Majordomul mi-a spus de cum am intrat.

Julia oftă. Trebuia să-i tragă o săpuneală fetei în casă. Avea limba cam prea slobodă.

Dar Carol o surprinse și mai mult când adăugă:

– Dar eu știam ceva ce *voiați* să faceți la Willow Woods.

– Cum? Dar apoi Julia ghici. Nu mai contează, tata mi-a spus că l-ai vizitat în timp ce eram plecată. Bănuiesc că el ți-a spus?

– Da, eu am venit să te văd, dar fiindcă nu erai acasă – e de râs de câte ori am trecut una pe lângă alta probabil în timpul acelei săptămâni. Așa că l-am vizitat pe tatăl tău, fiindcă nu îl văzusem de când își revenise. A menționat doar unde plecaseși și de ce fiindcă presupunea că știam deja. Știe că noi ne spunem totul. Am fost atât de dezamăgită că nu auzisem asta de la tine. Tatăl tău nu a intrat chiar în detalii, când și-a dat seama că eu nu știam nici măcar că logodnicul tău se întorsese în oraș.

– Ți-am vorbit despre el în seara balului...

– Nu!

– Ba da, dar – ei bine, indirect, spuse Julia. De fapt, nici eu nu *știam* atunci că era Richard. Francezul? Îți amintești acum?

– El? Oh, vai de mine. Dar nu mi-ai spus că era îndrăgostit de altcineva? De o femeie căsătorită?

– De Georgina Malory.

Carol rămase fără suflare.

– Vrea să moară?

– Nu, și sunt sigură că a fost o pasiune trecătoare. Nu mi s-a mai părut niciodată melancolic atunci când auzea vorbindu-se despre ea. La cât de curajos e, nu mă îndoiesc că era îndrăgostit doar de riscul de a o urmări.

Carol oftă.

– Dar asta înseamnă că nu ești cu adevărat căsătorită, nu? Ai lăsat-o pe slujnică să-și închipuie asta dintr-un motiv anume?

– Probabil că ar trebui să stai jos, spuse Julia, apoi o puse pe Carol la curent.

După ce auzi totul, chiar și cele mai intime detalii pe care Julia nu le-ar fi spus altcuiva, Carol spuse uimită:

– Asta e... o situație destul de neplăcută. Nu, nu plânge!

Julia nu se putea abține.

– Ironia e că el e bărbatul perfect pentru mine, dar eu nu sunt femeia perfectă pentru el.

– Dumnezeule mare, îl iubești? După ce l-ai urât atâția ani, chiar îl *iubești?*

– Nu am spus asta.

– Nici nu trebuia.

– Dar nu vreau să trăiesc atât de departe de tot ce știu, într-un loc care pare atât de străin.

Carol dădu ochii peste cap.

– Nu o să știi dacă nu-ți place până nu o să ajungi acolo. Așa că, ce alte îndoieli ai?

Julia spuse cu o voce pierită:

– El nu mă iubește.

– Ești sigură?

– Ei bine, nu, dar...

– Poate că are aceleași îndoieli ca și tine?

Julia își mușcă buza.

– Nu sunt sigură.

– Atunci va trebui să afli, și o să știi ce să faci. Trebuie să traversezi tot oceanul înainte de a ajunge în fața unui funcționar care să pună capăt căsătoriei, și poate că nici unul din voi nu vrea să-i pună capăt. Spune-i lui Richard ce simți.

Capitolul 47

Gabrielle și Drew îl așteptau pe Richard să se întoarcă la Londra înainte de a porni spre Caraibe, așa că nu era nici un inconvenient să facă pregătirile pentru a pleca a doua zi dimineață, își asigură Drew prietenul. Richard fu ușurat văzând că Gabrielle

nu era în casa lui Boyd, fiindcă știa că ar fi insistat să afle tot ce se petrecuse la Willow Woods. Emoțiile lui erau încă gata să explodeze, și Richard nu se simțea pregătit să discute despre asta. Îi spuse lui Drew doar că nu lucrurile îi merseseră bine.

Ce adevăr spus numai pe jumătate fusese acesta! În timp ce stătuse în vechiul lui dormitor din Willow Woods, privind rânjetul tatălui lui, realizase că detestabilul lui părinte îi dădea cu forța ceea voia și el, de fapt! Femeia de care fusese legat aproape toată viața. Totuși, dacă primea ceea ce voia însemna că și tatăl lui câștiga. Asta era atât de al naibii de inacceptabil în mintea lui.

Rămase în casa lui Boyd doar cât să-și arunce cufărul în camera care i se arătă, pe care urma s-o împartă cu Ohr pentru noapte. Trebuia să găsească un avocat care să-l primească astăzi. Dacă se întâmpla ceva cu el sau cu Julia înainte ca ea să obțină divorțul, voia să se asigure că tatăl lui nu putea să intervină și să încerce să pretindă o parte din averea familiei Miller. Voia să facă un testament care să îl excludă limpede pe Milton Allen de la tot ce îi aparținea lui – sau soției lui.

Soția lui. Dumnezeule mare, suna atât de frumos! Dar Julia nu credea așa, și probabil că avea dreptate. Ce putea el să-i ofere, până la urmă? Nu era falit. În Caraibe nu prea aveai pe ce cheltui banii, așa că avea câteva mii de lire puse deoparte, dar asta era mărunțiș în comparație cu cât valora Julia. Nu avea nici o proprietate, nici măcar o casă a lui. Și era al doilea fiu, deci nici un titlu de lord nu îi venea împreună cu numele, pe care nici măcar nu-l folosea în insule. Să o îndepărteze pe Julia de lumea înaltei societăți cu care era atât de obișnuită? De imperiul financiar pe care îl condusese singură în ultimii cinci ani? Cum putea face asta fără să-l mustre conștiința?

Trebuia să o lase să plece, și asta însemna să nu lupte împotriva deciziei ei. Nu vedea altă ieșire. Dar nici nu se simțea în stare s-o facă. Din simplu impuls, insistase să vină cu el, dar era fericit acum că o făcuse. Măcar așa se mai putea bucura de câteva săptămâni cu ea înainte de a se despărți de-a binelea.

Dar poate că ea nu venea.

Târziu după-amiaza, după ce se întoarse în casa lui Boyd, se simți de parcă și-ar fi ținut răsuflarea până i se aduse mesajul ei, care spunea că îl va întâlni pe chei a doua zi dimineața.

Ohr apăru în prag. Richard nu închisese ușa după ce i se adusese mesajul Juliei. Era atât de cufundat în gânduri, încât de abia își dădu seama că Ohr îl întreba ceva.

– Cum?

– Am spus, ce s-a întâmplat la Willow Woods? repetă Ohr.

– Cacealmaua noastră a fost demascată. Suntem căsătoriți.

Ohr chicoti.

– Nu mă așteptam să aud asta. Atunci de ce visezi iar la lună?

– Nu visam.

– Ba da. După evenimentele recente, eram sigur că terminaseși cu asta.

Richard nu voia să discute încă despre Julia, așa că spuse simplu:

– E o situație complexă.

– Mie mi se pare simplă. Sau nu ți-a trecut niciodată prin cap că erai îndrăgostit de pericolul de a o iubi, pur și simplu din cauza soțului ei?

Richard chicoti auzind greșeala lui Ohr, încercând să-l întrerupă, dar Ohr ridică mâna, hotărât să spună tot.

– Malory ne-a amenințat chiar din ziua în care i-ai întâlnit soția, când am lăsat-o pe Gabby în casa lor. A fost extrem de intimidant, așa cum e de obicei, și asta te-ar fi putut influența chiar de atunci. Ți s-a prezentat cu o provocare unică. Dar până la urmă i-ai gustat gelozia, așa că trebuie să te întreb, chiar crezi că o iubești încă?

Richard chicoti și clătină din cap. Nu trebuia să-i explice greșeala. Ohr nu se băga în treburile altora. Așa că spuse doar:

– Nu, orice a fost s-a dus.

– Deci acum ești cu capul în nori din cauza propriei soții? întrebă Ohr, băgându-se în cele din urmă în treburile altora. Ce... ciudat.

Richard strânse buzele. Nu găsea nimic amuzant în asta.

– O să găsesc eu o rezolvare.

– Ei bine, dacă preferi să vorbești despre asta, avem timp înainte de petrecere.

– Ce petrecere?

– Gabby și Drew dau o petrecere de rămas-bun în seara asta. Suntem invitați.

– Invitați când ne aflăm deja aici? Exista vreo îndoială că nu am fi fost bine primiți?

– Oh, petrecerea nu e aici, spuse Ohr rânjind. E acasă la James Malory.

Richard nu își imaginase niciodată că avea să fie invitat în casa lui James. Probabil că Malory nu știa, își imagină el. Totuși, când intră împreună cu Ohr în salonul în care erau adunați toți cei din familiile Anderson și Malory, James îl observă și chiar ridică o sprânceană salutându-l.

Gabrielle îl luă în primire de cum intră. Ohr îl avertizase pe Richard că îi vorbise lui Drew despre căsătorie, și Drew se întâlnise cu soția lui mai devreme, în casa Malory.

– Sunt atât de încântată! îi spuse Gabrielle lui Richard.

– Nu fi. Tatăl meu a câștigat, Gabby.

– Ei bine, asta e, dar ai câștigat și tu, nu? Am văzut cum te uitai la Julia pe *Maiden George*. De-abia îți puteai lua ochii de la ea. Și te-ai căsătorit cu ea!

Era prea fericită pentru el. Richard nu avu inima să-i spună despre divorțul iminent, cel puțin nu la petrecerea dată în onoarea ei.

El spuse simplu:

– Se îmbarcă cu noi.

– Ei bine, sigur că da, de ce nu? Oh, așteaptă, cred că are atât de mult de împachetat, doar se mută în altă țară. Are nevoie de ajutor? Să amânăm plecarea cu o zi sau două?

– Nici o amânare, Gabby, te rog. Mă pregătisem să caut altă corabie dacă *Tritonul* nu pleca dimineață. Nu mai pot suporta să petrec altă zi pe același continent cu tatăl meu.

Ea îl cercetă cu atenție.

– Ce altceva s-a mai întâmplat?

– Să nu discutăm în seara asta. Și Julia se va descurca foarte bine, probabil că are mai mulți servitori decât putem număra care s-o ajute. Du-te și bucură-te de petrecerea ta.

O împinse spre soțul ei în timp ce se îndrepta rapid spre altă parte a încăperii ca să scape de alte întrebări. Fiul lui James, Jeremy, îi făcu cu ochiul și Richard se îndreptă spre el.

Nu o văzuse niciodată pe soția lui Jeremy. Probabil că fusese la balul Georginei, dar el nu o observase fiindcă era vrăjit de Georgina. Acum nu putu să n-o observe, când se întoarse cu fața spre el. Rămase chiar fără suflare. Danny Malory avea o frumusețe eterică, care era mai hipnotică și mai angelică din pricina părului ei alb, atât de neobișnuit la o femeie tânără. Deși era tunsă foarte scurt, într-un stil foarte lipsit de eleganță pentru o lady, arăta uimitor.

Jeremy îl lovi între coaste, făcându-l să-și ia ochii de la soția lui. Richard chicoti, dându-și seama că se holbase.

– Îmi pare rău, spuse el cuplului cu un zâmbet spășit. Presupun că se întâmplă de multe ori?

Jeremy încuviință.

– E norocoasă că nu sunt un tip gelos.

– Nu, sunt doar norocoasă, spuse Danny și își privi soțul cu un zâmbet iubitor.

Richard fu invidios – pe fericirea lor. De fapt, toate cuplurile din cameră păreau să fi fost binecuvântate cu căsătorii fericite.

Observând privirea lui Richard, Jeremy spuse:

– Nu-i cunoști pe toți de aici, nu?

– Mă tem că nu. Tatăl tău nu m-a lăsat niciodată în casă.

– Într-adevăr? Asta e interesant. Înainte de a ști că ești un lord?

– Nu, i-am căzut rău, spuse Richard evaziv.

– Ah. Bine, probabil că totul e uitat dacă ești aici acum, presupuse Jeremy. Așa că permite-mi să te prezint ramurii mele din familie. Nu sunt toți aici, bineînțeles, doar cei care erau în oraș și au putut veni la petrecere într-un timp atât de scurt. Și sunt sigur că probabil cunoști deja ramura familiei lui Drew.

Richard nu îl întâlnise de fapt niciodată pe Warren, fratele mai mare al lui Drew, dar fiindcă se căsătorise cu o Malory și el, Jeremy i-o prezentă pe soția lui, Amy. Jeremy își descrise verișoara ca pe „un drăcușor curajos" și îl avertiză pe Richard să nu parieze niciodată contra ei. După cât se părea, nu pierdea niciodată.

Mai era prezentă și altă verișoară a lui Jeremy, Regina Eden, care găzduise balul Georginei, și soțul ei, Nicolas.

– Dacă îl auzi pe tata vorbindu-l de rău pe Nick, nu te gândi la nimic, spuse Jeremy chicotind. Tata și frații lui au crescut-o cu toții pe Reggie după moartea părinților ei, așa că sunt puțin cam prea protectori cu ea și vor să se asigure că Nick știe asta, cel puțin tata și unchiul Tony.

Era prezent și unchiul Tony, un bărbat excepțional de chipeș, care semăna cu Jeremy mai mult decât tatăl lui! Jeremy râse când Richard menționă asta.

– Îl scoate din pepeni pe tata, așa că nu pomeni de asta atunci când te poate auzi. E părul acesta negru, de fapt. Doar puțini Malory îl au. Toți ceilalți înclină spre blond.

Unul dintre unchii mai în vârstă ai lui Jeremy era și el prezent, Edward Malory și soția lui Charlotte, care locuiau în Grosvenor Square. Alt frate mai mare al lui Drew, Thomas, se afla și el printre oaspeți. Cel mai în vârstă dintre Andersoni fusese în oraș, dar plecase deja pe mare.

Despre Edward, Jeremy spuse:

– Păcat că unchiul Eddie nu a avut șansa de a-ți cunoaște soția înainte de a pleca. E geniul financiar al familiei. Julia nu pare să se descurce nici ea prea rău în domeniul finanțelor, așa că ar fi avut multe în comun de discutat.

Auzind numele Juliei, dispoziția lui Richard se întunecă. Dar își aminti de uneltele de spărgător din buzunar și i le înapoie lui Jeremy.

– Mulțumesc că mi-ai împrumutat astea.

Jeremy îi trecu uneltele soției lui, care zâmbi și spuse:

– Cu plăcere. Eu nu le mai folosesc zilele astea. Le țin doar ca pe amintire a prietenilor pe care mi i-am făcut în tinerețe.

– Sunt o minune, o asigură Richard.

– Mă bucur s-o aud.

– L-ai monopolizat destul, cățelandrule, îi spuse James fiului său apropiindu-se de ei, apoi îi zise lui Richard: Hai cu mine, am ceva de lămurit cu tine.

Richard gemu, dar îl urmă pe James spre șemineul fără foc, la o distanță bunișoară de ceilalți oaspeți.

Cu o mână pe polița de deasupra căminului, James nu se uită la Richard. Ochii lui erau ațintiți asupra soției lui în timp ce spunea:

– Ce îmi aud urechile? În sfârșit ți-ai venit în fire și ai făcut ce trebuia? Vrei să încercăm o trântă înainte de a pleca din oraș?

– Foarte amuzant, replică Richard, fără să se distreze deloc.

– Să nu te gândești să te muți în casa din fața mea, băiete. Niciodată.

– Ai cuvântul meu că asta nu se va întâmpla.

James se uită în cele din urmă la Richard, ridicând o sprânceană blondă.

– Nici măcar în vizită? Presupun că pot totuși face o excepție în privința vizitelor.

Richard nu se putu abține să nu râdă acum.

– Ai o inimă mare, Malory.

– E un dar, spuse James inexpresiv.

Fiindcă James părea în toane bune, probabil din cauză că Richard pleca din nou din țară, îl întrebă precaut:

– Te superi dacă îmi cer scuze de la Georgina cât sunt aici pentru orice deranj pe care i l-aș fi produs cu pasiunea mea nebună?

– Da, mă supăr.

– Durează doar un moment.

Tonul lui James deveni dintr-odată amenințător.

– Am spus că mă supăr.

Richard oftă.

– Atunci îi prezinți tu scuzele mele? Spune-i că e una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am întâlnit vreodată...

– Îți forțezi norocul.

– ... dar sunt foarte conștient acum de diferența dintre o pasiune minoră și adevărata dragoste, termină repede Richard.

James îl privi fix înainte de a spune:

– Dacă îți imaginezi că o să-i spun soției mele că a coborât pe locul doi, ți-ai ieșit din minți. O să-i prezint scuzele și nici un alt blestemat de cuvânt.

– Destul de corect, rânji Richard.

– Dar îmi amintesc că lui George o să-i fie dor de Julia. Fiindcă locuiau atât de aproape, erau foarte bune prietene.

– Julia se va întoarce, spuse simplu Richard.

– Ea? Tu nu? Văzând încuviințarea ezitantă a lui Richard, James adăugă: Splendid. Nu puteam cere un aranjament mai bun. Eu nu aș lăsa-o pe George departe de mine atâta timp, dar dacă Julia călătorește cu vasele Skylark, poți să stai măcar liniștit știind că e în siguranță.

Richard ar fi trebuit să treacă la alt subiect. Nu îi datora nici o explicație lui Malory. Dar se trezi spunând:

– Ai înțeles greșit. Vine în Caraibe doar ca să obțină divorțul.

James se holbă la el un moment – un moment scurt – înainte ca pumnul lui ca piatra să aterizeze în stomacul lui Richard.

– Răspuns greșit. Mai încearcă o dată.

Tot ce putu încerca Richard fu să tragă cât mai mult aer în plămâni și să încerce să nu se strâmbe. Când reuși în cele din urmă să se îndrepte și să respire în același timp, îl privi pe James printre gene.

– Nu e ideea mea. Eu o iubesc. Dar ea nu ar fi fericită acolo unde merg eu, departe de tot ce cunoaște și iubește. Nu pot să-i fac asta.

– Atunci te muți înapoi aici. Sau găsești altă cale. Dar nu lăsa adevărata fericire să-ți alunece printre degete fără să te lupți ca toți dracii.

– Asta a făcut el, spuse Anthony Malory în timp ce li se alătura, auzind ultimul sfat al lui James. James a trebuit să treacă peste faptul că frații soției lui voiau să-l omoare și să o ia înapoi acasă cu ei. Ar fi fost al naibii de greu să mențină o căsnicie pe ambele

părți ale oceanului. Dar el i-a obligat să-și vină în fire. Este foarte bun la asta.

– Ține-ți gura, Tony, spuse James.

Anthony rânji.

– Voiam să fiu util.

– Erai odios, replică James.

Richard plecă încet în timp ce frații Malory începeau să se ciorovăiască într-un mod care *s-ar fi putut* numi prietenos, deși era greu de spus. Fiindcă gândurile lui erau atât de departe de zaiafetul din jur, Richard plecă devreme de la petrecere, dar înainte de a chema trăsura care să-l ducă înapoi la casa lui Boyd, privi pe stradă la vale, unde era casa Juliei, și începu să pășească încet în direcția aceea. Nu ezită să bată la ușă. Dar când majordomul răspunse, nu ceru să vorbească cu Julia. Voia să vorbească cu Gerald Miller înainte de plecarea de dimineață.

Capitolul 48

– Oh, Doamne, Dumnezeule, plouă, spuse Raymond în timp ce cobora din trăsură și îi întindea mâna Juliei ca s-o ajute să coboare. O să te uzi leoarcă până ajungi la bord.

– Prostii, replică ea, privind curioasă spre chei. Este doar o burniță.

Chiar și la o oră atât de matinală, zona fierbea de activitate. *Tritonul* nu era singurul vas care ieșea în larg odată cu fluxul. La bordul corăbiei lui Drew se aduceau încă provizii proaspete, și alte câteva căruțe așteptau să fie descărcate. În curând apăru un grup de marinari gata să-i ducă cuferele la bord.

Ea privi spre vărul ei, care observa încruntat cerul cenușiu. Păcat că vremea frumoasă de până atunci nu durase până la plecarea ei. Dar norii nu păreau încă prea întunecați, și vântul răcoros putea înseninа cerul înnorat în curând.

– Nu uita să treci pe la tata – des, îi spuse ea lui Raymond în timp ce ultimul cufăr era dus pe rampă. Trebuia să-l urmeze, altfel chiar că avea să se ude leoarcă.

– Da, da, dar la o oră decentă! spuse Raymond, îmbrățișând-o. Ea îl auzi mormăind în timp ce se înapoia în trăsură: Încă nu-mi vine să cred că m-ai scos din pat *din nou* înainte de ziuă!

Mormăitul vărului ei îi era atât de familiar, încât nici nu îl luă în seamă. Dar era puțin intrigată de buna dispoziție pe care o arătase tatăl ei de dimineață, înainte ca ea să plece din casă. Vedea călătoria ei cu ochi mult mai buni decât o văzuse cu o zi înainte. Sau doar se prefăcea pentru ca ea să plece liniștită?

Julia urcă la bord. Era bine că ploua. Ea nu voia să vadă *Tritonul* îndepărtându-se de Anglia, în orice caz. Ar fi putut să plângă. Dar în cabina ei se așeză pe pat uitându-se țintă la cufere, care ocupau tot spațiul dușumelei, încercând să nu se gândească la motivul pentru care era acolo. Patru cufere. Își luase prea multe haine, evident. Dar nu călătorise niciodată atât de departe de casă.

În cabina mică, dotată cu un pat normal, era loc doar pentru o măsuță la care să mănânce, pentru o cadă rotundă, cea mai mică pe care o văzuse vreodată, pentru un lighean și un dulap de mărime normală. Trebuia să despacheteze, pentru ca toate cuferele să poată fi scoase și să câștige mai mult spațiu. Se întrebă dacă nu trebuia să tragă un pui de somn întâi. Deși recuperase somnul pierdut în trăsură, în lunga călătorie spre Londra, nu se odihnise prea mult noaptea trecută, gândindu-se mereu la călătoria aceasta – și la ceea ce avea să se întâmple la destinație.

După ce îi trimisese mesajul lui Richard, el îi trimisese înapoi un bilet cu locul exact de pe chei în care se afla ancorat *Tritonul*, sfătuind-o să vină înainte de a se face zi. Ar fi putut spune că trecea s-o ia el, dar nu o spusese. Asta i-ar fi oferit ocazia de a încerca să-i schimbe hotărârea referitoare la plecarea atât de rapidă din Anglia, înainte de a fi prea târziu. Și nu îl găsi nici pe vas înainte de ridicarea ancorei, deși primise asigurări că era pe undeva pe acolo.

Se bucura măcar că Gabrielle și Drew fuseseră de acord să plece atât de repede, dar se întreba dacă Richard le spusese măcar că se căsătorise. Ea primise o cabină doar pentru ea, așa că poate că el ținuse secretul pentru sine – nu, atunci ar fi trebuit să explice prezența ei.

Carol spusese: „Trebuie să traversezi tot oceanul înainte de a ajunge în fața unui funcționar care să pună capăt căsătoriei, și poate că nici unul din voi nu vrea să-i pună capăt. Spune-i lui Richard ce simți". Părea atât de ușor. Dar Julia nu credea că prietena ei avusese de-a face vreodată cu o persoană ca Richard. El era devorat de demoni. Demonii aceștia o transformaseră pe ea într-un monstru în copilărie. Îi controlaseră aproape toată viața. Puteau ieși la suprafață oricând, scuipând furie și amărăciune. Dar când demonii aceștia erau liniștiți, când nu se gândea la tatăl lui, era cu totul alt om – cel de care se îndrăgostise.

Privind încă bagajele care stăteau în drum, renunță la somn fiindcă avea atâtea gânduri și începu să despacheteze. Nu îi luă mult să priceapă că nu avea loc în garderobă nici pentru jumătate din câte luase, așa că scoase doar rochiile ei favorite. Restul aveau să fie depozitate împreună cu cuferele.

Se opri când auzi o bătaie în ușă și își trase răsuflarea imediat. Spera că era Richard, dacă era pregătit să stea de vorbă cu ea, dar spera că nu era el, dacă era încă hăituit de demonii aceia – se temea să nu se înfurie și ea dacă trebuia să aibă de-a face din nou cu ei.

Dar era Gabrielle, care vârî capul pe ușă, îi adresă un zâmbet strălucitor și intră, întrebând:

– Unde e slujnica ta?

– Soțul nu a lăsat-o să plece din Anglia. E tânără și s-au căsătorit de curând. Și nu am avut timp să găsesc alta.

Gabrielle își dădu ochii peste cap.

– Știu ce vrei să spui. Era timpul ca noi să ne întoarcem acasă, dar Richard a insistat să plecăm azi, altfel căuta alt vas. A fost foarte urât din partea lui, și nici măcar nu a vrut să discute. Dar nu te îngrijora de slujnică, a mea e aici și te poate ajuta și pe tine.

– Mulțumesc foarte mult. Nu am nevoie de mult ajutor, în cea mai mare parte doar cu părul. Sunt teribilă când e vorba să mă pieptăn.

Gabrielle chicoti.

– Poți să uiți de toate coafurile la modă pe vas, dacă nu vrei să-ți petreci toată călătoria sub punte. *Tritonul* prinde viteză bună, ceea ce înseamnă că de obicei vântul suflă foarte tare pe punte. Mie mi se pare mult mai ușor să mă descurc cu părul împletit.

Julia aproape că nu auzi asta, fiindcă era foarte surprinsă că Richard nu vorbise nici cu prietenii cei mai apropiați. Până la urmă, îi luă apărarea:

– Richard e furios.

– Am văzut că ceva nu mergea bine, dar asta nu e o scuză pentru a fi atât de nepoliticos cu prietenii lui, spuse țâfnoasă Gabrielle.

– Mie mi-a spus același lucru, să fiu gata să plec azi sau... la revedere.

– Dar tu ești soția lui!

– Deci, ți-a spus asta?

– Asta e *tot* ce ne-a spus, spuse Gabrielle, privind-o întrebătoare.

Julia nu prea voia să vorbească din nou despre catastrofa de la Willow Woods. Lacrimile o podideau de fiecare dată și se cam săturase de asta.

Dar Gabrielle nu se lăsă convinsă de tăcerea ei și spuse:

– Știi, când am spus că ai fi putut fi salvarea lui, nu mă gândeam la...

– E în regulă. Oricum nu funcționează.

– Nu? spuse Gabrielle cu o privire nedumerită. Dar s-a căsătorit cu tine!

Julia oftă. Nu avea ce face. Se așeză pe pat și îi făcu semn lui Gabrielle să i se alăture. Apoi, cât putu de succint, îi spuse noii sale prietene aceeași poveste pe care i-o spusese tatălui ei, cu diferența că nu vorbi despre cât de bine se simțise la Willow Woods când nu era contele prin preajmă. Începea să creadă că visase cât de bine se distrase cu Richard, Charles și Mathew.

Privind gânditoare dușumeaua, Gabrielle spuse:

– Nu ai vrea să rămâi căsătorită cu el?

Să-l țină într-o căsătorie care le fusese impusă cu forța? Carol părea să creadă că, dacă Julia îi spunea lui Richard că îl iubea, totul avea să se schimbe. Nu se schimba. Cum se putea schimba, când el nu simțea la fel în privința ei?

Așa că evită să enumere toate motivele pentru care nu ar fi funcționat și spuse simplu:

– Locul meu e în Anglia.

– Dar fiindcă majoritatea familiei lui Drew e acolo, o vom vizita des. Ești bine-venită să ni te alături oricând. Și Richard ar fi un soț atât de bun!

Julia fu deconcertată de siguranța lui Gabrielle.

– Chiar așa? Știu că poate fi încântător, amuzant, atent – trebuia să-l fi văzut cu nepotul lui. A fost atât de înduioșător, încât îmi imaginez că ar fi chiar și un tată bun. Mi-a arătat cât de drăguț poate fi, dar noi doi trăim în lumi complet diferite. Judecând după aventurile fascinante pe care le-a avut de când a plecat de acasă, nu ar fi fericit să mai trăiască în Anglia, și nici eu nu aș fi fericită departe de lumea în care am crescut. În plus, dacă rămânem împreună, asta înseamnă că tatăl lui a câștigat.

Gabrielle își dădu ochii peste cap.

– Tatăl lui a câștigat deja, dar a fost o victorie minoră. Tu și Richard nu ați pierdut cu adevărat – încă. Așa că nu-i permite tiranului să fie un obstacol în viața ta, altfel o să câștige cu adevărat.

Capitolul 49

Când nu se mai văzură insulele britanice, Julia ieși pe punte și se uită imediat după Richard, dar nu-l văzu nicăieri. Vorbele lui Gabrielle îi dăduseră și mai mult de gândit. „Nu-i permite să mai

fie un obstacol." Nu era un obstacol, nu pentru ea. Dar Richard gândea oare la fel?

Nu se gândise să îl caute sus. Dar apoi auzi râsetele deasupra ei și, când se uită, îi văzu pe Richard și pe Ohr. Atârnând de catarg? Și râzând? Era chiar neașteptat. Furia i se risipise atât de repede, doar pentru că se îndepărta de țara lui natală? Sau poate că nu râdea el, ci Ohr.

Richard își ajuta prietenul să ridice mai multe pânze ca să profite de vântul puternic. Gabby avusese dreptate sfătuind-o să se pieptene simplu în timpul călătoriei. Chiar legat în coadă, părul lung al lui Richard îi flutura pe umeri, și frizura cu care urcase la bord în dimineața aceea se desfăcu după câteva minute de stat în vânt.

Nu-și putea lua ochii de la Richard. Era cu picioarele goale, probabil ca să se țină mai bine de catarg, dar la înălțimea aceea era periculos, fiindcă cea mai ușoară alunecare l-ar fi făcut să cadă mort pe punte. Totuși, părea să nu se teamă, de parcă era ceva ce făcuse de atâtea ori, încât ar fi putut s-o facă chiar legat la ochi!

Gâtul începu să-i amorțească de atâta privit. Părul o deranja destul de mult, blocându-i vederea. Oare avea s-o observe vreodată? Apoi el o văzu. Ochii li se întâlniră. O privea atât de intens, și ea simțea toată intensitatea aceasta, dar vântul îi aduse părul peste față din nou! Când și-l dădu la o parte, văzu că Richard cobora pe punte.

Privi în jos și așteptă, conștientă că el se putea îndrepta în altă direcție, nedorind să vorbească încă cu ea. Dar apoi îi văzu picioarele și scoase ceva din buzunar. Mâinile lui o cuprinseră de umeri. Ea își ținu răsuflarea. Dar el se mulțumi să o răsucească, să-i strângă părul cu mâna și să i-l lege rapid.

– Mulțumesc, spuse ea.

Era surprinsă, conștientă că el trebuia să fie foarte obișnuit cu ea ca să facă un asemenea gest. Se întoarse cu fața spre el, așteptând, dar expresia lui era complet impenetrabilă și nu îi oferea nici un indiciu despre ceea ce ar fi trebuit să facă.

Începu să spună cu precauție:

– Mi s-a părut că te-am auzit râzând cu prietenul tău. Te simți mai bine, acum că ai reușit să scapi atât de repede?

– Nu – încă.

Auzind acest răspuns, i se puse un nod în gât. Nu avea ce face, nu putea să suporte să-l vadă așa, chinuit atât de mult de demoni. De parcă ea i-ar fi putut îndepărta.

Începu din nou:

– Trebuie să știi ceva, Richard. Tatăl tău nu a câștigat cu adevărat. Nu va primi nimic în afară de dotă.

– Tot a câștigat, spuse Richard cu amărăciune. Blestematul lui de contract a fost onorat. Și e limpede că așteaptă lucruri mai mari de la el.

– Dar se înșală. Milton nu îl cunoaște pe tata. El nu uită niciodată o greșeală.

– Eu știu asta acum, spuse Richard zâmbind ușor. Gerald m-a asigurat de asta noaptea trecută, când am fost să-l văd.

Ea încercă să-și ascundă surprinderea.

– Ai fost la noi noaptea trecută?

Și nu încercase s-o vadă? Și de ce nu îi spusese nimic tatăl ei?

– Da, nu puteam pleca fără să-i promit că nu trebuia să-și facă griji în privința ta în timpul în care vei fi plecată.

– Asta dovedește multă considerație din partea ta, spuse ea, copleșită de emoție. Și a funcționat. Era mult mai binedispus de dimineață.

– Ei bine, nu trebuie să plângi din cauza asta! o ironiză el.

Ea își șterse ochii.

– Ești prea drăguț. De ce nu ai putut să fii așa când eram copii?

– Știi de ce, dar ai dreptate. La un moment dat, ar fi trebuit să-ți spun de ce eram împotriva căsătoriei pe atunci. Nu aveam motive să devenim dușmani doar fiindcă mă enerva gândul că eram folosit la umplerea cuferelor tatălui meu – fără să mi se dea de ales. Apoi, mâna lui îi atinse obrazul. Nu trebuie să discutăm asta din nou, Jewels. Nu o să mă simt niciodată mai bine când mă gândesc la episodul acesta, așa că hai să-l lăsăm în urmă. Vreau să te bucuri cât se poate de mult de această călătorie.

Ei nu-i veni să creadă că el spunea asta, și cu atâta tandrețe. Dar el privi dintr-odată în spatele ei, spre Anglia, și o apucă brusc de mână.

– Permite-mi să te duc înapoi în cabină, în siguranță, înainte să ne ajungă furtuna, spuse el, împingând-o în spatele lui.

– Ce furtună?

– Cea care ne-a urmărit din Canal. Drew spera să o lase în urmă, de aceea am ridicat mai multe pânze, dar e aproape aici.

Intră în cabină cu ea și privi în jur.

– Mobilele mari sunt bătute în cuie, dar stinge lampa. Nu e sigură. Ca să nu cazi și să te lovești, îți sugerez să stai pur și simplu în pat până primești semnalul că a trecut.

Ea se gândi că el dramatiza prea mult cu avertizările acestea, până simți vasul cutremurându-se sub picioarele ei. Observă însă că el se asigura că ea era bine înainte de a se repezi înapoi pe puntea de sus, ca să ajute la asigurarea corăbiei. Grija lui pentru ea, uimitoarea conversație pe care o avuseseră, în care nu mai păruse furios – oare asta însemna că îi păsa de ea? Zâmbi în sinea ei și nici nu mai observă tangajul corăbiei.

Capitolul 50

În seara aceea avea să fie o cină de sărbătoare, fiindcă vasul nu suferise atâtea daune cum se temuseră ei. Venind s-o conducă pe Julia în cabina căpitanului, Gabrielle menționă că unul dintre catargele mici se rupsese, dar că nu aveau să știe până dimineață dacă trebuiau să se întoarcă în Anglia să-l repare, ori putea s-o facă tâmplarul de pe corabie. Menționă și alte furtuni prin care trecuse, nici una atât de grozavă ca asta, deși toate presupuseseră un anume pericol.

Julia spera că nu trebuiau să se întoarcă în Anglia. Se temea că asta avea să aducă înapoi demonii lui Richard și prefera dispoziția lui mai bună, dorindu-și să aibă mai mult timp ca să afle

ce însemna asta. Nu voia să mai speculeze; avea să-i spună lui Richard ce simțeau înainte de a ajunge în port. Trebuia să facă măcar asta. Dacă exista vreo modalitate prin care să rezolve diferențele dintre stilurile lor de viață și să rămână căsătoriți, trebuia s-o afle, pentru ea și pentru el.

Buna dispoziție îi reveni, râdea chiar împreună cu noua ei prietenă când intrară în cabina lui Drew. Richard era acolo – și îi zâmbea! Nu putu să nu-i zâmbească înapoi. Niciodată nu putuse rezista zâmbetelor lui. Tot nu putea trece peste această schimbare a lui. Apoi realiză că nici ea nu fusese într-o dispoziție tocmai bună după căsătorie, din cauza tuturor îndoielilor ei. Oare nu cumva el reacționase la asta? Și fiindcă tocmai o văzuse *pe ea* râzând...

El se ridică și așteptă ca ea să se așeze. Julia nu ezită să i se alăture, chiar dacă erau libere și alte scaune, care nu erau atât de aproape de el.

După ce se așezară amândoi, el se aplecă puțin mai aproape și întrebă:

– Ai suportat bine furtuna?

– Da.

– Fără vânătăi?

– Fără.

– Poate că ar trebui să te examinez amănunțit, doar ca să fiu sigur.

Spusese asta cu un zâmbet strengăresc! Dumnezeule mare, o tachina? Ei îi plăcea să-l vadă așa, cu ochii plini de zâmbet. Și el continuă în timp ce tovarășii ei începură s-o fascineze cu descrieri ale Caraibelor. Briză parfumată tot timpul anului, apă caldă și limpede precum cristalul în care să înoți, apusuri magnifice, fructe exotice pe care probabil că nu le gustase niciodată. Făceau ca totul să pară minunat, și ea își dădu seama că probabil *i-ar fi plăcut* să trăiască acolo – dacă nu ar fi avut legături atât de solide cu Anglia.

Toți păreau să încerce să o convingă să le dea insulelor lor o șansă, și Richard nu interveni. Era el însuși din nou, tânărul vesel și ironic în preajma căruia era atât de amuzant să stai. Atâta timp

cât nu menționa ce urma să se întâmple la capătul călătoriei, avea să rămână cu dispoziția aceasta tot timpul? Asta însemna că el ignora planurile lor de divorț pentru moment? Sau că era bucuros că puteau pune capăt căsătoriei în mod amical?

Dar ea nu putu ignora că în conversațiile anterioare el îi zugrăvise un tablou destul de diferit al noului său cămin. Privindu-l curioasă, ea întrebă:

– De ce nu mi-ai spus toate astea, în loc să mă faci să cred că o să mă ofilesc în căldura aceea extremă?

– Fiindcă nu am crezut că vei sta acolo suficient cât să te adaptezi la climatul tropical. Spune-i, Gabby.

– Poate părea puțin cam cald la început, admise Gabrielle. Dar odată ce te-ai obișnuit, briza tropicală va reuși să te răcorească, și poți să îți amenajezi casa în așa fel încât să profiți de asta. Gândește-te că n-o să mai trebuiască să te înfofolești niciodată din cauza gerului, că n or să mai ai nevoie de cărămizi calde la picioarele patului, că nu vei mai vedea peisajul mohorât de iarnă, când totul se ofilește. Imaginează-ți copaci care nu rămân niciodată fără frunze, flori care înfloresc tot anul. Sunt doar câteva zile pe an când m-aș putea plânge, fiindcă alizeele se opresc și e înăbușitor și umed, dar e un preț mic pentru atâta frumusețe și vegetație luxuriantă în orice lună a anului.

Drew, care făcea comerț în Caraibe de ani de zile, menționă aspectele comerciale, produsele care erau unice la tropice – fructe, rom, trestie de zahăr, tutun –, și atunci ochii Juliei scânteiară cu adevărat de interes. Cum tatăl ei își revenise și putea conduce din nou afacerile familiei în Anglia, ea vedea oportunități nesfârșite în Caraibe. De fapt, ar fi putut extinde afacerile Miller.

Nu realiză că gândea cu voce tare până nu îl auzi pe Richard remarcând:

– Acum o să-i facem pe Milleri fermieri?

Glumea, dar ea replică:

– Am fost întotdeauna fermieri. Afacerile noastre se bazează pe pământ. Noi hrănim oi și vaci, cultivăm grâu, procesăm materiile prime în fabricile și morile noastre, folosim meșteșugari ca să transformăm totul în produse care sunt transportate în

magazinele noastre sau sunt vândute angro altor piețe. Dar aproape tot ce facem, confecționăm sau vindem vine de la pământ.

– Nu am realizat niciodată că familia ta se ocupă cu atâtea lucruri, spuse el surprins.

– Oh, vai de mine, da. Dacă pare profitabil, de ce nu? Și se pare că insulele acestea au mult potențial, lucruri la care nu ne-am gândit niciodată fiindcă Anglia nu are climatul potrivit producerii lor.

– Sunt deja mulți furnizori de astfel de produse, se simți Drew obligat să lămurească.

– Și? râse Julia. Există întotdeauna loc pentru competiție sau piețe neabordate și, în plus, familia Miller face lucrurile la scară mare.

Interesul ei deveni contagios, cel puțin pentru Drew, care vedea dintr-odată noi clienți pentru flota comercială a familiei lui. Discutară despre asta la desert. Dar în cele din urmă își dădu seama că Richard nu mai lua parte la conversație, și când se uită să vadă de ce, îl văzu privind-o uimit. Oare fusese prea afaceristă pentru gusturile lui aristocratice?

Obrajii i se colorară, dar se opri când el spuse impulsiv:

– Căsătorește-te cu mine.

Ea clipi.

– Suntem căsătoriți deja.

– Căsătorește-te cu mine din nou. Cu adevărat.

– Tu *vrei* să te căsătorești cu mine?

– Ți s-a părut că aveam de gând să te las să pleci?

Ea rămase fără suflare.

– *De asta* nu ai vrut să divorțezi în Anglia?

Nu realiză că aveau spectatori, care ascultau fiecare cuvânt. Era prea copleșită de emoție ca să vadă și altceva în afară de faptul că el *își dorea* să se însoare cu ea, așa că nici nu-și aminti că nu erau singuri. Dar el își dădu seama și o luă de mână, conducând-o afară și lăsându-și prietenii să se plângă fiindcă pierduseră o distracție atât de fascinantă.

După ce închise ușa de la cabina ei, Richard își puse mâinile ușor pe șoldurile ei și întrebă ezitant:

– Ești supărată?

– Ar trebui să fiu.

El zâmbi încet.

– Nu ești.

– Bineînțeles că nu sunt. Credeam că era destul de evident că nici eu nu voiam divorțul.

– Nici vorbă de așa ceva. Erai destul de nenorocită fiindcă părăseai Anglia.

– Nu, nu eram. Eram nenorocită – de fapt, *cu inima zdrobită* e descrierea exactă – fiindcă tu nu mă voiai.

– Dumnezeule, Jewels, nu aș putea să vreau pe cineva mai mult decât te vreau pe tine. Te iubesc! Bănuiesc că s-a întâmplat când ai apărut cu tot armamentul ca să mă salvezi. Și nu mi-a mai rămas nici o îndoială când te-am ținut în brațe la bordul lui *Maiden George* și nu m-am simțit niciodată atât de complet. Dar am știut că era permanent, că te voiam alături de mine pentru tot restul vieții când te-am văzut cum îl lăsai pe nepotul meu să te sufoce, doar ca să se simtă în siguranță în lac.

O sărută încet, fără pasiune, doar cu dorința de a-și vedea dragostea împărtășită. Dar se doreau prea mult unul pe celălalt ca să nu fie cuprinși de pasiune. Pasiunea veni destul de repede din partea ei. Auzise ceea ce voia să audă din prima zi în care se întâlniseră. Sentimentele acestea fuseseră acolo atâția ani și fuseseră negate, dar acum nu mai era așa.

Se dezbrăcară unul pe altul. Nu voi să aștepte să-i dea jos pantofii, așa că râdeau în timp ce căzură pe patul ei. Julia simțea că râsul avea să umple tot restul vieții ei cu bărbatul acesta. Ce gând minunat, și ce beneficiu neașteptat al iubirii ei.

Dar acum, cu mâinile lui trecându-i peste tot corpul, râsul fu înlocuit de gemete. Putea s-o aprindă atât de ușor. Fusese întotdeauna în stare să facă asta – într-o formă sau alta –, să-i împingă pasiunea dincolo de limite, dincolo de orice control. Dar pasiunea aceasta era bine-venită! Pasiunea aceasta era emoționantă, și cunoașterea plăcerii pe care avea să i-o aducă o făcea mai excitantă.

El nu lăsă nici o parte din ea neatinsă. Urmând conducerea lui, ea îi acordă aceeași atenție. Chiar îl împinse pe spate și se urcă deasupra lui.

Poziția aceasta era o experiență nouă și excitantă pentru ea. Erecția lui o apăsa, dar nu era înlăuntrul ei, se juca cu ea și o tachina, iar ea putea să-l atingă în atâtea locuri! Își mișcă degetele peste pieptul lui lat, îi cuprinse gâtul puternic și își trecu degetele prin părul lui mătăsos. Se aplecă și îl sărută cu putere, dar doar un moment – și ea putea să se joace.

Îl controla mai bine decât crezuse! El o lăsă să se joace cu el, să-i exploreze trupul dur și frumos. Dar tot ce făcea era temperat de iubirea ei. Era sigură că ea obținea mai multă plăcere din atingerile acestea decât el – sau poate că nu. Sunetele pe care le scotea erau destul de sugestive.

Membrul dur care o apăsa între coapse se juca încă cu ea. Când se îndreptă în cele din urmă și privi în jos, fu complet uimită să vadă că erecția lui crescuse. O cuprinse cu mâna, îl auzi gemând. Nu era sigură dacă îl rănea sau îi făcea plăcere, dar era prea fascinată ca să se oprească! Dar când privi spre el și văzu atâta intensitate în ochii verzi, atâta căldură, atâta tensiune în mușchii gâtului și ai umerilor lui, știu că nu îl rănea deloc.

Nu avea idee că el se lupta să nu sară pe ea imediat. Dar ghici, și cu un zâmbet senzual, își ridică șoldurile doar atât cât să-l călăuzească unde îl voia. Ce plăcere simți când o umplu! Capul i se lăsă pe spate, și părul îi căzu peste coapsele lui Richard ca o mângâiere de mătase. Dar ea îl împinsese deja dincolo de limite. O prinse de șolduri și o penetră cu atâta forță, încât ea trebui să se prindă strâns de el, și apoi explodă repede în ea. Geamătul lui de satisfacție umplu camera.

– La naiba, spuse el când își recăpătă suflarea. M-ai excitat atât de mult încât m-am simțit din nou tânăr, incapabil să mă controlez. Îmi pare rău.

– Pentru... ce? bolborosi ea cutremurându-se iar și iar, în timp ce se lipea de el ca să-și prelungească orgasmul.

El râse când realiză că nu avea de ce să se scuze, dar explică:

– Am crezut că te-am lăsat în urmă, nesatisfăcută.

Ea îi zâmbi.

– Nu te îngrijora. Nu voi permite să se întâmple asta niciodată.

El chicoti.

– Cred că ai controlat prea mult imperiul familiei tale. O să faci pe șefa în pat, nu?

– S-ar putea, dar o să mă asigur că te bucuri de fiecare minut.

El se așeză confortabil pe pat, ca să o poată ține în brațe. Nici unul din ei nu voia să se ridice, dar oricum era prea târziu și nu mai aveau pentru ce. Julia se întrebă cum putea supraviețui unei asemenea fericiri. Îi venea să râdă, să țipe de bucurie, să sară în sus și în jos de pură încântare. Îl făcea să se simtă tânăr? Ghici că sentimentul era reciproc.

Dintr-odată, se ridică în capul oaselor, dându-și seama de ceva important.

– Nu te-am făcut să te întrebi, nu? Cât de mult de iubesc?

– Ba da. El zâmbi. Dar mi-am dat seama.

Julia roși puțin.

– Să nu fii surprins când o să-ți spun că am dorit întotdeauna să fii soțul meu. Când am pus ochii pe tine prima dată, poți să-ți imaginezi cât eram de îngrozită. Părinții mei chiar mi-au găsit perechea perfectă. Cred că te uram atât de mult fiindcă nu simțeai același lucru pentru mine.

Se așeză și el și o îmbrățișă.

– Îmi pare atât de rău că am lăsat ca sentimentele cauzate de influența tatălui meu să mă îndepărteze de tine.

– Șșt. Nu-ți mai cere scuze. M-ai făcut mai fericită decât pot spune.

– Ceea ce mi se pare incredibil. M-am purtat ca un bădăran după căsătorie fiindcă eram sigur că nu voiai să trăiești în Caraibe cu mine – până ți-am văzut reacția la conversația din seara asta.

– Nu mă îndoiesc deloc că o să iubesc insulele, atunci.

– Dar nu a fost doar asta.

– Ce altceva?

– Nu am nimic să-ți ofer în afară de iubirea mea. Nu am nici măcar o casă în care să te duc. Trăiesc pe o corabie sau în casa

căpitanului meu, sau în casa lui Gabby. Nu am avut niciodată nevoie de o casă.

Ea se lăsă pe spate și chicoti.

– Crezi că nu pot să cumpăr o casă pentru noi?

– Nu am spus că nu-mi pot permite. O să cumpăr eu casa, Jewels.

Tonul acesta care sugera o prerogativă masculină absolută o făcu să întrebe precaut:

– Nu o să te porți prostește fiindcă sunt bogată, nu? Știu că Anthony Malory e așa. Refuză să-și lase soția să cheltuiască un bănuț din banii ei.

Ochii lui Richard scânteiară de amuzament.

– Chiar așa? Ei bine, eu nu sunt atât de capricios. Tu vei putea să-ți cheltui banii pe ce vrei. Dar tot eu o să cumpăr prima noastră casă.

Ea începu să râdă la rândul ei.

– Numești asta alegere?

– Numesc asta cunoaștere, fiindcă eu cunosc insulele mai bine decât tine – pentru moment. Dar nu am spus că nu vei putea cumpăra și tu o casă. O să avem două – sau mai multe. La naiba, oricât de multe vrei, dar cel puțin una în Anglia și una pe insule.

Ea era nespus de emoționată.

– Ce vrei să spui? Putem locui în ambele locuri?

– Tot ce-ți dorește inima ta, Jewels.

Capitolul 51

Stăteau afară, în fața casei Juliei din Berkeley Square. Richard îi luă mâna într-a lui, o duse la buze și o sărută. Se întorseseră atât de curând! Dar nu aveau să rămână mult, doar câteva zile ca să aducă *Tritonul* înapoi în condiții perfecte. Câteva zile erau însă suficiente ca să împărtășească veștile lor fericite – și să plătească o veche

datorie. Richard nu știa încă despre ștampila „achitat total" pe care voia să o pună ea peste acea parte a vieților lor.

– Tatăl meu o să fie atât de fericit, spuse ea în timp ce urcau scările, apoi adăugă grijulie: Există vreo șansă să te poți împăca vreodată cu al tău?

– Glumești?

Expresia lui îi confirmă că asta nu avea să se întâmple niciodată.

– Trebuia să întreb, spuse ea, fiindcă vreau să închid conturile cu el. Vreau să știe, fără nici o îndoială, că nu va face parte niciodată din viața noastră.

– Nu va face.

– Noi știm asta, dar vreau să știe și el, ca să nu mai încerce niciodată comploturi și planuri cu privire la noi. Putem să-i punem capăt, o dată pentru totdeauna, pentru ca nici unul din noi să nu se mai preocupe niciodată din pricina lui?

– Vrei să mergi la Willow Woods din nou, nu?

– Da, pentru ultima dată.

– Lasă-mă să cuget la asta, Jewels. În realitate, nu plănuiam să-l mai văd niciodată.

Ea încuviință și îl conduse în casă. Nu voia să argumenteze problema. Trebuia să fie alegerea lui. Cu ajutorul ei, nimeni nu avea să-i mai nege alegerile, niciodată.

Îl găsiră pe tatăl ei jos, în birou.

– Poți să mergi! exclamă Julia.

Gerald spuse aproape în același timp:

– De ce v-ați întors atât de repede?

Chicotiră, privindu-se. Gerald explică primul:

– Arthur a găsit un scaun cu care mă poate coborî ușor. Îmi era dor de scaunul acesta vechi. Și mă simt prost să administrez afacerile din pat.

– Deci te-ai întors la muncă?

– Numai atât cât îmi permite Arthur, bombăni Gerald.

Arthur plescăi din buze, de pe scaunul de lângă ușă.

– Cea mai mare parte a timpului trebuie încă dedicată exercițiilor fizice. Sugestia doctorului. Dar le facem aici jos acum. S-a săturat până peste cap de dormitorul acela.

– Nu-l învinuiesc deloc, zâmbi Julia. Cât despre noi, de-abia am ajuns pe mare, când ne-a ajuns din urmă o furtună. Ne-am întors pentru reparații, deși avem vești bune.

Era strălucitoare, așa că Gerald ghici:

– De tip permanent?

Ea chicoti spre tatăl ei.

– Știu ce ți-a spus Richard în noaptea de dinaintea plecării. A mărturisit. Dar de ce nu mi-ai spus, tată?

– Că te iubește? Era cât pe ce s-o fac. Dar el era atât de sigur că avea nevoie de timp și de călătoria asta ca să te convingă. Și tu ai muncit din greu anii aceștia, Julia. Nu ar fi trebuit niciodată să porți pe umeri toată răspunderea asta, fiindcă ești atât de tânără. M-am gândit că o călătorie ți-ar face bine, ți-ar da timp să te relaxezi și să te bucuri, așa cum ar trebui să faci la vârsta ta. Și... ei bine, am sperat că se va sfârși ca o adevărată călătorie de nuntă pentru voi.

Ea întinse mâna să-i arate frumoasa verighetă de argint pe care i-o cumpărase Richard cu o zi înainte de a pleca din Londra. În dimineața aceea, înainte de a coborî pe chei, el luase inelul urât pe care i-l dăduse Milton la nuntă și îl aruncase în Tamisa, înainte de a-i strecura noul inel pe deget, spunându-i:

– Va trebui să-l mai schimbi o singură dată, în ziua în care vom avea o nuntă de care să merite să-ți aduci aminte. Fie pe o plajă frumoasă din insule, fie într-o veche catedrală de aici din Anglia – tu decizi.

– Când ne întoarcem data viitoare, îi spuse ea strângându-l la piept. Vreau ca tata să fie destul de puternic și să mă poată conduce la altar.

Gerald ridică acum o sprânceană privindu-l pe Richard.

– Nu ți-a luat atât de mult timp, nu?

– Nu, domnule.

Gerald râse.

– Nu m-am gândit niciodată că o să ajung să spun asta – bine ai venit în familie, fiule.

Petrecură restul zilei cu tatăl ei. Ea îl molipsi de propriul ei entuziasm, vorbindu-i îndelung despre extinderea întreprinderilor Miller și despre includerea materiilor prime și produselor de la tropice.

– Într-una din zilele astea o să trebuiască să deschideți propria bancă, pentru a avea un loc în care să vă depozitați averea, glumi Richard.

– Nu e o idee rea! încuviință Julia. Și e de fapt un proiect bun pentru tine.

Richard dădu ochii peste cap.

– De la pirat la bancher? Ceva nu sună chiar bine.

A doua zi plecară cu trăsura la țară, într-o dispoziție solemnă. Richard fusese de acord să meargă la Willow Woods fiindcă voia să-i spună fratelui său despre schimbarea împrejurărilor. În noaptea aceea, într-un han de pe drum, în timp ce Richard o ținea tandru în brațe, Julia abordă ultimul subiect pe care spera să-l vadă rezolvat. Era foarte sigură că Milton Allen nu era adevăratul tată al lui Richard. Felul în care îl tratase contele aducea cu abuzarea unui bastard care îi fusese vârât pe gât. Richard râsese de ideea asta data trecută, dar dacă avea dreptate, certitudinea asta avea să-l facă fericit. Nu?

Richard o strânse și mai tare când menționă asta și spuse doar:

– Cred că tu crezi că asta mi-ar rezolva problemele, dar sincer, Jewels, pentru mine nu contează dacă e într-un fel sau în altul. În ceea ce mă privește, el nu e rudă cu mine și nu mi-a fost niciodată. Dar dacă asta te va face fericită, întreabă-l.

Acum ea avea îndoieli. Dacă lui Richard chiar nu-i păsa, poate că era mai bine să lase problema în pace. Dar nu ajunse să spună asta. El avea alte idei referitoare la modul în care urmau să petreacă restul nopții. Idei foarte frumoase, care îi distrăseseră atenția.

Capitolul 52

La Willow Woods îi întâmpină la ușă un Mathew exuberant, care se părea că hotărâse în absența lor că îi plăcea să aibă un unchi prin preajmă, până la urmă. Richard fu încântat că băiatul nu mai era timid în prezența lui. Julia se gândea deja să-l invite pe Charles să îi viziteze în Caraibe. Lui Mathew i-ar fi plăcut, era sigură.

Răvășind părul băiatului, Richard întrebă unde putea fi găsit contele, apoi îl trimise să îi spună tatălui său că erau acolo. Milton era în mica bibliotecă, citind. Nu se ridică când intrară. Nici nu păru surprins să-i vadă. De fapt, părea că se bucură încă de triumful lui, exact așa cum făcuse în ultima ocazie în care îl văzuseră. Ceea ce nu avea sens.

Și casa părea să arate la fel. Muncitorii Juliei, care primiseră ordinul să plece odată cu ea, făcuseră cel puțin curățenie, dar nimic nu fusese încă restaurat. Bineînțeles, lipsiseră doar o săptămână. Dar dota fusese trimisă, împreună cu promisiunea lui Gerald că nu avea să mai urmeze nici un ban. Ai fi crezut că asta avea să-l înfurie pe conte.

– Ați plecat atât de grăbiți, spuse Milton, lăsând cartea deoparte. Ați uitat ceva?

În mod evident, lui Richard nu-i păsa de rânjetul lui Milton și trecu direct la subiect.

– Nu ți-a spus tatăl Juliei că nu vei mai primi nimic?

Milton pufni.

– Gerald își va schimba hotărârea după ce îi vei dărui câțiva nepoți.

Ce iluzie uimitoare! Pe un ton neîncrezător, Richard sublinie:

– Am putea divorța. Nu ți-a trecut prin cap niciodată?

– Nu o veți face, spuse contele încrezător. Divorțul provoacă cele mai grave scandaluri în...

– *Chiar* nu te-ai gândit că divorțul era o posibilitate?

– Bineînțeles că nu.

– Că nu îmi pasă deloc de scandal?

– Scandalul ți-ar fi atins fratele și nepotul. De ei îți pasă, nu?

Richard râse dintr-odată.

– Ei sunt protejați.

Lui Milton nu-i plăcu amuzamentul lui Richard, așa că întrebă suspicios:

– Ce e diferit la tine?

– Sunt îndrăgostit, replică Richard.

– Ai spus asta înainte.

Richard încuviință.

– Înainte nu realizam cât de profunde erau sentimentele mele pentru Julia. Acum îmi dau seama. Înainte îți înscenam o farsă...

– Știam eu!

– Acum nu o mai facem, încheie Richard. Deci, nu, nu va fi un divorț.

– Eram convins că până la urmă vei ajunge... începu Milton să se laude din nou.

Richard îl întrerupse de data asta:

– Dar asta nu e în folosul tău. Ca și Gerald, am făcut totul legal. Nimic din ce-i al meu nu va ajunge la tine în timpul vieții mele sau după. De fapt, te-am dezmoștenit, ceea ce te scoate cu adevărat din noua mea familie.

Ochii lui Milton scânteiară.

– Nu poți face asta.

– E făcut deja.

Milton sări de pe scaun, furios.

– Cum îndrăznești să ruinezi ani întregi de planuri?

– Ce planuri? întrebă curios Richard. Julia își strecură mâna în mâna lui ca să-l sprijine, dar își dădu seama că era destul de calm în fața furiei tatălui său. Sunt adult. Ce e al ei e al meu, nu al tău.

– Trebuia să fim o singură familie, și familiile au grijă de ai lor. Mă așteptam să nu-mi mai lipsească nimic niciodată.

– Familia Miller ți-a oferit o avere ca să o eliberezi pe Julia de contractul acela de căsătorie, îi aminti Richard. De ce nu ai luat-o când ai avut ocazia?

– Nu era destul.

– Ar fi fost mai mult decât destul dacă ai fi vândut colecția pe care o ai sus, în garderobă.

Milton aproape că urlă:

– Ești nebun? Colecționez vasele acelea de când eram tânăr. E singura mea pasiune adevărată!

Julia ghici dintr-odată:

– Dumnezeule, ai cheltuit deja dota pe alte vase, nu?

– Bineînțeles că da. Știi cât a trebuit să aștept ca să cumpăr piesele pe care le doream? Puținul care a rămas din averea familiei noastre s-a dus cu mult înainte de moartea soției mele, mulțumită părinților ei. Înainte de asta eram bine, și puteam cumpăra ocazional vasele după care tânjeam. Dar apoi prețurile au început să crească peste măsură, și asta m-a înfuriat. Nu ai idee cum e să iubești un lucru atât de mult și să nu fii în stare să-l obții. E important să ai lucruri frumoase în viață, lucruri pe care să le poți prețui și iubi. Dar nu mi le mai puteam permite! An după an, furnizorii veneau cu câte un vas pe care știau că mi-l voi dori, și eu trebuia să-i întorc din drum iar și iar.

– Realizezi cât de patetic sună? spuse Richard. Și cât de nebun ai fost, fiindcă ai pus mai mult preț pe obiecte nemișcate și reci, decât pe oamenii din viața ta?

– Nu mă judeca, băiete, mârâi Milton. E vina mamei tale! Datoriile ei, datoriile părinților ei. Și, pe deasupra, mi te-a vârât pe gât pe *tine!* Dar tu aveai să echilibrezi balanța și să corectezi nedreptatea. Aveai să faci familia prosperă din nou. Și uite ce-ai făcut acum, soi rău și nerecunoscător.

– Ești măcar adevăratul meu tată?

– Eu te-am crescut, nu? spuse Milton defensiv.

– Asta nu răspunde la întrebare. Și spui că traiul cu tine a însemnat creștere? Dacă nu eram al tău, de ce nu m-ai dat altcuiva, chiar și celui mai sărac fermier? Orice altă viață ar fi fost mai bună decât viața pe care am dus-o aici cu tine.

– Asta trebuia să fi făcut! Bineînțeles că nu ești al meu. De-abia aștepta să-mi arunce asta în față după ce s-a întors de la Londra și să-mi spună ce târfă fusese. A râs când a mărturisit că fuseseră

atâția bărbați, că nu avea idee cine putea fi tatăl tău. Nu-ți poți imagina cât am urât-o.

– Și pe mine, spuse Richard.

– Da! *Și* pe tine.

– Mă tem că asta nu este totul, spuse Charles din prag, din spatele lor.

– Charles, ieși afară de aici, ordonă Milton asta nu este treaba ta.

– De fapt, este, spuse Charles, intrând în cameră. Și e timpul să vorbesc. Mama mi-a spus totul, să știi. Eram singurul ei confident. Trebuia să fie secretul nostru. Eram mic și de-abia înțelegeam, și furia ei mă înspăimânta de multe ori. Te ura atât de mult. Am încercat să te urăsc și eu, dar n-am putut. Richard e fratele meu vitreg, dar eu sunt bastardul pe care l-a obținut punându-ți coarne. Richard e fiul tău adevărat.

Milton căzu înapoi pe scaun, alb ca varul.

– Minți!

– Nu, spun adevărul în cele din urmă. Ea a tânjit după răzbunare, și a ei a fost cu două tăișuri. Voia ca tu să iubești bastardul și să-ți urăști fiul. Tatăl meu a fost bărbatul pe care l-a iubit, cel cu care voia să se căsătorească. Îl cunoștea dintotdeauna. Dar familia ei nu era destul de bogată ca să permită asta, așa că părinții ți-au dat-o ție în schimb.

– Minți! spuse Milton din nou.

Charles clătină din cap, trist.

– L-a iubit pe tata până în ziua în care a murit. Se întâlneau în fiecare zi în pădure, aproape de aici, până în ziua în care el a trebuit să plece urgent acasă. Apoi a murit – în condiții suspecte. Ea a dat vina pe tine. Credea cu adevărat că aflaseși despre ei și puseseși la cale moartea lui. Așa că a ticluit ultima ei răzbunare. Voia ca tu să crezi că fiul tău adevărat era bastardul ei. Era deja însărcinată cu Richard când a plecat la Londra. Dar știa că avusese un fiu de la iubitul ei imediat după nuntă. Nu te-ai întrebat niciodată de ce a venit în patul tău, rugându-se pentru un copil, deși te ura?

Milton era prea șocat ca să răspundă și se uita la Richard cu alți ochi. Julia rămăsese și ea fără cuvinte. Asta nu era o familie

adevărată, atât de plină de ură, minciuni și răzbunare. Faptul că soțul ei se ridicase deasupra acestei moșteniri, devenind un bărbat atât de tandru și de iubitor, era o minune. În mod ironic, Richard nu părea afectat de ceea ce aflase.

– Ei bine, adevărul este că ușurarea mea a durat puțin, observă el sec.

– Îmi pare rău, Richard, spuse Charles rușinat. Trebuia să vă spun la momentul oportun, și lui, și ție. Au fost atâtea momente oportune – dar nu am avut niciodată curajul s-o fac.

– E în regulă, spuse Richard, și chiar îi zâmbi fratelui său. După cum i-am spus soției mele, faptul că e sau nu e părintele meu nu schimbă nimic. *Mi-ar fi plăcut* să cred că nu e. Nu pot să neg asta. Dar în toți anii aceștia am fost convins că era tatăl meu, de asta mă simțeam atât de rău că nu-l puteam iubi. Asta pare să fi trecut acum, și trebuie să-ți mulțumesc ție. E o ușurare să știu că a avut motivele lui, oricât de egoiste sau greșite, ca să mă trateze așa cum a făcut-o.

Milton își regăsi vocea:

– Richard?

– Nu, spuse Richard, tăind ceea ce păruse a fi un ton de împăciuire al tatălui său. Știi că e prea târziu. Ai lăsat ura să-ți conducă viața, și din cauza ei, ai făcut ca ura să conducă și viața mea. E singura moștenire pe care am primit-o de la tine. Dar acum mă despart singur de sursă, de-a binelea.

– Dar asta schimbă totul.

– Dumnezeule, cât te înșeli. Toate podurile au fost arse aici. Nu poți schimba ce-ai lucrat, bătrâne. Nu mai există întoarcere. În ce mă privește, nici nu mai exiști.

Camera rămase tăcută. Nimeni nu putea spune că declarația lui Richard era aspră, în afară de Milton. Milton își sfărâmase în bucăți propria familie, intenționat, obsesiv. Nu mai putea exista îndurare pentru un om ca el.

– Să plecăm de aici, sugeră Charles. Plec și eu împreună cu Mathew. Am greșit crezând că avea nevoie să-și cunoască amândoi bunicii, când de fapt are numai unul.

– Nu mi-l lua. Te rog!

Tonul rugător din vocea lui Milton era atât de distonant, că nici nu părea real, dar îl opri pe Charles destul cât să-i spună:

– Astăzi mi-a fost luată o povară de pe umeri. Nu o s-o mai pui înapoi. Mathew nu e rudă cu tine. *Eu* nu sunt rudă cu tine.

– Asta nu schimbă faptul că îl iubesc pe Mathew.

Rămaseră toți neîncrezători, și fiindcă frații nu puneau întrebarea evidentă, Julia nu fu atât de reticentă:

– De ce nu v-ați putut iubi propriii fii?

Milton se uită aspru la ea, socotind-o impertinentă.

– Fiindcă erau fiii *ei*, și eu o disprețuiam. Dar ea e moartă de atâția ani, și nimic din Mathew nu mi-o reamintește.

– Aproape că mi-ar putea fi milă de dumneavoastră, dar nu îmi este, spuse Julia. Dumneavoastră, domnule, sunteți o boală, și ați infectat toți oamenii din camera asta, chiar și pe mine. Ați pus preț pe obiecte, nu pe oameni. Ați rănit copii inocenți fiindcă nu v-a plăcut de mama lor. Ați avut o familie și nu ați prețuit-o, nici nu ați încercat. Nu meritați alta. Soțul meu a plătit datoria asta. Chitanța este în fața dumneavoastră. Acum trăiți cu ce ați lucrat, fiindcă nu a rămas nimeni căruia să-i pese de dumneavoastră.

– Mathew mă iubește!

– Mathew nu vă *cunoaște!* Nu contează ce față i-ați arătat. Boala e încă acolo, și, mulțumesc lui Dumnezeu, va fi îndepărtat de ea!

Capitolul 53

Julia era doar puțin stânjenită când părăsiră Willow Woods – pentru ultima dată. Nu intenționase să-și arate instinctele de negociatoare dură și implacabilă în întâlnirea aceea cu contele. Nu intenționase nici să-și arate dezgustul. Dar nu fusese în stare să se abțină. Acum era oarecum preocupată de reacția lui Richard, nu doar la ceea ce aflase în ziua aceea, ci și la purtarea ei necuviincioasă.

Dar nu avu ocazia să discute cu el până la căderea nopții, când rămaseră în cele din urmă singuri în hanul la care se opriseră ca să facă un popas în călătoria spre Londra. În cele din urmă, Charles și Mathew împărțiseră trăsura cu ei.

Charles nu mai voia să petreacă nici o clipă în plus în casa aceea, și nici ei nu mai voiau, nici măcar cât să-și facă bagajele. Avea să trimită după bagaje mai târziu. În momentul acesta, voia să petreacă cât de mult timp se putea cu fratele lui, înainte ca *Tritonul* să iasă din nou în larg. Apoi intenționa să stea un timp cu adevăratul bunic al lui Mathew, până găseau o casă în Manchester.

Julia se întreba dacă nu avea să fie prea aproape de Willow Woods și i-o spuse lui Richard în drum spre han, când Charles și Mathew o luaseră înainte. De fapt, fusese încântată să afle despre prietena lui Charles și despre faptul că nu se putea muta prea departe de ea. Dar îl făcu pe Charles să-i promită că avea să vină în vizită în insule după ce se stabilea acolo împreună cu Richard. Mathew era deja entuziasmat de idee, și probabil că nu avea să-i aștepte prea mult.

Toți patru împărțiră o cină relaxantă în seara aceea, fără tensiune și fără poveri. Mathew încă nu știa că nici el, nici tatăl lui nu aveau să mai locuiască la Willow Woods. Charles îi spuse Juliei în particular că până la urmă avea să-i spună fiului său povestea despre cei doi frați și un tată nu atât de cumsecade, și să-l lase pe el să hotărască dacă voia o asemenea persoană în viața lui. Din nou, alegerile erau foarte, foarte importante pentru acești doi bărbați care nu avuseseră voie să aleagă nimic în timpul copilăriei.

Ea se retrase prima, oferindu-le celor doi frați câteva momente împreună. Dar Richard nu întârzie s-o urmeze în cameră. Ea stătea cu picioarele încrucișate în mijlocul patului, pieptănându-și părul, dar se ridică imediat și îl întâmpină în mijlocul camerei, îmbrățișându-l.

– Sunt atât de bucuroasă că ziua aceasta s-a terminat, îi spuse ea.

– Și eu. Dar am tot vrut să te întreb de când am plecat de acolo – nu-ți pare rău de el, nu?

– Mie? spuse ea, oarecum surprinsă. Eu voiam să te întreb asta pe tine.

El chicoti.

– Ei bine, răspunsul meu e un nu răsunător. Dar al tău?

– Același.

– Mă bucur s-o aud. Fiindcă el a ucis toată iubirea pe care o simțeam pentru el, în copilărie. Faptul că sunt singurul lui fiu acum, după cum se pare, e pur și simplu o ironie amuzantă. După cum am spus înainte, n-ar putea să-mi pese mai puțin.

Ea zâmbi.

– Știi că asta înseamnă că titlul s-ar putea să-ți revină ție.

Richard pufni.

– Nu-l vreau. Nu vreau absolut nimic de la el. Prefer să treacă la Charles, așa cum am presupus întotdeauna că va fi, și apoi la Mathew. Sunt sigur că Milton se va gândi și la asta, și nu va spune nimănui. În plus, tu ești singurul lucru pe care îl doresc, Jewels. *Dar...*

Ea se apleca pe spate și îl lovi ușurel în piept.

– Nu se spune *dar* după o asemenea declarație!

– *Însă*? o tachină el.

– Nici *însă*.

– Atunci poate că ar trebui să mă lași să termin. Nu pot nega că mi-ai spulberat speranța de a afla că sunt bastard, și acum sunt puțin dezamăgit că mă înrudesc cu Milton Allen, prin sânge. Dar o să trec peste asta. Apoi zâmbi strengărește. O să mă ajuți să trec peste asta?

Era practic aceeași întrebare pe care i-o pusese când se întorsese în viața ei, în seara balului Malory. Ea râse, se apropie sugestiv de el și spuse:

– Asta e... foarte probabil.

El râse cu ea.

– Dumnezeule, cât te iubesc. Și totuși, asta e altă ironie, nu?

– Poftim? Acum *chiar* că pășești pe gheață subțire.

El o trase mai aproape, în ciuda avertizării îmbufnate.

– Credeam că mariajul meu forțat va fi exact ca acela al tatălui meu. Îi zâmbi iubitor, apoi o sărută iar și iar. Ironia e că mă înșelam cumplit.

Ea îl atingea de prea mult timp. Orice altă discuție putea aștepta. Îl cuprinse cu brațul de talie, își uni buzele cu ale lui și îi atinse părul cu cealaltă mână – și în cele din urmă realiză ce lipsea! Icnind, îl întoarse cu spatele să verifice și nu mai găsi nicăieri coada lui lungă.

– Dumnezeule mare, ce-ai făcut? strigă ea, îngrozită. Îmi *plăcea* părul tău!

– Am crezut că era timpul să-l tai, fiindcă nu mai am împotriva cui mă răzvrăti, așa că împreună cu Charles și cu Mathew am găbjit un bărbier după cină. Dar o să-l las să crească înapoi pentru tine.

– Nu, nu pentru mine. E alegerea ta.

El râse de efortul ei de a nu părea dezamăgită.

– Tu ești alegerea mea, Jewels, și orice te face fericită pe tine mă face fericit și pe mine.

Ea se întrebă dacă el realiza că îi ceda ei toate alegerile viitoare. Dar adevărul era că perechile perfecte – și a lor era sigur perfectă – aveau multe beneficii. Unul dintre ele, compromisuri fericite. Fiindcă îl iubea atât de mult, tot ce îl făcea fericit pe el avea s-o facă și pe ea fericită. Nu putea fi altfel.

SERIA „FAMILIA MALORY“

Cu aproape un deceniu în urmă, Richard Allen a părăsit Anglia ca să scape de un tată abuziv și tiranic, care dorea să-l însoare cu fiica unui comerciant bogat pentru a face rost astfel de o avere uriașă. Hotărât să-și trăiască viața după bunul-plac, Richard se îmbarcă însă pe o corabie și se stabilește în Caraibe, alăturându-se unei bande de vânători de comori sub identitatea lui Jean Paul, un francez seducător și lipsit de griji. Când se întoarce în secret în Anglia ca să rezolve o sarcină urgentă și participă la un bal mascat, Richard face întâmplător cunoștință cu o femeie tulburătoare.

Încântată că avocații ei au găsit în sfârșit o modalitate de a o elibera de contractul de căsătorie cu fiul contelui de Manford, încheiat pe când cei doi erau doar niște copii, Julia Miller, moștenitoarea unei mari averi, speră să-și găsească perechea perfectă la balul prietenei sale, Georgina. Fermecată de un francez mascat, care îi dă primul sărut tulburător din viața ei, Julia nu se poate abține să nu încerce să descopere identitatea acestui bărbat misterios – și face o descoperire șocantă. Acum, ca să scape de fantomele trecutului, Julia se vede nevoită să participe la o farsă riscantă alături de un bărbat despre care nu ar fi crezut niciodată că poate fi perechea perfectă.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978 606 33 0341 8